

11th Athens
■◀ Avant Garde
Film Festival

16.10 →
→ 26.10
2020

online.tainiothiki.gr

11th Athens **Avant Garde** Film Festival

Φεστιβάλ Πρωτοποριακού
Κινηματογράφου της Αθήνας

16.10–26.10.2020

Περιεχόμενα

Διεθνές διαγωνιστικό (10)

Ρενέ Βιενέ & Χου Τζιέ (22)

Από τον πρώιμο στον ανεξάρτητο
αφροαμερικανικό κινηματογράφο (34)

Τζέιν Γκάμπριελ (48)

Ελληνικός κινηματογράφος του φανταστικού (60)

Σύγχρονος πορτογαλικός κινηματογράφος (72)

Οτάρ Ιοσελιάνι (80)

Μπορίς Βιάν (90)

Άντριου Κέτινγκ (100)

Ντενί Κοτέ (114)

Μπρούς Μπέιλι (120)

Μπερτράν Μαντικό (128)

Χάρμονι Κορίν (138)

Αποκατεστημένες και υπέροχες (142)

Μερικοί το προτιμούν μικρό (166)

Contents

International competition (10)

René Viénet & Hu Jie (22)

From the early to the independent
african american cinema (34)

Jane Gabriel (48)

Greek fantasy cinema (60)

Contemporary portuguese cinema (72)

Otar Iosseliani (80)

Boris Vian (90)

Andrew Kötting (100)

Denis Côté (114)

Bruce Baillie (120)

Bertrand Mandico (128)

Harmony Korine (138)

Restored and beautiful (142)

Some like it short (166)

Μέσα στην περίοδο της πανδημίας, ήρθαν στο προσκήνιο κρίσιμα ζητήματα που αφορούν το μέλλον της κινούμενης εικόνας, των κινηματογραφικών φεστιβάλ και των αρχείων. Με καινούργιους και επείγοντες όρους τίθεται ξανά το ζήτημα κατά πόσο η τέχνη μπορεί να αλλάξει την ανθρώπινη μοίρα.

Φέτος, το πρόγραμμα του **Διεθνούς Διαγωνιστικού** περιλαμβάνει 9 ταινίες καθιερωμένων αλλά και πρωτοεμφανιζόμενων δημιουργών, που σε πολλές περιπτώσεις ακροβατούν ανάμεσα στη μυθοπλασία και στο ντοκιμαντέρ, αξιοποιούν αρχαικό υλικό και καταβυθίζονται σε απωθημένες συλλογικές και προσωπικές μνήμες - από τις Φιλιππίνες, την Κούβα, την Αυστρία, το Ισραήλ, τη Γαλλία, τις Η.Π.Α., την Ισπανία, το Μεξικό, την Κίνα, την Αργεντινή και τον Καναδά.

Από μια περισσότερο πολιτική σκοπιά, στον απόηχο του κινήματος Black Lives Matter, στο πρόγραμμα **Από τον Πρώμο στον Ανεξάρτητο Αφροαμερικανικό Κινηματογράφο: 1920-1989**, οι 18 ταινίες Αφροαμερικανών σκιαγραφούν την πορεία του μαύρου κινηματογράφου στην Αμερική. Στο αφιέρωμα **Πολίτες του Κινηματογράφου: Βιενέ Ρενέ & Χου Τζίε** παρουσιάζονται ντοκιμαντέρ και ταινίες του σινολόγου Ρενέ Βιενέ, που χρησιμοποιεί εικόνες από δημοφιλείς και προπαγανδιστικές ταινίες αλλά και αποσπάσματα από λόγους του Μάο για να αποκαλύψει τα εγκλήματα του μαοϊσμού, καθώς και ντοκιμαντέρ του χαράκτη και συνεπή πατριώτη Χου Τζίε που ακολουθεί παρεμφερή πορεία. Το αφιέρωμα **Τζέιν Γκαμπριέλ: Μαρτυρίες του 20ου αιώνα** παρουσιάζει ντοκιμαντέρ της βραβευμένης βρετανής δημοσιογράφου και κινηματογραφίστριας, η οποία με την τριλογία της για τον ελληνικό εμφύλιο ενόχλησε το βρετανικό κατεστημένο, αλλά συνέχισε να γυρίζει ντοκιμαντέρ που δίνουν φωνή στους αόρατους και στους κατατρεγμένους.

Στο πλαίσιο της κινηματογραφοφιλίας, το πρόγραμμα **Αποκατεστημένες και Υπέροχες**, φέρνει 9 ταινίες σταθμούς στην ιστορία του παγκόσμιου κινηματογράφου, ενώ η πρόσφατα αποκατεστημένη ταινία “Οι Απάχηδες των Αθηνών” θα προβληθεί για πρώτη φορά διαδικτυακά στην Ελλάδα.

Επίσης παρουσιάζονται αφιερώματα σε σημαντικούς παλιότερους και νεότερους δημιουργούς, όπως **Οτάρ Ιοσελιάνι: Ένας Κινηματογραφιστής Κότσουφας**, με μια επιλογή ταινιών του γαλλο-γεωργιανού δημιουργού και **Τα Δυο Πρόσωπα του Ντενί Κοτέ**, με ταινίες και ντοκιμαντέρ του αγαπητού, στους φεστιβαλικούς κύκλους, πολυσχιδή καναδού σκηνοθέτη που καταγράφει ανθρώπους στα όρια τους. Με το αφιέρωμα, **Μπορίς Βιάν: Κινηματογραφικά Όνειρα**, γιορτάζουμε τα 100 χρόνια από τη γέννηση του ονειροπόλου και πολυτάλαντου γάλλου συγγραφέα και τζαζ μουσικού.

Από τον πειραματικό, εικαστικό και ανεξάρτητο κινηματογράφο, παρουσιάζουμε τα αφιερώματα: **Μπρους Μπέιλι: Ο Θωρώ της Δυτικής Ακτής**, με ταινίες του γκουρού του αμερικανικού πειραματικού φιλμ· **Ο Περιπλανώμενος Άντριου Κέτινγκ**, ο οποίος περιηγείται στα τοπία και στους μύθους της Βρετανίας· **Μπερτράν Μαντικό: Αισθητηριακές Μαγγανείες**, με μικρού και μεσαίου μήκους ταινίες του γάλλου κουήρ κινηματογραφιστή, καθώς και τις τρεις τελευταίες ταινίες του αμερικανού Χάρμονι Κορίν στο **Χάρμονι ο Ανάρμοστος**. Επίσης, στο πρόγραμμα **Μερικοί Το Προτιμούν Μικρό** παρουσιάζονται βραβευμένες ελληνικές και ξένες ταινίες μικρού μήκους.

Στο πρόγραμμα **Ελληνικός Κινηματογράφος του Φανταστικού** παρουσιάζονται ταινίες βετεράνων δημιουργών του Νέου Ελληνικού Κινηματογράφου, αλλά και σύγχρονων σκηνοθετών. Τέλος, το πρόγραμμα στον **Σύγχρονο Πορτογαλικό Κινηματογράφο** δείχνει τον δυναμισμό της πορτογαλικής κινηματογραφικής παραγωγής.

Το 11ο Φεστιβάλ Πρωτοποριακού Κινηματογράφου της Αθήνας πραγματοποιείται, διαδικτυακά και δωρεάν, στο πλαίσιο του Π.Ε.Π. Αττικής (2014-20) με τη συγχρηματοδότηση του Ευρωπαϊκού Ταμείου Περιφερειακής Ανάπτυξης.

Θα ήθελα να ευχαριστήσω την Υπουργό Πολιτισμού, κυρία Λίνα Μενδώνη, και τον Γενικό Γραμματέα Σύγχρονου Πολιτισμού, κύριο Νικόλα Πατρομανωλάκη· την Περιφέρεια Αττικής και τα στελέχη της Διαχειριστικής Αρχής· την Πρεσβεία της Πορτογαλίας στην Ελλάδα και ειδικά τον Σύμβουλο και Προϊστάμενο του Προξενικού Τμήματος, κύριο Ζοάο Ρικάρντο Μέντες, καθώς και το Ινστιτούτο Καμόες· την Πρεσβεία του Καναδά στην Ελλάδα και ιδιαίτερα τον Πρέσβη Α.Ε. Mark Allen, τον Σύμβουλο Πολιτικής Walter Bernyck και την Υπεύθυνη Πολιτικών και Δημοσίων Υποθέσεων Julie Papanicolaou· το Γαλλικό Ινστιτούτο Ελλάδος και ιδιαίτερα στον Διευθυντή κύριο Πάτρικ Κομουά και τον ακόλουθο Οπτικοακουστικών κύριο Θωδωρή Κουτσαύτη· την εταιρεία Authowave, χορηγό του βραβείου του Διεθνούς Διαγωνιστικού και ιδιαίτερα τον κύριο Πάνο Μπίσδα. Τέλος, το Δ.Σ. και τους εργαζόμενους της Ταινιοθήκης, τους εργαζόμενους στο ΕΣΠΑ, τους συνεργάτες και βέβαια όλους τους προγραμματιστές και τους επιμελητές των αφιερωμάτων του 11ου ΦΠΚΑ.

Μαρία Κομνηνού

Διευθύντρια του 11ου Φεστιβάλ

Πρωτοποριακού Κινηματογράφου της Αθήνας

During the pandemic, critical issues arose concerning the future of the moving image, film festivals and archives. In new and urgent terms, the question emerged again whether art can change the human destiny.

This year, the **International Competition** program includes 9 films both by established and debut directors, who in many cases intersect fiction and documentary, use archival material and immerse themselves in repressed collective and personal memories - from the Philippines, Cuba, Israel, France, Italy, USA, Spain, Mexico, China, Argentina and Canada.

From a more political perspective, in the aftermath of the Black Lives Matter movement, the program **From Early to Independent African-American Cinema: 1920-1989** includes 18 African-American films that outline the course of Black Cinema in America. The tribute **Citizens of Cinema: Viénet René & Hu Jie** showcases the subversive situationist films and documentaries by the sinologist René Viénet, as well as documentaries by the great Hu Jie that expose the role of Maoism in China. The tribute **Jane Gabriel: Testimonies of the 20th Century** presents documentaries by the awarded British journalist and filmmaker who, with her trilogy on the Greek civil war, annoyed the British establishment, but continued to make documentaries that give voice to the invisible and the dispossessed.

In the context of cinephilia, the program **Restored and Beautiful** brings 9 landmark films in the history of world cinema, while the recently restored film "The Apaches of Athens" will be screened for the first time online in Greece. There are also tributes to important old and young auteurs, such as, **Otar Iosseliani: A Blackbird Filmmaker**, with a selection of films by the French-Georgian auteur and **The Two Faces of Denis Côté** with films and documentaries by the multifaceted Canadian director. With the tribute **Boris Vian: Dreams of Cinema**, we celebrate the 100th anniversary of the birth of the dreamy and multi-talented French writer and jazz musician.

From the experimental and independent cinema, we present the tributes: **Bruce Baillie: The West-Coast Thoreau**, with films by the guru of the American experimental film; **The Wandering Andrew Kötting**, who traverses landscapes and myths of Britain; **Bertrand Mandico: Sensory Witchcraft**, with short and medium-length films by the French queer filmmaker and the last three films of the American Harmony Corine in **Harmful Harmony**. Also, in the program **Some Like It Short**, award-winning Greek and foreign short films are showcased.

The program **Greek Fantasy Cinema** includes films by veteran auteurs of the New Greek Cinema, as well as contemporary directors. Finally, the program **Contemporary Portuguese Cinema** shows the dynamism of current Portuguese film production.

The 11th Athens Avant Garde Film Festival, held online and free of charge, is carried out within the framework of the Regional Operational Program of Attica (2014-20) and is jointly funded by the European Regional Development Fund. I would like to thank the Minister of Culture, Mrs. Lina Mendoni, and the General Secretary of Contemporary Culture, Mr. Nicholas Yatromanolakis; the Regional Government of Attica and the executives of the Special Management Service of the Regional Operational Program of Attica; the Embassy of Portugal in Greece and especially the Counselor João Ricardo Mendes, as well as the Camões Institute; The Embassy of Canada in Greece and especially his H.E. the Ambassador Mark Allen, the Political Counselor Walter Bernyck and Political and Public Affairs Officer Julie Papanicolaou; the French Institute of Athens and especially its Director Patrique Comoy and the Audiovisual Attaché Théo Koutsafitis. Finally, the Board of Directors and employees of the Greek Film Archive as well as those working for the 11th AAGFF.

Maria Komninos

Director of the 11th Athens Avant-Garde Film Festival

Διεθνές Διαγωνιστικό / Κριτική Επιτροπή

Η **Σιαολού Γκούο**, γεννήθηκε το 1973 και μεγάλωσε με τους αγράμματους παππούδες της σε ένα παραθαλάσσιο μικρό χωριό στην επαρχία Τζετζάνγκ στην Κίνα. Είκοσι χρονών έφυγε για να σπουδάσει στην Ακαδημία Κινηματογράφου του Πεκίνου και έπειτα στην περιώνυμη Εθνική Σχολή Κινηματογράφου και Τηλεόρασης (NFTS) στο Λονδίνο – όπου πλέον ζει και είναι μια καταξιωμένη, φεμινίστρια συγγραφέας και σκηνοθέτης. Το συγγραφικό της έργο αναδείχθηκε το 2007 με το πρώτο της μυθιστόρημα στα αγγλικά “A Concise Chinese – English Dictionary for Lovers”, το οποίο ήταν υποψήφιο σε πολλές κατηγορίες βραβείων. Τα βιβλία της έχουν μεταφραστεί σε 28 γλώσσες. Η κινηματογραφική της καριέρα απογειώθηκε το 2006 με τη δεύτερη μεγάλου μήκους ταινία “Πώς Είναι Το Ψάρι Σου Σήμερα” (2006), ενώ η ταινία της “Εκείνη, Μια Κινέζα” (2009) απέσπασε τη Χρυσή Λεοπάρδαλη στο Φεστιβάλ του Λοκάρνο. Η τελευταία της ταινία “Πέντε Άντρες Κι Ένας Καραβάτζιο” (2018) έκανε πανευρωπαϊκή πρεμιέρα στο 9ο Φεστιβάλ Πρωτοποριακού Κινηματογράφου της Αθήνας.

Η **Κωνσταντίνα Κοτζαμάνη**, γεννημένη στην Κομοτηνή, αποφοίτησε από το Τμήμα Κινηματογράφου της Σχολής Καλών Τεχνών του Αριστοτέλειου Πανεπιστήμιου της Θεσσαλονίκης. Οι ταινίες της έχουν κάνει πρεμιέρα στα μεγαλύτερα διεθνή φεστιβάλ κινηματογράφου (Βενετίας, Καννών, Βερολίνου, Λοκάρνο κ.ά.) και έχουν κερδίσει πολυάριθμα βραβεία. Για τις μικρού μήκους ταινίες της “Washingtonia” (2014), “Limbo” (2016) και “Electric Swan” (2020) έχει τιμηθεί από την Ελληνική Ακαδημία Κινηματογράφου με το Βραβείο Καλύτερης Ταινίας Μικρού Μήκους, ενώ ήταν υποψήφια για το αντίστοιχο βραβείο της Ευρωπαϊκής Ακαδημίας τις χρονιές 2015 και 2017 αντίστοιχα. Η ταινία της, “Electric Swan”, ανακηρύχθηκε η καλύτερη μικρού μήκους ταινία από την Ένωση Γάλλων Κριτικών. Οι ταινίες της διερευνούν πρωταρχικά θέματα όπως η αγάπη και τα όνειρα, το μυστήριο και ο σουρεαλισμός στη ζωή, δημιουργώντας παράλληλα εναλλακτικές πραγματικότητες.

Ο **Θανάσης Νεοφώτιστος** γεννήθηκε και μεγάλωσε στην Αθήνα. Σπούδασε αρχικά αρχιτεκτονική και συνέχισε με σπουδές σκηνοθεσίας και υποκριτικής. Χαρακτηριστικό του, αποστάλαγμα των σπουδών του, η σκηνογραφία. Η διπλωματική του μικρού μήκους ταινία “Προσευχή” κέρδισε τον Χρυσό Διόνυσο στο Φεστιβάλ της Δράμας, το 2014, ενώ, το 2019, το ντοκιμαντέρ “Παγωνίσκος” κέρδισε το βραβείο καλύτερου μικρού μήκους ντοκιμαντέρ στο ίδιο φεστιβάλ. Η ταινία του “Λεωφόρος Πατησίων” (2018) έκανε πρεμιέρα στο 75ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου της Βενετίας και κέρδισε 3 βραβεία στο Διεθνές Φεστιβάλ Ταινιών Μικρού Μήκους του Κλερμόντ Φεράν. Η μικρού μήκους ταινία “Sparkling Candles” (2019) αναφέρεται στην κοινότητα ΛΟΑΤΚΙ+, ενώ το “Route-3” (2019) έκανε πρεμιέρα στο διαγωνιστικό του Διεθνούς Φεστιβάλ του Τορόντο. Τώρα, είναι στη διαδικασία χρηματοδότησης της πρώτης μεγάλου μήκους ταινίας του, “Ο Πέτρος και ο Λύκος”, ενώ ήδη αναπτύσσει την επόμενη ταινία του.

International Competition / Jury

Xiaolu Guo was born in 1973 and grew up with her illiterate grandparents in a small seaside village in China's Zhejiang. At the age of twenty, she left to study at the Beijing Film Academy and then at the prestigious National Film and Television School (NFTS) in London - where she now lives and is a well-known feminist writer and director. Her first novel in English “A Concise Chinese - English Dictionary For Lovers” was nominated for several awards. Her books have been translated into 28 languages. Her film career took off with her second feature film “How Is Your Fish Today” (2006), while her film “She, A Chinese Woman” (2009) won the Golden Leopard at the Locarno Film Festival. Her latest film “Five Men And A Caravaggio” (2018) had its European premiere at the 9th Athens Avant Garde Film Festival.

Konstantina Kotzamani was born and raised in Greece, where she graduated from the Film Department of the Aristotelian University of Thessaloniki. Her short movies have premiered in major festivals, such as Cannes, Venice, Berlinale, Locarno, and have received numerous international awards. Her short films “Washingtonia” (2014), “Limbo” (2016) and “Electric Swan” (2020), have been awarded by the Hellenic Film Academy with the best short film award and she was twice nominated by the European Film Academy for the best short of the year. Her latest film, “Electric Swan”, was declared Best Short of the Year by the French Critics' Association. Her films explore primordial themes such as love and dreams, mystery and the surreal in life, all the while creating alternative realities.

Thanasis Neofotistos was born and raised in Athens. He initially studied architecture and continued with studies in film directing and acting. One of his characteristic assets, scenography, is an influence from his studies. His diplomatic short film “Greek School Prayer” won the Golden Dionysus at the Drama Festival in 2014, while in 2019, the documentary “Pogoniskos” won the award for best short documentary at the same festival. His film “Patisson Avenue” (2018) premiered at the 75th Venice Film Festival and won 3 awards at the Clermont-Ferrand International Short Film Festival. The short film “Sparkling Candles” (2019) refers to the LGBTQ+ community, while “Route-3” premiered in official competition in the Toronto International Film Festival. Now, he is in the process of financing his first feature film, “Peter and the Wolf”, while he is already developing his next film.

Διεθνές διαγωνιστικό

Η επιλογή των ταινιών του Διεθνούς Διαγωνιστικού την περίοδο της πανδημίας έφερε εκ νέου ζητήματα που αφορούν τη σχέση του κινηματογράφου με την έννοια του αρχείου. Εάν, σύμφωνα με τον Ντερντά, οι ταινίες μπορούν να είναι επίσης “αρχεία του κακού: απόκρυφα ή κατεστραμμένα, παραλλαγμένα ή απωθημένα”, τότε η σχέση επιμελητών και σκηνοθετών εξελίσσεται σε μια σχέση “συνενοχής” πάνω στη διαχείριση των φιλικών κειμένων ως πολιτιστικών ευρημάτων. Ως εκ τούτου, επιλέχθηκαν ταινίες σκηνοθετών, οι οποίοι “δεν παραιτούνται από την ανάγκη να οικειοποιηθούν μια εξουσία πάνω στο τεκμήριο”, ενώ υφαίνουν αφηγήσεις πάνω σε συλλογικές και προσωπικές αναμνήσεις.

Στην ταινία, “Γένος Παν”, ο Λαβ Ντίαζ αντλεί από τη συλλογική μνήμη σκληρών αγώνων ενάντια τόσο στο τυραννικό καθεστώς των σύγχρονων Φιλιππίνων αλλά και από αυτή του αποικιακού παρελθόντος. Ο Χούμπερτ Ζάουπερ, στο ντοκιμαντέρ “Επίκεντρο”, διατρέχει το πολιτιστικό ευρητήριο της Κούβας και αξιοποιεί τόσο επίκαιρα και κινηματογραφικές ταινίες, όπως του Τσάπλιν, όσο και πρόσφατες αναμνήσεις και μαρτυρίες Κουβανών, κυρίως παιδιών, για να συνθέσει μια ως τώρα ανείπωτη ιστορία του νησιού. “Ο Θάλαμος Προβολής”, του Ραανάν Αλεξάντροβιτς, είναι μια ισχυρή παραβολή για την εμπειρία της θέασης, στην οποία εμείς οι θεατές, όπως η θεατής εικόνων από τη Δυτική Όχθη στο ντοκιμαντέρ, την ίδια στιγμή που παραμένουμε “δεσμώτες” του πλατωνικού σπηλαίου δεν παραιτούμαστε από την ανάγκη να οικειοποιηθούμε μια εξουσία πάνω στο τεκμήριο. Στο ντοκιμαντέρ του Ζόνθαν Ρεσινιό “Απεργίες ή Πεθαίνεις”, αρχειακό υλικό από απεργίες ανθρακωρύχων στην περιοχή της Λωρραίνης, συνυφαίνεται με σύγχρονες ιστορίες, όπως αυτή των φυσικών και διανοητικών δοκιμασιών που υφίστανται έφηβοι αραβικής καταγωγής σε αγώνες πυγμαχίας.

Το σώμα ως πεδίο εγγραφής οδυνηρών αναμνήσεων αποτελεί το θέμα των ταινιών τεσσάρων γυναικών σκηνοθετών και ενός άντρα. Στην ταινία “Το Μεξικανικό Μπρέτσελ Μου”, η Νούρια Χιμένεθ χειρίζεται με μαεστρία ένα ερασιτεχνικό οικογενειακό αρχείο φιλμ, από τη δεκαετία του 1950, και επινοεί μια πειραυλική αλλά εξόχως κινηματογραφική μυθοπλασία για τις εγγραφές της μνήμης στο σώμα. Στο “Σύννεφο Στο Δωμάτιο Της”, η Ζενγκ Λου Σινιουάν δημιουργεί μια ηρωίδα που θυμίζει Νουβέλ Βαγκ, η οποία, με έντονη σωματικότητα, διατρέχει διαταραγμένες οικογενειακές και διαπροσωπικές σχέσεις στο αχανές και αλλοτριωτικό Χανγκζού στην Κίνα. Στο “Κιτάμπ αλ-ισφάρ: Το Βιβλίο του Ταξιδιού”, η Μπάμπα Χίλμαν ανατρέχει στις αναμνήσεις ενός παραλίγο μοιραίου ατυχήματος και αφηγείται πως αυτό την έφερε κοντά στον μυστικιστικό σουφισμό. Η Τζασμίν Λόπεζ από την Αργεντινή, στο “Αν Ήμουν ο Χειμώνας”, περιπλανάται όπως η ηρωίδα της σε μια απομονωμένη έπαυλη για να ιατρεύσει δύο τραύματα: την ήττα της Αριστεράς στην οποία ανήκε ο κινηματογράφος πατέρας της και μια δικιά της διαλυμένη σχέση. Τέλος, ο Κλοντ Ντεμέρ στη δοκιμαστική και εξόχως ποιητική του ταινία, “Μια Γυναίκα, η Μητέρα μου”, επεξεργάζεται το τραύμα της απόρριψης από τη μητέρα του μέσω αρχειακού υλικού από το Κεμπέκ της δεκαετίας του 1960.

Επιλογή ταινιών: Νίνα Βελιγράδη, Ηλέκτρα Βενάκη, Μαρία Κομνηνού, Νικόλ Μπρενέζ
 Προγραμματισμός: Νίνα Βελιγράδη
 Εισαγωγικό κείμενο: Μαρία Κομνηνού

International competition

The selection of the films for the International Competition during the pandemic raised again issues concerning the relation of cinema with the concept of the archive. If, according to Derrida, films can also “stand as archives of evil: apocryphal, destroyed, forbidden, altered or repressed”, then the relationship between curators and directors evolves into a relationship of “complicity” in the management of cinematic texts as cultural indexes. Hence, the films selected are by directors who “never resign from the need to appropriate authority over the text”, as they weave narratives of both collective and suppressed memories.

In the film “Genus Pan”, Lav Diaz taps into the collective memory of contest and struggles of both contemporary Filipino society and colonial brutality. Hubert Sauper, in the documentary “Epicentro”, traverses the Cuban cultural index and uses both newsreels and old films, such as Chaplin's, and recent memories and testimonies of Cubans, especially children, to compose a to this day untold story of the island. Ra'anan Alexandrowicz's “The Viewing Booth” is a powerful parable about spectatorship, in which we as viewers, like the viewer of images from the West Bank in the documentary, at the same time as we remain on the one hand “bound” at Plato's cave but on the other refuse to resign authority over the text. In Jonathan Rescigno's documentary “Strike or Die”, archival footage from miners' strikes in the Lorraine region is juxtaposed with contemporary stories, such as that of the physical and mental tests experienced by teenagers of Arab descent in boxing matches.

The body as a site where painful memories are inscribed is a motive underlying four films by women directors and one by a man. In “My Mexican Bretzel”, Nuria Giménez with great flair edits an amateur family film archive from the 1950s and invents a Pirandellesque but highly cinematic fiction about memory inscriptions on the body. In “The Cloud In Her Room”, Zheng Lu Xinyuan creates a heroine reminiscent of Nouvelle Vague, who, with an intense corporeality, goes through disturbed family and interpersonal relationships in the vast and alienating Hangzhou in China. In “Kitâb al-isfâr: Book of the Journey”, Baba Hillman recalls the memories of a near-fatal accident and narrates how it brought her close to mystical Sufism. Argentinian Jazmín López, in “If I Were The Winter Itself”, wanders like her heroine in a remote estate to heal two wounds: the defeat of the Left to which her film-loving father belonged and her own broken relationship. Finally, Claude Demers in his highly poetic essay-film, “A Woman, My Mother”, treats the trauma of his mother's rejection through archival material from Quebec in the 1960s.

Film Selection: Nicole Brenez, Maria Komninos, Nina Veligradi, Electra Venaki
 Programming: Nina Veligradi
 Introduction: Maria Komninosfaces

Μυθοπλασία Ντοκιμαντέρ / Fiction
Documentary, Ισπανία / Spain, 2020,
72', Έγχρωμη και Ασπρόμαυρη /
Color and Black & White,
Αγγλικά / English

Σκηνοθεσία - Σενάριο /

Director - Scriptwriter

Nuria Giménez

Φωτογραφία / Cinematography

Frank A. Lorang

Μοντάζ / Editing

Cristóbal Fernández, Nuria Giménez

Ήχος / Sound

Jonathan Darch

Ηθοποιοί / Cast

Ilse G. Ringier, Frank A. Lorang

Παραγωγή / Production

Bretzel & Tequila

Προέλευση Κόπιας / Print Source

Avalon

Το μεξικάνικο μπρέτσελ μου

My mexican bretzel

■ Η Νούρια Χιμένεθ χειρίζεται με μαεστρία ερασιτεχνικό κινηματογραφικό υλικό των παππούδων της από τη δεκαετία του 1950 και επινοεί τη ζωή της Βίβιαν Μπάρετ. Στα ημερολόγια της, η Βίβιαν παραθέτει αποσπάσματα του φανταστικού συγγραφέα-γκουρού Παρβάντιν Κάνβαρ Καρτζαπάλι: “Τα ψέματα είναι ένας άλλος τρόπος να πεις την αλήθεια. Η επιθυμία να πιστέψεις είναι σαν το χέρι του άνδρα που κρέμεται από έναν βράχο και προσκολλάται στη μόνη πέτρα που φαίνεται να τον σώζει. Αλλά καταλήγει πάντα να πέφτει, επειδή η πέτρα είναι αντικατοπτρισμός, όπως και ο γκρεμός. Ο θάνατος αφυπνίζεται από αυτό το όνειρο, στο οποίο μπορεί να ειπωθεί το ουσιώδες και στο οποίο το συνεχές και το άπειρο έχει αρχή, τέλος και νόημα.”

■ Nuria Giménez has masterfully handled amateur film footage shot by her grandparents in the 1950s and invented the life of Vivian Barrett. In her diaries, Vivian quotes excerpts from the fictional writer-guru Paravadin Kanvar Kharjappali: “Lies are just another way of telling the truth. The desire to believe is the hand of the man hanging from a cliff and clinging to the only stone that would seem to save him. But he always ends up falling because the stone is a mirage, just as the cliff is. Death is awakening from this dream in which the essential can be said and in which the continuous and infinite has a beginning, an end and a meaning.”

Μυθοπλασία / Fiction, Χονγκ Κονγκ,
Κίνα / Hong Kong, China, 2020, 98',
Ασπρόμαυρη / Black & White, Κινεζικά,
Αγγλικά / Chinese, English

Σκηνοθεσία - Σενάριο /

Director - Scriptwriter

Zheng Lu Xinyuan

Φωτογραφία / Cinematography

Matthias Delvaux

Μοντάζ / Editing

Zheng Lu Xinyuan

Ήχος / Sound

Li Danfeng

Μουσική / Music-Score

Tseng Yun-fang

Ηθοποιοί / Cast

Jin Jing, Liu Dan, Chen Zhou, Ye

Hongming, Dong Kangning

Παραγωγή / Production

Blackfin Production, Nina Xiao

Προέλευση Κόπιας / Print Source

Zheng Lu Xinyuan

Το σύννεφο στο δωμάτιό της

Ta fang jian li de yun / The cloud in her room

■ Είναι ένας υγρός χειμώνας στο Χανγκζού. Η Μούζι, 22 ετών, έρχεται σπίτι για την Κινέζικη Πρωτοχρονιά, όπου καλείται να παίξει τους ρόλους της κόρης, της ετεροθαλούς αδελφής και της συντρόφου. Μια μέρα, η Μούζι συνοδεύει τη μικρή της αδελφή στο σχολείο και συναντά τον ιδιοκτήτη ενός τοπικού μπαρ, πατέρα ενός άλλου μαθητή. Ο παράξενος αυτός άντρας θυμίζει στη Μούζι έναν παλιό της φίλο και τις ξυπνά αναμνήσεις της σχέσης τους που ξαφνικά χάθηκε. Ταυτόχρονα, την επισκέπτεται ο σύντροφός της. Περιδιαβαίνοντας στην πόλη που την αισθάνεται οικεία αλλά και ξένη, η Μούζι αναζητά ένα μέρος όπου να νοιώθει ότι ανήκει.

■ It's a wet winter in Hangzhou. Muzi, 22, comes home for Chinese New Year, where she plays her roles as a daughter, a half-sister, and a girlfriend. One day, Muzi accompanies her little sister to school and meets a local bar owner, the father of another student. The strange man reminds Muzi of an old friend, waking up memories of her relationship with whom that suddenly disappeared into thin air. At the same time, Muzi's boyfriend arrives for a visit. Roaming in this city that feels so familiar yet distant, Muzi searches for a place where she belongs.

Ταινία-δοκίμιο / Essay-film, Καναδάς / Canada, 2020, 75', Ασπρόμαυρη / Black & White, Γαλλικά / French

Σκηνοθεσία-Σενάριο /

Director-Scriptwriter

Claude Demers

Φωτογραφία / Cinematography

Stéphanie Weber Biron

Μοντάζ / Editing

Natalie Lamoureux

Ήχος / Sound

Patrice LeBlanc

Μουσική / Music-Score:

Serge Nakauchi Pelletier

Παραγωγή / Production

Les Films de l'Autre,

K - Films Amérique

Προέλευση Κόπιας / Print Source

Les Films de l'Autre,

K - Films Amérique

Μια γυναίκα, η μητέρα μου

Une femme, ma mère / A woman, my mother

■ Ο σκηνοθέτης Κλοντ Ντεμέρ αφηγείται την ιστορία της αναζήτησής του για τη βιολογική του μητέρα και πώς τελικά συναντήθηκαν. Συνοδεύει την αφήγησή του με εικόνες από τα εθνικά αρχεία του Καναδά. Τα προσεκτικά επιλεγμένα και με ροή μονταρισμένα ασπρόμαυρα αποσπάσματα, αναπτύσσονται σταδιακά, όπως ταιριάζουν τα κομμάτια σε ένα παζλ, και συνθέτουν μια εντύπωση για τη μητέρα του, όπως την είχε φανταστεί. Πώς εκείνη μεγάλωσε, εργάστηκε, τον αγάπησε και τον άφησε.

■ Filmmaker Claude Demers tells the story of his search for his biological mother and their eventual meeting. He does this in voice-over, accompanied by images from Canada's national archives. The painstakingly selected and fluidly edited black-and-white clips build up, like the perfectly fitting pieces of a puzzle; an impression of his mother as he had imagined her. How she grew up, worked, loved and left him.

Ντοκιμαντέρ / Documentary, Αυστρία, Γαλλία / Austria, France, 2020, 108', Έγχρωμη / Color, Ισπανικά / Spanish

Σκηνοθεσία-Σενάριο / Director-

Scriptwriter: Hubert Sauper

Φωτογραφία / Cinematography

Hubert Sauper **Μοντάζ / Editing:** Yves

Deschamps, Hubert Sauper **Μουσική**

/ Music-Score: Zsuzsanna Varkonyi,

Maximilian 'Twig' Turnbull **Ηθοποιοί**

/ Cast (αυτοπροσώπως / themselves)

Oona Castilla Chaplin, Clarita Sanchez,

Feña LeChuck, Juan Padron, Felix

Beaton, Menale Kaza, Hans Helmut

Ludwig, Deneli Beatriz de la Cruz

Παραγωγή / Production: Groupe

Deux, KGP Films, Little Magnet Films

Προέλευση Κόπιας / Print Source:

Pascale Ramonda

Επίκεντρο

Epicentro

■ Ένα συναρπαστικό και μεταφορικό πορτρέτο της μετα-αποικιακής "ουτοπικής" Κούβας, όπου η έκρηξη του Θωρηκτού Μάιν το 1898 εξακολουθεί να αντηχεί. Αυτό το, κατά κάποιον τρόπο, Μπιγκ Μπανγκ τελείωσε την ισπανική αποικιακή κυριαρχία στην Αμερική και εγκαινίασε την εποχή της αμερικανικής αυτοκρατορίας. Εκεί και τότε, γεννήθηκε κι ένα ισχυρό εργαλείο κατάκτησης: ο κινηματογράφος ως προπαγάνδα. Στο ντοκιμαντέρ "Επίκεντρο", ο Ζάουπαρ εξερευνά έναν αιώνα παρεμβatismού και κατασκευής αφηγημάτων, μαζί με τους εξαιρετικούς ανθρώπους της Αβάνας -ιδιαίτερα τα παιδιά της, τα οποία αποκαλεί "νεαρούς προφήτες"- για να ανακρίνουν τον χρόνο, τον ιμπεριαλισμό και τον ίδιο τον κινηματογράφο.

■ An immersive and metaphorical portrait of post-colonial, "utopian" Cuba, where the 1898 explosion of the USS Maine still resonates. This Big Bang ended Spanish colonial dominance in the Americas and ushered in the era of the American Empire. At the same time and place, a powerful tool of conquest was born: cinema as propaganda. In "Epicentro", Sauper explores a century of interventionism and myth-making together with the extraordinary people of Havana — particularly its children, who he calls "young prophets" — to interrogate time, imperialism and cinema itself.

Ο θάλαμος προβολής

The viewing booth

Ντοκιμαντέρ / Documentary, Ισραήλ,
Η.Π.Α. / Israel, USA, 2019, 70',
Έγχρωμη / Color, Αγγλικά, Εβραϊκά,
Αραβικά / English, Hebrew, Arabic

**Σκηνοθεσία-Σενάριο / Director-
Scriptwriter:** Ra'anana Alexandrowicz
Φωτογραφία / Cinematography:
Zachery Reese
Μοντάζ / Editing: Neta Dvorkis,
Ra'anana Alexandrowicz
Ήχος / Sound: Rotem Dror
Ηθοποιοί / Cast: (αυτοπροσώπως /
herself) Maia Levy
Παραγωγή / Production: Ro*Co Films
Προέλευση Κόπιας / Print Source:
Ro*Co Films

■ Η ταινία “Ο Θάλαμος Προβολής” εξερευνά έναν χώρο φαινομενικά εκτός ορίων στον κινηματογράφο - την εσωτερική εμπειρία του θεατή. Σε ένα χώρο που μοιάζει με εργαστήριο, η Μάια Λεβί, μια νεαρή Αμερικανίδα, παρακολουθεί βίντεο που απεικονίζουν τη ζωή στην πόλη Χεβρόνα της Δυτικής Όχθης, ενώ επί τόπου και ταυτόχρονα εκφράζει τις σκέψεις και τα συναισθήματά της γι' αυτές τις εικόνες. Ενώ υποστηρίζει θερμά το Ισραήλ, οι εικόνες στα βίντεο, οι οποίες διαδίδονται ως επί το πλείστον από τον οργανισμό ανθρώπινων δικαιωμάτων B'Tselem, έρχονται σε αντίθεση με ορισμένες από τις βαθύτερες πεποιθήσεις της Μάια. Ενσυναίρετη περιέργεια - όλα παίζουν μπροστά στα μάτια μας, καθώς την παρακολουθούμε να παρακολουθεί τις εικόνες που δημιουργούνται από το καθεστώς των κατεχόμενων παλαιστινιακών εδαφών. Καθώς η Μάια κοιτάει και διαπραγματεύεται τις εικόνες, οι οποίες απειλούν την κοσμοθεωρία της, αναστοχάζεται επίσης τον τρόπο που τις βλέπει. Οι ελικρινείς και άμεσες αντιδράσεις της αποτελούν μια μοναδική κινηματογραφική μαρτυρία για την ψυχολογία του θεατή στην ψηφιακή εποχή.

■ “The Viewing Booth” explores a space ostensibly off-limits to cinema – the internal experience of the viewer. In a lab-like space, Maia Levy, a young American woman, watches videos portraying life in the West Bank city of Hebron, while verbalizing her thoughts and feelings in real time. An enthusiastic supporter of Israel, the images in the videos, disseminated for the most part by the Human Rights organization B'Tselem, contradict some of Maia's deep-seated beliefs. Empathy; anger; embarrassment; innate biases and healthy curiosity – all play out before our eyes as we watch her watch the images created by the Occupation. As Maia navigates and negotiates the images, which threaten her world-view, she also reflects on the way she sees them. Her candid and immediate reactions form a one-of-a-kind cinematic testimony to the psychology of the viewer in the digital era.

Κιτάμπ αλ-ισφάρ: Το βιβλίο του ταξιδιού

Kitâb al-isfâr:
Book of the journey

Ντοκιμαντέρ / Documentary, Γαλλία
/ France, 2020, 58', Έγχρωμη / Color,
Αραβικά, Γαλλικά, Αγγλικά, Ισπανικά /
Arabic, French, English, Spanish

**Σκηνοθεσία-Σενάριο /
Director-Scriptwriter**
Baba Hillman
Φωτογραφία / Cinematography:
Baba Hillman
Μοντάζ / Editing
Baba Hillman
Ήχος / Sound
Baba Hillman
Ηθοποιοί / Cast
(αυτοπροσώπως / themselves) Denis
Gril, Mary Bauermeister, Ximena Kilroe,
Sidi Saïd
Παραγωγή / Production
Baba Hillman
Προέλευση Κόπιας / Print Source
Baba Hillman

■ Ένα συναρπαστικό κινηματογραφικό ποίημα ενός επταετούς νόστου, το ντοκιμαντέρ “Κιτάμπ αλ-ισφάρ: Το Βιβλίο του Ταξιδιού” υφαίνει ιστορίες επιθανάτιων και μυστικιστικών εμπειριών στην Ανδαλουσία. Σύμφωνα με τη σκηνοθέτη: “Όταν ήμουν 19, ξεκίνησα, ελπίζοντας ότι θα μπορούσα να μάθω το νόημα της ζωής ‘μαζεύοντας εμπειρίες από τα πάντα’. Αγόρασα ένα αυτοκίνητο για 20 μάρκα σε ένα καφέ στο Ουλμ. Το έβαψα κίτρινο και πράσινο με σπρέι και οδήγησα, από την Ολλανδία στη Ρουμανία και στην Ισπανία, ενώ κοιμόμουν στο πίσω κάθισμα με μια κόκκινη κουβέρτα. Κατεβαίνοντας προς τη Μάλαγα, στην κορυφή των βουνών, τα φρένα δεν έπιαναν. Καθώς το αυτοκίνητο γκρεμίστηκε, έχασα τις αισθήσεις μου, και για τρεις ημέρες και νύχτες έβλεπα οράματα. Τι είδα, τι κατάλαβα; Ο σούφι μυστικιστής και φιλόσοφος Ιμπν Άραμπι είχε γράψει ότι το ταξίδι έχει πραγματική σημασία μόνο αν φέρει μια νέα αρχή. Ταξιδεύοντας, συνειδητοποιεί κανείς ότι ο στόχος του ταξιδιού βρίσκεται στην καρδιά».

■ An immersive cinematic poem of a 7 year journey of return, “Kitâb al-Isfâr: Book of the Journey” weaves together stories of near-death and mystical experience in Andalucia. According to the director: “When I was 19 I set out, hoping I could learn the meaning of life by ‘experiencing everything’. I bought a car for 20 marks in a cafe in Ulm. I spray painted it yellow and green and drove it from Holland to Romania to Spain, sleeping in the back seat in a red blanket. Driving down to Málaga, at the crest of the mountains, the brakes went out. As the car sped down the mountain then crashed, I lost consciousness, followed by three days and nights of visions. What did I see, what did I understand? The Shaykh al-Akbar, Sufi mystic and philosopher Ibn ‘Arabî, writes that the journey only has true meaning if it brings a new beginning. In traveling, the heart becomes the goal of the journey”.

Μυθοπλασία / Fiction, Φιλιππίνες /
Philippines, 2020, 157', Ασπρόμαυρη /
Black & White, Ταγκάλογκ / Tagalog

Σκηνοθεσία-Σενάριο

Director-Scriptwriter

Lav Diaz

Φωτογραφία / Cinematography

Lav Diaz

Μοντάζ / Editing

Lav Diaz

Ήχος / Sound

Cecil Buban

Μουσική / Music-Score

Lav Diaz

Ηθοποιοί / Cast

Bart Guingona, DMs Boongaling,
Nanding Josef, Hazel Orencio,
Joel Saracho, Noel Sto. Domingo

Προέλευση Κόπιας / Print Source

Sine Olivia Pilipinas

Γένος Παν

Lahi, Hayop

Genus Pan

■ Λαμβάνοντας άδεια από τις δουλειές τους σε ένα ορυχείο χρυσού, τρεις εργάτες γυρνούν στο χωριό τους με τα πόδια μέσα από την εντυπωσιακή αλλά ανελέητη ερημιά ενός μυθικού νησιού. Καθώς ο χρόνος περνά και οι συνομιλίες τους εντείνονται, αναδύονται θαμμένες ιστορίες και μια αίσθηση ψύχωσης εισβάλλει στη σκηνή. Όπως πάντα, οι υπέροχες ασπρόμαυρες εικόνες του Λαβ Ντίαζ και ο υπομονετικός ρυθμός του προσδίδουν μια μπρεχτική αποστασιοποίηση στο δράμα. Γυρισμένες σχεδόν πάντα από την ίδια σταθερή απόσταση, οι σκηνές είναι άψογα κινηματογραφικά ταμπλό βιβάν. Πέρα από το φολκλορικό πρώτο επίπεδο της ταινίας, ο Ντίαζ, για άλλη μια φορά, καταβυθίζεται στη συλλογική μνήμη των σκληρών αγώνων ενάντια στην τυραννία της σύγχρονης κοινωνίας των Φιλιππίνων και της αποικιακής βίας του παρελθόντος, με επίκεντρο τη διαχρονική εικόνα των ανδρών που περπατούν –ένα από τα βασικά χαρακτηριστικά του γένους Παν. (Χιάν Τζιν Τσο, BFI)

■ Taking leave from their jobs at a gold mine, three workers journey to their home village on foot through the spectacular yet unforgiving wilderness of the mythical island of Hugaw. As time passes and their conversations intensify, buried histories emerge and a sense of psychosis invades the scene. As ever, Lav Diaz's exquisitely subdued black-and-white images and patient rhythm lend a Brechtian register to the drama; almost always filmed from the same fixed distance, each scene is an immaculate tableau vivant. Behind the film's folkloric façade, Diaz once again taps into the collective memory of defiant struggles against the tyranny of both contemporary Filipino society and colonial brutality, centred on the timeless image of men walking –one of the key traits of Pan. (Hyun Jin Cho, BFI)

Μυθοπλασία / Fiction, Αργεντινή /
Argentina, 2020, 92', Έγχρωμη /
Color, Ισπανικά / Spanish

Σκηνοθεσία-Σενάριο /

Director-Scriptwriter

Jazmín López

Φωτογραφία / Cinematography

Rui Poças

Μοντάζ / Editing

Jazmín López

Ηθοποιοί / Cast

Clara Trucco, Rafael Federman, Martín
Shanly, Laila Maltz, Gianluca Zonzini

Παραγωγή / Production

Jazmín López

Προέλευση Κόπιας / Print Source

Jazmín López

Αν ήμουν ο Χειμώνας

Si yo fuera el Invierno mismo

If I were the Winter itself

■ Τέσσερις φίλοι συναντιούνται σε ένα απομακρυσμένο κτήμα για να δημιουργήσουν μια κινηματογραφική αναπαράσταση τριών εμβληματικών έργων που έδωσαν υπόσταση στην κοινωνική και καλλιτεχνική επανάσταση, πριν από 50 χρόνια: “Η Κινέζα” (1967) του Ζαν Λυκ Γκοντάρ, “Άσβεστη Φωτιά” (1969) του Χαρούν Φαρόκι και η περφόρμανς “Χωρίς Τίτλο (Εμφυτεύσεις Γενιών)” (1972) της Άνα Μεντιέτα.

■ Four friends meet on a remote estate to create a cinematic re-enactment of three iconic works that embodied the social and artistic revolution of 50 years ago: “La Chinoise” (1967) by Jean-Luc Godard, “Inextinguishable Fire” (1969) by Harun Farocki and the performance “Untitled (Facial Hair Transplants)” (1972) by Ana Mendieta.

Απεργείς ή πεθαίνεις

Grève Ou Crève

Strike Or Die

Ντοκιμαντέρ / Documentary,
Γαλλία / France, 2020, 93',
Έγχρωμη / Color, Γαλλικά / French

Σκηνοθεσία-Σενάριο /

Director-Scriptwriter

Jonathan Rescigno

Φωτογραφία / Cinematography

Hervé Roesch

Μοντάζ / Editing

Jérôme Erhart

Μουσική / Music-Score

Manfred Miersch

Παραγωγή / Production

Supermouche Productions

Προέλευση Κόπιας / Print Source

Taskovski Films

■ Στην πατρίδα του, μια πρώην βιομηχανική περιοχή στη Λωρραίνη, ο Ζόνθαν Ρεσινιό ακολουθεί μεμονωμένους ανθρώπους και δημιουργεί χαλαρές σχέσεις μεταξύ των ιστοριών τους. Δύο φίλοι, γιοι Αράβων μεταναστών, αράζουν στα τοπικά πανηγύρια και στις ντίσκο. Ένας άλλος άντρας δωρίζει καπνογόνα και κράνη στο μουσείο εξόρυξης, αναμνηστικά από τις μέρες των απεργιών των ανθρακωρύχων στη δεκαετία του 1980 και του '90. Ένας παλιός προπονητής εκπαιδεύει νέους μποξέρ για έναν αγώνα. Αρχαικό υλικό που δείχνει τις απεργίες των ανθρακωρύχων, διαχωρίζει αυτά τα αφηγηματικά νήματα. Σιγά-σιγά, αναπτύσσονται σχέσεις μεταξύ των ατομικών ιστοριών και αναδύονται ερωτήματα σχετικά με τους εργατικούς αγώνες, την αλληλεγγύη και για τα μεταβαλλόμενα νοήματα αυτών των όρων στη σημερινή εποχή. Σύννεφα ομίχλης τυλίγουν την ταινία ξανά και ξανά: τις εργατικές κατοικίες, το μουσείο, τα τότε κεντρικά γραφεία του ορυχείου. Ο αγώνας τελείωσε ή συνεχίζει να σιγοκαίει; Ή μήπως κάτι εντελώς νέο διαφαίνεται στον ορίζοντα;

■ In his hometown, a former industrial site in Lorraine, Jonathan Rescigno follows individual people and draws loose connections between their stories. Two friends, sons of Arab immigrants, pass their time idling at local fairs and discos. Another man donates smoke grenades and helmets to the mining museum, mementos of miners' strikes in the 1980s and '90s. An older coach works with young boxers, training them for a fight. Archive material showing the escalating mining strikes separates these narrative threads. Little by little, relationships develop between the individual stories, with questions emerging about labour struggles, solidarity and the shifting meanings of these terms in the present day. Clouds of mist pass through the film again and again: across workers' estates, through the museum, past the back then headquarters of the mine. Is the struggle over, or it is still smouldering? Or is something altogether new gathering on the horizon?

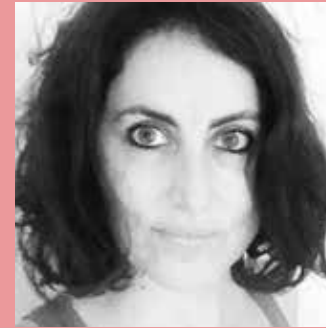
Ο **Ραανάν Αλεξάντροβιτς** είναι σκηνοθέτης, σεναριογράφος και μοντέρ. Είναι γνωστός για το ντοκιμαντέρ "The Law in These Parts" (2011), το οποίο βραβεύτηκε σε διάφορα φεστιβάλ. Τα προηγούμενα ντοκιμαντέρ του, «The Inner Tour» (2001) και «Martin» (1999), προβλήθηκαν στο Φεστιβάλ Κινηματογράφου του Βερολίνου και στη σειρά Νέοι σκηνοθέτες / Νέες ταινίες του Μουσείου Μοντέρνας Τέχνης της Νέας Υόρκης. Η μοναδική ταινία μυθοπλασίας του, "James' Journey To Jerusalem" (2003), έκανε πρεμιέρα στα φεστιβάλ των Καννών και του Τορόντο και έλαβε πολλά διεθνή βραβεία. Οι ταινίες του έχουν προβληθεί στις Ηνωμένες Πολιτείες και την Ευρώπη και έχουν μεταδοθεί από πολλά τηλεοπτικά κανάλια. Ο Ραανάν εργάστηκε αρκετές φορές ως σύμβουλος μοντάζ για τον οργανισμό χρηματοδότησης ντοκιμαντέρ Sundance Documentary Fund και η ταινία του "Ο Θάλαμος Παρακολούθησης" υποστηρίζεται από την πρωτοβουλία για τη μη-μυθοπλαστική τέχνη, Sundance Art of Nonfiction. // **Ra'anan Alexandrowicz** is a director, screenwriter and editor. He is known for the documentary "The Law in These Parts" (2011), which received numerous prizes. His earlier documentaries, "The Inner Tour" (2001) and "Martin" (1999), were shown in the Berlin Film Festival and in MoMA's New Directors / New Films series. Alexandrowicz's single fiction feature, "James' Journey to Jerusalem" (2003), premiered in Cannes Directors' Fortnight and at the Toronto International Film Festival and received several international awards. Alexandrowicz's films have been released theatrically in the United States and Europe, and broadcast by many television channels. Ra'anan served several times as an editing adviser for the Sundance Documentary Fund and his film "The Viewing Booth" is supported by the Sundance Art of Nonfiction initiative.

Ο **Κλοντ Ντεμέρ** (1962, Καναδάς) είναι αυτοδίδακτος σκηνοθέτης που πειραματίστηκε με ταινίες μικρού μήκους για αρκετά χρόνια πριν σκηνοθετήσει την πρώτη του ταινία, "The Invention Of Love" (2000), η οποία επιλέχθηκε σε διάφορα διεθνή φεστιβάλ ταινιών. Η ταινοθήκη του Κεμπέκ, Cinémathèque québécoise, στο Μοντρεάλ, όπου γεννήθηκε ο Ντεμέρ, πραγματοποίησε αναδρομικό αφιέρωμα στο έργο του, το 2007. Για τη μικρού μήκους ταινία "Mon dernier été" (2016), ο Ντεμέρ έλαβε 17 βραβεία σε πολλές χώρες και μεγάλο μέρος του έργου του έχει βραβευτεί σε φεστιβάλ παγκοσμίως. Περιγράφει τις ταινίες του ως ποιητικές και ανθρώπινες. // **Claude Demers** (1962, Canada) is a self-taught filmmaker who experimented with short films for quite some years before directing his first feature, "The Invention Of Love" (2000). It was selected at various international film festivals. Cinémathèque québécoise, a film conservatory in Demers' native city Montreal, held a retrospective of his work in 2007. For his short "Mon dernier été" (2016), Demers received 17 awards in multiple countries and the majority of his work has been awarded at festivals worldwide. He describes his films as poetic and human.

Ο **Λαβ Ντίαζ** (Φιλιππίνες, 1958) έγινε διεθνώς γνωστός μέσω της τριλογίας του για τις Φιλιππίνες: “West Side Kid” (2001), “Evolution Of A Filipino Family” (2004) και “Heremias” (2006). Με ανεξάρτητες μεθόδους παραγωγής, οι ταινίες του Ντίαζ, συνήθως μεγάλης διάρκειας, αντικατοπτρίζουν τις ζωές των Φιλιππινέζων και υπαινίσσονται ότι η σωτηρία είναι δυνατή μέσω των κοινωνικών αγώνων. Το “Death In The Land Of Encantos» (2007), μια ταινία διάρκειας 9 ωρών, πήρε ειδική μνεία στο φεστιβάλ ταινιών της Τζοντζού, της Νότιας Κορέας, το 2008, ενώ το 8ωρο “Melancholia” (2008) κέρδισε το βραβείο από τους Ορίζοντες στο Φεστιβάλ της Βενετίας. Το 2016, η ταινία “Η Γυναίκα Που Έφυγε” κέρδισε τον Χρυσό Λέοντα στο Φεστιβάλ της Βενετίας. Το Φεστιβάλ Πρωτοποριακού Κινηματογράφου της Αθήνας πρόβαλε, σε ελληνικές προμιέρες, το 2014, τη σχεδόν 6ωρη ταινία “Απ’ Ότι Ήταν Πριν” που κέρδισε την Χρυσή Λεοπάρδαλη του Φεστιβάλ του Λοκάρνο και την 4ωρη ταινία του “Το Κυνήγι Του Διαβόλου”, το 2018. Η ταινία “A Lullaby to the Sorrowful Mystery” (2016) κέρδισε την Αργυρή Άρκτο του Φεστιβάλ του Βερολίνου, ενώ η ταινία του “Γένος Παν” κέρδισε το βραβείο σκηνοθεσίας από τους Ορίζοντες στο Φεστιβάλ της Βενετίας, το 2020. // **Lav Diaz** (Philippines, 1958) became internationally known through his Philippines trilogy: “West Side Kid” (2001), “Evolution Of A Filipino Family” (2004) and “Heremias” (2006). With independent production methods, Diaz’s films, usually of long duration, reflect the lives of Filipinos and suggest that salvation is possible through social struggle. “Death In The Land Of Encantos” (2007), a 9-hour film, received special mention at the Jeonju Film Festival in South Korea in 2008, while 8-hour “Melancholia” (2008) won the Horizons Award at the Venice Film Festival. The film “The Woman Who Left” (2016) won the Golden Lion of the Venice Film Festival. The Athens Avant-Garde Film Festival screened, in Greek premieres, the almost 6-hour film “From What Is Before” in 2014, which won the Golden Leopard in the Locarno Film Festival, and the 4-hour film “The Devil’s Hunt”, in 2018. The film “A Lullaby to the Sorrowful Mystery” (2016) won the Silver Bear in the Berlin Film Festival (2016), while his film “Genus Pan” won the Horizons Award for Best Director at the Venice Film Festival.

Η **Νούρια Χιμένεθ** (Βαρκελώνη, 1976) σπούδασε δημοσιογραφία, διεθνείς σχέσεις και ντοκιμαντέρ. Έζησε στο Βερολίνο, το Παρίσι και το Λονδίνο, κάνοντας διάφορες δουλειές, οι περισσότερες από τις οποίες δεν σχετίζονται ούτε με τον κινηματογράφο, ούτε μεταξύ τους. Την τελευταία δεκαετία, έχει επεκτείνει τις γνώσεις της χάρη σε σεμινάρια και μαθήματα διαφόρων κινηματογραφιστών που θαυμάζει, όπως, μεταξύ άλλων, ο Πατρίσιο Γκουσμάν, ο Στίβεν Φρίαρς και ο Φρέντερικ Γουάισμαν. Η πρώτη της ταινία μικρού μήκους, “Καφενείο”, παρουσιάστηκε στο φεστιβάλ ντοκιμαντέρ της Μαδρίτης, DocumentaMadrid, και στο φεστιβάλ της Μπογκοτά MIDBO, το 2017. “Το Μεξικάνικο Μπρέτσελ Μου” είναι η πρώτη μεγάλου μήκους ταινία της. // **Nuria Giménez** (Barcelona, 1976) studied journalism, international relations and documentary filmmaking. She has lived in Berlin, Paris and London doing different types of jobs, most of them unrelated to cinema or to each other. In the last decade, she has extended her knowledge thanks to seminars and master classes of several filmmakers she admires, like Patricio Guzman, Stephen Frears or Frederick Wiseman, among others. Her first short film, “Kafeneio”, was presented at DocumentaMadrid 2017 and MIDBO 2017. “My Mexican Bretzel” is her first feature film.

Η **Μπάμπα Χίλμαν** είναι καλλιτέχνης και σκηνοθέτης που μεγάλωσε στην Ιαπωνία, τη Βενεζουέλα και τον Παναμά και εργάζεται μεταξύ Γαλλίας και Η.Π.Α. Τα έργα και οι περφόρμανς της εξερευνούν τη μνήμη, την ιστορία, την αντίληψη και την ποιητική και την πολιτική του τόπου, της γλώσσας και του σώματος. Οι ταινίες της έχουν προβληθεί σε φεστιβάλ και μουσεία, όπως, μεταξύ άλλων, στο Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης του Λος Άντζελες, το FIDMarseille της Μασσαλίας, το Φεστιβάλ Κινηματογράφου του Εδιμβούργου, το φεστιβάλ Rencontres Paris / Berlin, το Ann Arbor Film Festival, στην Εθνική Πινακοθήκη της Ουάσινγκτον, το ICAIC της Αβάνα, το Διεθνές Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ της Αφρικής. Έχει λάβει βραβεία και επιχορηγήσεις από το γαλλικό Υπουργείο Πολιτισμού, το Ίδρυμα Γουάτινγκ, το Συμβούλιο Τεχνών της Καλιφόρνια, και από τους ιταλικούς δήμους της Φλωρεντίας, του Λέτσε και του Σερτάλντο. // **Baba Hillman** is an artist and filmmaker who grew up in Japan, Venezuela and Panama and works between France and the U.S.. Her films and performance works explore memory, history, perception and the poetics and politics of place, language, and the body. Her films have screened at festivals and museums including the Museum of Contemporary Art, Los Angeles, FIDMarseille, Edinburgh Film Festival, Rencontres Paris/Berlin, Ann Arbor Film Festival, National Gallery of Art, Washington D.C., Anthology Film Archives, ICAIC Havana, Africa World Documentary Festival, among others. She has received awards and grants from the French Ministry of Culture, the Whiting Foundation, the California Arts Council, and the Italian city governments of Florence, Lecce and Certaldo.

Η **Τζαμίν Λόπεζ** γεννήθηκε στο Μπουένος Άιρες της Αργεντινής το 1984. Σπούδασε σκηνοθεσία στο πανεπιστήμιο Universidad del Cine (FUC). Έχει σκηνοθετήσει τις μικρού μήκους ταινίες “Parece La Pierna De Una Muñeca”, “Juego Vivo” και “Te Amo Y Morite”. Επιπλέον, είναι καλλιτέχνης των οπτικών τεχνών και είχε δασκάλους τους καλλιτέχνες Γκιγιέρμο Κουίτα και Χόρχε Μάκι. Έχει συμμετάσχει στη Μπιενάλε της Κωνσταντινούπολης (2011) και έχει κάνει εκθέσεις σε γκαλερί στην Αργεντινή (Ruth Benzacar), στο Μεξικό (Maco) και στις Ηνωμένες Πολιτείες (Art Basel Miami & LACE). // **Jazmin López** was born in Buenos Aires, Argentina, in 1984. She is a graduate in Film Direction from Universidad del Cine (FUC). She has directed the short films “Parece La Pierna De Una Muñeca”, “Juego Vivo” and “Te Amo Y Morite”. Furthermore, Jazmin López is a visual artist and has studied with artists Guillermo Kuitca and Jorge Macchi. She has participated in the Istanbul Biennale (2011) and made exhibitions in Argentina (Ruth Benzacar), Mexico (Maco) and United States (Art Basel Miami & LACE).

Ο **Ζοναθάν Ρεσινιό** γεννήθηκε στο Φορμπά της Γαλλίας, το 1980. Σπούδασε τέχνη και κινηματογράφο στο Μετς και στο Στρασβούργο. Στις μικρού μήκους ταινίες και τις βιντεο-εγκαταστάσεις του, ο Ρεσινιό ασχολείται με τα μεταβαλλόμενα σύνορα και τις κοινωνικές πραγματικότητες της περιοχής του, το Γκραντ Εστ, που βρίσκεται κοντά στα γαλλο-γερμανικά σύνορα. Το «Απεργείς Ή Πεθαίνεις» είναι η πρώτη του μεγάλου μήκους ταινία. // **Jonathan Rescigno** was born in Forbach, France, in 1980. He studied art and film in Metz and Strasbourg. In his short films and video installations, Rescigno deals with the shifting borders and social realities of his home region of Grand Est, located near the French-German border. “Strike or Die” is his first feature-length film.

Ο **Χούμπερτ Ζάουπερ** γεννήθηκε στο Κίτσμποέλ στις τιρολιανές Άλπεις. Πέρασε την παιδική του ηλικία στην Αυστρία, κι έπειτα έζησε στη Μεγάλη Βρετανία, την Ιταλία, τις ΗΠΑ, την Τανζανία, το Κονγκό και το Νότιο Σουδάν. Η βάση του από τα μέσα της δεκαετίας του '90 είναι η Γαλλία. Σπούδασε σκηνοθεσία στη Βιέννη και το Παρίσι. Οι κοινωνικοπολιτικές και ποιητικές ταινίες του Ζάουπερ έχουν κερδίσει πάνω από 50 μεγάλα διεθνή βραβεία. Το ντοκιμαντέρ του “Ο Εφιάλτης του Δαρβίνου” (2004) ήταν υποψήφιο για Όσκαρ στην κατηγορία Καλύτερου Ντοκιμαντέρ, το 2006. Το ντοκιμαντέρ του “Επίκεντρο” κέρδισε το Μεγάλο Βραβείο της Κριτικής Επιτροπής στο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Sundance, το 2020. // **Hubert Sauper** was born in Kitzböhel, Tyrolian Alps. Having spent his childhood in Austria, he then lived in Great Britain, Italy, USA, Tanzania, Congo and South Sudan. His “homebase” since the mid '90s is France. He studied film directing in Vienna and Paris. Sauper's socio-political and poetic films have won over 50 major international prizes. His documentary “Darwin's Nightmare”(2004) was nominated for an Oscar in the category Best Documentary, in 2006. His documentary “Epicentro” received the World Cinema Grand Jury Prize for Best Documentary at this year's Sundance festival.

Η **Ζενγκ Λου Σινιουάν** είναι σκηνοθέτις με έδρα το Χανγκζού στην Κίνα. Αποφοίτησε με μεταπτυχιακό δίπλωμα στην κινηματογραφική παραγωγή από το πανεπιστήμιο της Νότιας Καλιφόρνια, School of Cinematic Arts, USC, το 2017. Μικρού μήκους ταινίες της επιλέχθηκαν από φεστιβάλ όπως το Tribeca Film Festival, το FIRST International Film Festival της Ινδίας, το Bi-City Biennale of Urbanism/Architecture και το Ανεξάρτητο Φεστιβάλ Κινηματογράφου της Κίνας. Η Σινιουάν προσπαθεί να καλλιεργήσει μια προσωπική οπτική που εξερευνά τα όρια διαφορετικών μέσων. // **Zheng Lu Xinyuan** is a filmmaker based in Hangzhou, China. She graduated from the School of Cinematic Arts, USC with a Film Production MFA in 2017. Her short films were selected to screen at festivals such as Tribeca Film Festival, FIRST International Film Festival, Bi-City Biennale of Urbanism/Architecture and China Independent Film Festival. Xinyuan tries to cultivate a personal visual practice that explores the boundaries of various media.

Βιενέ Ρενέ & Χου Τζιέ

// Πολίτες του Κινηματογράφου

Ο Ρενέ Βιενέ γεννήθηκε στη Χάβρη το 1994 και τόσο ο παππούς του όσο και ο πατέρας του ήταν λιμενεργάτες. Μέλος της “Καταστασιακής Διεθνούς” από το 1963 έως το 1971, ο Βιενέ είναι συγγραφέας, εκδότης, κινηματογραφιστής, αλλά και, κυρίως, ένας ιστορικός της Κίνας που ανέλαβε το βαρύ καθήκον της αποκάλυψης της πραγματικής φύσης του Μaoϊσμού και του μακελειού που συγκαλύφτηκε πίσω από τους όρους “Μεγάλο Άλμα Προς Τα Εμπρός” και “Πολιτιστική Επανάσταση”. Χωρίς καθόλου πόρους επινοεί, γοργά και αγριωπά, την πλήρη οικειοποίηση και μεταστροφή μιας ήδη υπάρχουσας ταινίας και, όταν πλέον διαθέτει πόρους, καταστρώνει μια καινοτόμα και πολεμική μεθοδολογία, η οποία αποκαλύπτοντας τους τρόπους και τις διαδικασίες της παραποίησης, αποτελεί ορόσημο στην ιστορία του ντοκιμαντέρ. Με την εκδοτική σειρά “Ασιατική Βιβλιοθήκη”, με τη δημοσίευση έργων του Σιμόν Λες και, για πρώτη φορά, κινέζων αντιφρονούντων, συνεισέφερε στο να αποκαλυφτεί το πέπλο της αδιαφάνειας που έριχνε η μαοϊκή προπαγάνδα στη Δύση. Στον διαρκή του αγώνα ενάντια στη δικτατορία και τα τα ψέματα, ο Βιενέ υπερασπίζεται το έργο του Χου Τζιέ, ενός ατρόμητου κινέζου χαρακτήρα και ντοκιμαντερίστα, ο οποίος, δουλεύοντας εντελώς ανεξάρτητος εδώ και 25 χρόνια, ανασύρει και ιχνηλατεί τα εγκλήματα που διαπράχθηκαν υπό το καθεστώς του Μάο. Παρόλο που αυτά τα εγκλήματα έχουν επισήμως καταγγεληθεί, η τεκμηρίωσή τους παραμένει μέχρι σήμερα ανεπιθύμητη. Χάρη στο 11ο ΦΠΚΑ μπορούμε να ακολουθήσουμε το μονοπάτι που χάραξαν αυτοί οι δύο παραδειγματικοί δημιουργοί, να ακούσουμε τον διάλογό τους, και να συνειδητοποιήσουμε πόσα μπορεί να καταφέρει ένας απλός πολίτης ενάντια σε μια αυτοκρατορία, ακόμη κι όταν είναι μόνος του και δεν διαθέτει πόρους, μονάχα με τη δύναμη των λέξεων, των εικόνων και των ήχων.

Επιμέλεια: Νικόλ Μπρενέζ, Ρενέ Βιενέ

Προγραμματισμός: Ιάκωβος Σκενδερίδης

Εισαγωγικό κείμενο: Νικόλ Μπρενέζ (επιμελήτρια της Γαλλικής

Ταινιοθήκης, καθηγήτρια στο Πανεπιστήμιο της Σορβόνης

& στη σχολή κινηματογράφου La Fémis)

Viénet René & Hu Jie

// Citizens of Cinema

René Viénet was born in Le Havre in 1944 and both his grandfather and his father were dockers. Member of the “Situationist International” from 1963-1971, he is an author, publisher, and filmmaker but also, predominantly, for almost half a century now, a historian focusing on China, embarking on the colossal task to uncover the true nature of Maoism and the massacres covered by such terms as “Great Leap Forward” and “Cultural Revolution”. Lacking funds he invents the total hijacking, fast and brutal, of an existing film, before launching, once he had the means, a methodology, both innovative and polemical, which is a landmark in the history of documentary, in as much as it unveiled the ways and procedures of falsification. In his collection “Bibliothèque asiatique”, he notably published Simon Leys and for the first time the writings of Chinese dissidents, and thus contributed to the tearing of the opaque veil of Maoist propaganda in the West. This constant struggle against dictatorship and lies has led Viénet to defend the oeuvre of Hu Jie, a fearless Chinese engraver and documentarist, who has worked, totally independent for the last 25 years, to retrace the crimes committed under Mao’s regime. Although these crimes have been denounced, their documentation, even today, remains undesirable. It is due to 11th AAGFF Festival, that we can follow the path traced by these two exemplary auteurs, listen to their conversations, and thus realize how much a simple citizen can accomplish, even alone and deprived of resources, in his confrontation against an empire, with the sheer force of words, images and sounds.

Curation: Nicole Brenez, René Viénet

Programming: Ιάκωβος Σκενδερίδης

Introduction: Nicole Brenez (curator of the Cinémathèque française,

Professor at the University of Paris 3 - Sorbonne Nouvelle & at La Fémis),

(translation into English by Maria Komninos)

Μπορεί η διαλεκτική να σπάσει τούβλα;

La dialectique peut-elle
casser des briques?

Can dialectics break bricks?

Μεταστροφή / Détournement,
Γαλλία / France, 1973, 90',
Έγχρωμη / Color, Γαλλικά / French

Σκηνοθεσία / Director

René Viénet, Tu KuangChi

Φωτογραφία / Cinematography

René Viénet για τη μεταστροφή /
for the détournement

Ηθοποιοί / Cast

Ingrid Wu, Jason Piao Pai, Γαλλική
ομάδα ντουμπλάζ / French dubbing
team Gerard Cohen, Patrick Dewaere,
Michele Grellier, Raoul Curet

Παραγωγή / Production

Αρχική παραγωγή / Initial production
Yangtze Films Productions.

Για τη μεταστροφή / for the
détournement: René Viénet

Προέλευση Κόπιας / Print Source

Editions René Viénet

■ Ο Ρενέ Βιενέ αγόρασε τα δικαιώματα της κινεζικής ταινίας πολεμικής τέχνης “Crush Karate” του Του Κουάνγκ Τσι για να την επαναχρησιμοποιήσει. Η δημιουργική χρήση, από τον Βιενέ, γαλλικών υποτίτλων, στην πρώτη εκδοχή, και ντουμπλαρισμένων γαλλικών διαλόγων, στη δεύτερη εκδοχή, ανήκει στη μέθοδο “détournement” του κινήματος της “Καταστασιακής Διεθνούς”. Αποδίδεται στα ελληνικά ως μεταστροφή και μπορεί να σημαίνει επίσης εκτροπή, οικειοποίηση και επαναχρησιμοποίηση. Οι ντουμπλαρισμένοι διάλογοι είναι στο μαοϊκό επαναστατικό ιδίωμα της εποχής για την ταξική πάλη, ώστε οι πολεμιστές Κουνγκ Φου στην Κορέα που αγωνίζονται ενάντια στους γιαπωνέζους αποικιοκράτες στην αρχική ταινία, γίνονται, αντίστοιχα, σύγχρονοι διαλεκτικοί προλετάριοι που αγωνίζονται ενάντια τους γραφειοκράτες. Ο Βιενέ, που τότε αγωνιζόταν ενάντια στα γκρουπούσκουλα των σταλινικών, μαοϊκών, τροτσκιστών, γκεβαριστών κ.α., για την πρώτη αυτή ταινία μεταστροφής στην ιστορία του κινηματογράφου, είχε πει ότι είναι “μια πρόποση στους εκμεταλλευόμενους για την εξόντωση των εκμεταλλευτών. Μια νεκρολογία για κάποιους φίλους. Ας ειπωθεί πως, όλες οι ταινίες μπορούν να μεταστραφούν.»

■ René Viénet bought the rights to KuangChi Tu’s martial-arts movie “Crush” so as to repurpose it. Viénet’s creative use of subtitling in a first version and of dubbed French dialogues in the second version, is related with the method of “détournement” of the “Situationist International”. Détournement can mean rerouting, hijacking, repurposing. The dialogues are in the Maoist revolutionary idiom of class struggle of the time and convert the original story, set in Korea, of Kung Fu fighters struggling against Japanese colonialists, to a contemporary story, respectively, of Dialecticians Proletarians fighting against the Bureaucrats. Viénet, who then fought against groupuscules of Stalinists, Maoists, Trotskyists, Guevarists, etc., for this first hijacked film in the history of cinema, said it is “a toast to the exploited for the extermination of the exploiters. An epitaph for a few friends. Let it be said, all films can be hijacked.”

Εμπρός Κινέζοι ξανά, αν θέλετε να είστε επαναστάτες

Chinois, encore un effort pour
être révolutionnaires

Peking duck soup

Ντοκιμαντέρ / Documentary,
Γαλλία / France, 1977, 116',
Έγχρωμη / Color, Γαλλικά / French

Σκηνοθεσία / Director

René Viénet, Ji Qing Ming, Al Perreault

Σενάριο / Scriptwriter

René Viénet

Φωτογραφία / Cinematography

René Viénet, Francis Deron,
Ji Qing Ming

Μοντάζ / Editing

Noune Serra, Monique Clementi

Μουσική / Music-Score

Dominique Hennequin

Παραγωγή / Production

Hélène Vager, Edwin Aline,
Charles-Henri Favrod, INA

Προέλευση Κόπιας / Print Source

Editions René Viénet

■ Μια σεξπηρική ιστορία γεμάτη δολοπλοκίες και μίσση, αλλά που σημαίνει κάτι. Στον ρόλο του “Μεγάλου Τιμονιέρη”, ο Μάο Τσε Τουνγκ αυτοπροσώπως. Στον ρόλο της “Κόκκινης Κυρίας” του Μάο, η διάσημη ηθοποιός Λαν Πινγκ, γνωστή επίσης ως Τσιάνγκ Τσινγκ. Στον ρόλο του μεγάλου έμπιστου στρατηγού, ο προδότης Λιν Μπιάο. Συμπρωταγωνιστούν επίσης οι χαμένες δόξες της “Συμμορίας των Τεσσάρων”. Στον ρόλο του προλεταριάτου, ο Εργάτης XXX. Τα κοστούμια, το μακιγιάζ και τα γκαλά είναι ευγενική παραχώρηση της μαοϊκής γραφειοκρατίας. Ιστορικά κόλπα: η Τρίτη Διεθνής, ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός, ο Ζαν Σεζό, η μαοϊκή γραφειοκρατία, κ.α. Οι σκηνοθέτες ευχαριστούν τον Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό για την ανεκτίμητη αρωγή του στην εξόντωση του προδότη Λιν Μπιάο. Σύμφωνα με τον συγγραφέα Σιμόν Λες, η ταινία αναδημιουργεί “τις υστερικές τελετουργίες και μεσαιωνικές θαυματουργίες της λατρείας της προσωπικότητας του Μάο”. (Ρενέ Βιενέ)

■ A shakespearean story full of noise and fury, but that means something. In the role of the “Grand Helmsman”, Mao ZeDong himself, in the role of Madame Mao, famous actress Lan Ping, aka Jian Qing, as closest comrade in arms, traitor Lin Piao. Co-starring the vanished glories of the “Gang of Four”. In the role of the proletariat, the Worker XXX. The costumes, the make-up, the gala dinners were kindly provided by the Maoist bureaucracy. Historical tricks: Third International, American imperialism, Jean Chesneau, the Maoist bureaucracy, etc. The directors thank the People’s Liberation Army for its invaluable assistance in eliminating the traitor Lin Piao. As writer Simon Leyes said: “The film gives us back the hysterical liturgies and medieval thaumaturgies of the cult of Mao”. (René Viénet)

Σκηνοθεσία / Director: René

Viénet, Francis Deron, Wu XingMing

Σενάριο / Scriptwriter: René Viénet

Φωτογραφία / Cinematography: René Viénet, Francis Deron, Wu XingMing

Μοντάζ / Editing: Nounne Serra, Monique Clementi

Παραγωγή / Production: Hélène Vager, Edwin Aline, Charles-Henri Favrod, INA

Προέλευση Κόπιας / Print Source: Editions René Viénet

Ο Μάο αυτοπροσώπως

Mao par lui-même / Mao by mao

Ντοκιμαντέρ / Documentary, Γαλλία / France, 1976, 26', Έγχρωμη και Ασπρόμαυρη / Color and Black & White, Αγγλικά / English

■ Ο Ρενέ Βιενέ, γι' αυτήν την “αυτοβιογραφία” του μυθικού Μάο Τσε Τουνγκ, καταβυθίστηκε σε σπάνια αρχεία της “Κόκκινης Φρουράς” κατά τη διάρκεια της “Πολιτιστικής Επανάστασης” και χρησιμοποίησε αποκλειστικά ομιλίες και γραπτά του Μάο στην αφήγηση του ντοκιμαντέρ. Λίγο μετά τον θάνατό του Μάο, στις 9 Σεπτεμβρίου 1976, η ταινία ολοκληρώθηκε και προβλήθηκε στη γαλλική τηλεόραση και στο Φεστιβάλ των Καννών το 1977.

■ René Viénet, for this “autobiography” of mythical Mao, immersed himself in rare archives of the “Red Guard” during the “Cultural Revolution” and used exclusively excerpts from Mao’s speeches and writings in the film’s commentary. Shortly after Mao died, on 9 September 1976, the film was completed and was shown on French television and at the Cannes Film Festival in 1977.

Σκηνοθεσία / Director: René Viénet

Φωτογραφία / Cinematography:

René Viénet για τη μεταστροφή / for the détournement

Ηθοποιοί / Cast: Ingrid Wu, Jason Piao Pai, Γαλλική ομάδα ντουμπλάζ / French dubbing team: Patrick Dewaere, Michele Grellier, Raoul Curet

Παραγωγή / Production: Αρχική παραγωγή / Initial production: Yangtze Films Productions. Για τη μεταστροφή / for the détournement: René Viénet

Προέλευση Κόπιας / Print Source: Editions René Viénet

Μπορεί η διαλεκτική να σπάσει τούβλα; (κινούμενο σχέδιο με μολύβι)

La dialectique peut-elle casser des briques?
(version crayonnée animée)

Can dialectics break bricks? (animated pencil rendition)

Κινούμενο σχέδιο / Animation, Γαλλία / France, 2020, 90', Έγχρωμη / Color, Γαλλικά / French

■ Ύστερα από την πρώτη εκδοχή με τους γαλλικούς υποτίτλους και τη δεύτερη με τους ντουμπλαρισμένους διαλόγους, η οποία πρόέκυψε με πρωτοβουλία του Ζεράρ Κόεν και των ηθοποιών του Καφέ ντε λα Γκαρ, το 2018, ο Ρενέ Βιενέ μετέστρεψε την πιο γνωστή του ταινία σε μια τρίτη εκδοχή κινούμενου σχεδίου με μολύβι.

■ After the version with his own subtitles, then the version dubbed at the initiative of Gérard Cohen with the actors of the Café de la Gare, René Viénet undertook to make an animated pencil rendition of his most famous film.

Η κόκκινη Κίνα σε άσπρο και μαύρο

la Chine rouge en noir et blanc

Red China in black and white

Ντοκιμαντέρ / Documentary, Γαλλία / France, 2019, 54', Έγχρωμη / Color, Κινεζικά / Chinese

Σκηνοθεσία / Director

Bertrand Renaudineau, Gérard da Silva

Παραγωγή / Production

Gallix Production

Προέλευση Κόπιας / Print Source

Gallix Production

■ Εκτός από ανεξάρτητος σκηνοθέτης που έχει παράγει και σκηνοθετήσει περίπου 30 ντοκιμαντέρ, ο Χου Τζίε είναι και μετρ της χαρακτικής. Στις ξυλογραφίες του πνέει νέα ζωή στην εξπρεσιονιστική παράδοση της Καίτε Κόλβιτς. Στα έργα του -συμπεριλαμβανομένων αυτών που φτιάχτηκαν στο Παρίσι γι' αυτήν την ταινία- ο Χου Τζίε αναδημιουργεί τρομακτικές στιγμές οργανωμένων εγκλημάτων της περιόδου του λιμού του “Μεγάλου Άλματος Προς τα Εμπρός” και της “Πολιτιστικής Επανάστασης”. Η ταινία των Μπερτράν Ρενοντινό και Ζεράρ Ντα Σίλβα προσφέρει στον Χου Τζίε την ευκαιρία να πει πώς έγινε χαράκτης πριν γίνει σκηνοθέτης, πώς απελευθέρωσε τη “ψυχή μιας νεαρής μάρτυρα” και πώς τα χαρακτηριστικά και τα ντοκιμαντέρ του βοήθησαν να κοινοποιηθούν οι εμπειρίες των Κινέζων ανά τον κόσμο. (Ρενέ Βιενέ)

■ Hu Jie is a prodigious independent Chinese filmmaker who has produced and directed thirty or so documentaries. Also a master of wood engraving, Hu Jie breathes new life into the expressionist tradition of Käthe Kollwitz. In his works — including those produced in Paris for this film — Hu Jie recreates terrifying moments of organized crimes against the Chinese people during the famine of the “Great Leap Forward” and the “Cultural Revolution”. Bertrand Renaudineau’s and Gérard da Silva’s film offers Hu Jie his first chance to tell how he was a wood engraver before becoming a filmmaker; how, he freed the “soul of a young martyr”; and how his prints and documentaries have helped convey the experiences of the Chinese to people all around the world. (René Viénet)

Αναζητώντας τη χαμένη ψυχή της Λιν Τζάο

尋找林昭的靈魂

(XunZhao Lin Zhao de linghun)

Searching for Lin Zhao's lost soul

Ντοκιμαντέρ / Documentary,
Κίνα / China, 2005, 116',
Έγχρωμη / Color,
Κινεζικά / Chinese

Σκηνοθεσία - Σενάριο /

Director - Scriptwriter

Hu Jie

Φωτογραφία / Cinematography

Hu Jie

Μοντάζ / Editing

Hu Jie

Μουσική / Music-Score

Hu Jie

Παραγωγή / Production

Hu Jie

Προέλευση Κόπιας / Print Source

Editions René Viénet

■ Στις 29 Απριλίου 1968, στην καρδιά της “Πολιτιστικής Επανάστασης”, στο γήπεδο μπάσκετ μιας φυλακής στη Σαγκάη, μια νεαρή διανοούμενη, κρατούμενη για πολλά χρόνια, δέθηκε, φιμώθηκε και πυροβολήθηκε, χωρίς να είναι σαφές μέχρι σήμερα πού ή πώς εκτελέστηκε, μετά από ποια εντολή, από ποιον ηγέτη. Χρόνια πριν, αυτή η νεαρή φοιτήτρια είχε αντιμιλήσει στο πανεπιστήμιό της για να εκφράσει αμφιβολίες για τη συνεχιζόμενη “εκστρατεία επαναστατικής κριτικής”. Για τον λόγο αυτό συνελήφθη και κρατήθηκε σε απομόνωση (σε ένα κελί όπου στερήθηκε χαρτί και στυλό). Ο πατέρας της αυτοκτόνησε λίγο μετά τη σύλληψή της. Η μητέρα της πέθανε στους δρόμους υπό ύποπτες συνθήκες λίγο μετά την εκτέλεσή της. Η ταινία αναδημιουργεί, χάρη σε μερικούς μάρτυρες, τα χρόνια των αδιάκοπων βασανιστηρίων και τα κείμενα της Λιν Τζάο (που ήταν γραμμένα με το αίμα της αφού δεν είχε μελάνι). (Χου Τζιέ)

■ On April 29, 1968, in the height of the “Cultural Revolution”, on the basketball court of a prison in Shanghai, a young intellectual, who had been detained for several years, was tied up and gagged. Then she was shot, without it being clear, even today, where or how she was executed, after what order, from what leader. A few years earlier, this young student had spoken at her university to express doubts about the ongoing “revolutionary criticism campaign”. It was for this reason that she was arrested, held in solitary confinement, in a cell (where she was deprived of paper and pen). Her father committed suicide shortly after her arrest. Her mother died on the streets in suspicious conditions shortly after her execution. The film reconstructs, thanks to a few witnesses, the years of incessant torture and Lin Zhao's texts (written with her blood since she had no ink). (Hu Jie)

Σκηνοθεσία - Σενάριο /

Director - Scriptwriter: Hu Jie

Φωτογραφία / Cinematography: Hu Jie

Μοντάζ / Editing: Hu Jie

Μουσική / Music-Score: Hu Jie

Ηθοποιοί / Cast: (αυτοπροσώπως /

themselves) Wang Jingyao,

Yang Xiuyuan, Wang Youqin,

Wang Laidi, Wang Bi

Παραγωγή / Production: Hu Jie

Προέλευση Κόπιας / Print Source:

Editions René Viénet

Σκηνοθεσία / Director:

Hu Jie, Ai XiaoMing

Σενάριο / Scriptwriter: Hu Jie

Φωτογραφία / Cinematography: Hu Jie,

Ai XiaoMing **Μοντάζ / Editing:** Hu Jie, Ai

Xiao Ming **Μουσική / Music-Score:** Hu

Jie **Ηθοποιοί / Cast:** (αυτοπροσώπως /

themselves) Li Xingtao, Zhou Jineng, Liu

Chunhua, Li Bin. Harriet Evans, Roger

Howard, Yan Zhengxue, Xie Tao

Παραγωγή / Production: Hu Jie

Προέλευση Κόπιας / Print Source:

Editions René Viénet

Κι αν έχω φύγει

我死去 (Wo Sui Si Qu)

Though I am gone

Ντοκιμαντέρ / Documentary, Κίνα / China, 2006, 72', Έγχρωμη
και Ασπρόμαυρη / Color and Black & White, Κινεζικά / Chinese

■ Πρόκειται για τη δεύτερη δολοφονία την περίοδο της “Πολιτιστικής Επανάστασης”. Η Μπιέν Τζόνγκγιουν ξυλοκοπήθηκε μέχρι θανάτου από τους μαθητές της στις 5 Αυγούστου 1966. Ο Μάο Τσε Τούνγκ, δύο εβδομάδες αργότερα, θα λάβει το περιβραχιόνιο ενός μαθητή της “Κόκκινης Φρουράς” που έλαβε μέρος σε αυτή την “άσκηση επαναστατικής κριτικής” εναντίον της υποδιευθύντριας του πρότυπου γυμνασίου, υπό την αιγίδα του Πανεπιστημίου του Πεκίνου. Ο αγγλικός τίτλος που επέλεξε ο Χου Τζιέ είναι από τον στίχο ενός ποιήματος του Μπορίς Παστερνάκ στον επίλογο του “Δρ. Ζιβάγκο”. “Κι αν έχω φύγει, θα επιστρέψω την τρίτη μέρα. / Όπως οι σχεδίες και οι βάρκες κατεβαίνουν τον ποταμό / οι αιώνες θα ρέουν από το σκοτάδι προς έμενα, ζητώντας δικαιοσύνη”. (Χου Τζιέ)

■ The history of the second murder during the “Cultural Revolution”, that of Bian ZhongYun, beaten to death by her students, on August 5, 1966. Mao will receive, two weeks later, the armband of the “Red Guard” of a student of this high school, for having participated or at least attended this “session of revolutionary criticism” against the assistant principal of the pilot high-school, attached to the Peking University. The English title chosen by Hu Jie for this film is a line from a poem by Boris Pasternak in the epilogue of “Dr. Zhivago”. “Though I am gone, I shall return on the third day. / As rafts floating down a river, as a convoy of barges, / the centuries will float to me for judgment, out of the dark”. (Hu Jie)

Εικόνες της προπαγάνδας της πολιτιστικής επανάστασης

文革宣傳畫 (WenGe XuanChuan Hua)

Propaganda images of the cultural revolution

Ντοκιμαντέρ / Documentary, Κίνα / China, 2014, 65', Έγχρωμη και
Ασπρόμαυρη / Color and Black & White, Κινεζικά / Chinese

■ Η “Πολιτιστική Επανάσταση” ήταν βίαιη και αιματηρή. Οι καλλιτέχνες, ωστόσο, επιδόθηκαν στο παιχνίδι του χρωματισμού της μαοϊκής προπαγάνδας, της “λατρείας της προσωπικότητας” του Μάο και της θεοποίησής του. Αφίσες και συνεντεύξεις με γραφίστες (και μερικούς παρατηρητές) δείχνουν πώς τα σωληνάρια του χρώματος έσταζαν ψέματα, για να καλύψουν τους λεκέδες του αίματος. (Χου Τζιέ)

■ The “Cultural Revolution” was violent and bloody. But artists have lent themselves to the game of coloring, of Maoist propaganda, of Mao's “cult of personality”, of his deification. Posters and interviews with their graphic designers (and a few observers), show how color tubes dripped lies, to cover the bloodstains. (Hu Jie)

Από τον πρώιμο στον ανεξάρτητο αφροαμερικανικό κινηματογράφο: 1920 - 1989

Το 11ο ΦΚΠΑ παρουσιάζει μια επιλογή από 18 ταινίες και ντοκιμαντέρ που αναδεικνύουν, από τη σκοπιά των μαύρων, ζητήματα φυλής και ρατσισμού -ζητήματα πάντοτε φλέγοντα για την Αμερική. Επιλέχθηκαν ταινίες, πρώτον, από την πρώιμη περίοδο, 1920-1940, και δεύτερον, ταινίες και ντοκιμαντέρ του ανεξάρτητου αφροαμερικανικού κινηματογράφου από την περίοδο 1960-1990.

Ενδεικτικά, η βωβή ταινία “Εντός των Πυλών”(1920) (με μεταγενέστερη μουσική επένδυση από τον πολιτικοποιημένο DJ Spooky), ήταν η απάντηση στον απροκάλυπτο ρατσισμό της εμβληματικής ταινίας “Η Γέννηση Ενός Έθνους” (1915) του Ντ. Γ. Γκρίφιθ, από τον σκηνοθέτη και παραγωγό Όσκαρ Μισό που θεωρείται “ο πατέρας του μαύρου κινηματογράφου”. Η ταινία “Το Αίμα του Ιησού” (1941) είναι ένα αριστούργημα για τον ρόλο της θρησκείας στην μαύρη κουλτούρα, του ηθοποιού/σκηνοθέτη Σπένσερ Γουίλιαμς, ο οποίος μαζί με τον Μισό κι άλλους, συνέβαλλαν στη διάδοση δημοφιλών μαύρων ταινιών στις τότε φυλετικά διαχωρισμένες κινηματογραφικές αίθουσες. Παραδόξως, αυτό το πρώτο ρεύμα δημοφιλούς αφροαμερικανικού κινηματογράφου ανακόπηκε από το κίνημα ενάντια στον φυλετικό διαχωρισμό και για την ενσωμάτωση, αφού το πολιτικώς ορθό και ολοένα πιο ακριβό Χόλιγουντ άρχισε να συμπεριλαμβάνει μαύρους χαρακτήρες στα λευκά φιλμ και οι πόροι της μαύρης κοινότητας εξαντλούνταν στους αγώνες για τα πολιτικά δικαιώματα.

Ωστόσο, τη δεκαετία του 1960, ο μαύρος κινηματογράφος εκφράστηκε ανεξάρτητα στα ντοκιμαντέρ της Μάντελιν Άντερσον, στους πειραματισμούς του Γουίλιαμ Γκριβς στο “Συμβιοψυχωταξίπλασμα: Λήψη Πρώτη” και στην κριτική οικειοποίηση του ύφους των ταινιών blaxploitation στην ταινία “Γκάντζα & Χες” του Μπιλ Γκαν. Από το κινηματογραφικό κίνημα “L.A. Rebellion”, τη δεκαετία του 1970, ξεχωρίζουν οι σκηνοθέτες, Τσαρλς Μπέρνερ με την ταινία “Σφαγέας Προβάτων”, ο Μπιλ Γούντμπερι με το “Ευλογημένες Καρδιές” και ο Λάρι Κλαρκ με το “Όπως Από Πάνω, Έτσι Κι Από Κάτω”, οι οποίες αντλούν έμπνευση από τις λεγόμενες “Ταραχές Γουάτς” του Λος Άντζελες. Τέλος, η διαθεματικότητα φυλής και σεξουαλικότητας εκφράστηκε στο επιδραστικό ντοκιμαντέρ του Μάρλον Ρίγκς για τη μαύρη γκέι κουλτούρα “Όταν Λύνονται Οι Γλώσσες”.

Επιμέλεια, προγραμματισμός: Ιάκωβος Σκενδερίδης
Εισαγωγικό κείμενο: Ιουλία Μέρμηγκα

From the early to the independent African American cinema: 1920 - 1989

The 11th AAGFF presents a curated selection of eighteen films and documentaries, showcasing—from the African American’s perspective—issues concerning race and racism—all the more urgent and relevant in today’s America. Narrative fiction films were hand-picked, both from the early period of 1920-1940, and from the later Independent African American movement, from 1960-1990, including important documentaries.

Evocatively, the silent film “Within Our Gates” (1920) (with a revised musical accompaniment by the political and philosophical DJ Spooky), was the direct answer to the overt racism of the emblematic film “Birth of a Nation” (1915) by D.W. Griffith; created by director-producer Oscar Micheaux who is considered the “father of Black cinema”. The film “The Blood of Jesus” (1941) is masterful in its depiction of the role of religion in black culture—made by the actor-director Spencer Williams, whom together with Micheaux and others, contributed to the propagation of popular black films, within the then, racially segregated movie theatres. Intriguingly, this first wave of popular African American cinema, came to a halt by the civil rights movement itself—which was fighting against segregation and for racial integration; as the politically correct and unceasingly expensive Hollywood, began including black characters in their white films—resulting in the depletion of black community resources, through its civil rights struggles.

That being said, in the 1960s, Black Cinema expressed itself, independently, through the documentaries of Madeline Anderson; experimentations of William Greaves, such as in “Symbiopsychotaxiplasm: Take One” and through the critical appropriation of the blaxploitation film style, in the film “Ganja & Hess” by Bill Gunn. From the “L.A. Rebellion” film movement of the 1970s, the directors who stood out to us, where—Charles Burnett with “Killer of Sheep”, Billy Woodberry with “Bless Their Little Hearts” and Larry Clark with “As Above So Below”. These films draw inspiration from the infamous “Watts Riots” of Los Angeles, August 1965. Finally, the intersectional relationship between race and sexuality is examined in the influential documentary “Tongues Untied” by Marlon Riggs.

Curation, programming: Iakovos Skenderis
Introduction: Yulia Mermigka

Το τρένο προς την κόλαση

Hell-bound train

Μυθοπλασία / Fiction,
Η.Π.Α. / USA, 1930, 50',
Ασπρόμαυρη / Black & White,
Χωρίς ήχο / Silent,
Αγγλικά / English

Σκηνοθεσία - Σενάριο /

Director - Scriptwriter
James and Eloyce Gist

Μοντάζ / Editing

James and Eloyce Gist

Μουσική / Music-Score
Samuel D. Waymon

Παραγωγή / Production
James and Eloyce Gist

Προέλευση Κόπιας / Print Source
Kino Lorber

■ Η ταινία είναι έργο των αυτοδιδάκτων κινηματογραφιστών Τζέιμς και Έλνις Τζιστ, ένα ζευγάρι αфроαμερικανών ευαγγελιστών που χρησιμοποίησαν τον κινηματογράφο στις ιεραποστολικές εκστρατείες τους. Οι οπτικά σουρεαλιστικές αλληγορίες τους προβάλλονταν σε εκκλησίες και μαζώξεις, συνοδεύονταν από κήρυγμα και την περιφορά δίσκου συνεισφορών. Αντί γραμμικής αφήγησης, η ταινία καταγράφει διάφορες εκδοχές της αμαρτίας την εποχής της τζαζ (τον τζόγο, τον χορό, το αλκοόλ και την κακοποίηση των ζώων) όπως δραματοποιούνται ανά βαγόνι τρένου, τις οποίες ενορχηστρώνει ένας κερασφόρος δαίμονας, έως ότου το τρένο εκτροχιάζεται και ρίχνεται στην πυρά. Η ταινία προσφέρει μια σουρεαλιστική εμπειρία θέασης και καταδεικνύει ότι οραματιστές κινηματογραφιστές μπορεί να βρεθούν και στα πιο απρόσμενα μέρη.

■ The film is the work of self-taught filmmakers James and Eloyce Gist, African American evangelists who employed cinema as a tool for their traveling ministry. Their surreal visual allegories were screened in churches and meeting halls, accompanied by a sermon and the passing of a collection plate. Rather than having a linear story, the film is instead a catalog of iniquity, a car-by-car dramatization of the sins of the Jazz Age (including gambling, dancing, alcohol, and the mistreatment of animals), presided over by a horned devil and culminating in a colossal derailment (a model train tossed into a bonfire). The surreality of it all makes for a compelling viewing experience, and shows that renegade, visionary filmmakers can be found in the most unexpected places.

Εντός των πυλών

Within our gates

Μυθοπλασία / Fiction,
Η.Π.Α. / USA, 1920, 73',
Ασπρόμαυρη / Black & White,
Χωρίς ήχο / Silent,
Αγγλικά / English

Σκηνοθεσία - Σενάριο /

Director - Scriptwriter
Oscar Micheaux

Μουσική / Music-Score

Paul D. Miller (aka DJ Spooky)

Ηθοποιοί / Cast

Evelyn Preer, William Starks,
Mattie Edwards, Grant Edwards

Παραγωγή / Production

Oscar Micheaux

Προέλευση Κόπιας / Print Source

Kino Lorber

■ Πρόκειται για την πιο παλιά σωζόμενη ταινία μυθοπλασίας που σκηνοθετήθηκε από Αφροαμερικανό. Ήταν η δεύτερη ταινία του Όσκαρ Μισό με την οποία απαντούσε στον αποκάλυπτο ρατσισμό της ταινίας “Η Γέννηση Ενός Έθνους” του Ντ. Γ. Γκρίφιθ. Μια νεαρή ιδεαλίστρια προσπαθεί να συγκεντρώσει χρήματα για ένα σχολείο που θα ενδυναμώσει τη μαύρη κοινότητα. Καθώς η ταινία διατρέχει τις φυλετικές πολιτικές της λευκής αλλά και της μαύρης κοινότητας, τα φλας μπακ στο παρελθόν της, όπως το λιντσάρισμα των γονιών της από λευκούς τραμπούκους, αποτελούν από τις πιο δυνατές σκηνές της. Ο Μισό με ευθύτητα, θάρρος και αποφασιστικότητα σκηνοθέτησε με αξιοσημείωτο τρόπο τα φυλετικά ταμπού της εποχής. Η ταινία προστέθηκε στο Εθνικό Αποθετήριο Ταινιών της Βιβλιοθήκης του Κογκρέσου το 1992. Η μουσική επένδυση της ταινίας γράφτηκε και εκτελέστηκε από τον DJ Spooky.

■ “Within Our Gates” is the earliest surviving feature film by an African American director. It was Oscar Micheaux’s second film, made as an angry retort to the overt racism in D.W. Griffith’s “Birth Of A Nation”. It involves an idealistic young woman who attempts to raise money for an elementary school to serve the black community. In the course of navigating the racial politics of both the black and white communities, her past is revealed in a series of flashbacks that contain the film’s most notorious sequence: the lynching of her parents by a white mob. Micheaux’s staging of the scene is startling in its bluntness and speaks volumes about the director’s fearlessness and willingness to address the racial taboos of the time. The movie was added to the National Film Registry of the Library of Congress in 1992. Presented with recorded musical accompaniment composed and performed by DJ Spooky.

Όταν λύνονται οι γλώσσες

Tongues untied

Ντοκιμαντέρ / Documentary,
Η.Π.Α. / USA, 1989, 55', Έγχρωμη /
Color, Αγγλικά / English

Σκηνοθεσία / Director

Marlon Riggs

Σενάριο / Scriptwriter

Joseph Beam, Craig Harris,
Reginald Jackson, Steve Langlely,
Alan Miller, Donald Woods

Φωτογραφία / Cinematography

Vivian Kleiman, Marlon Riggs

Μοντάζ / Editing

Marlon Riggs

Μουσική / Music-Score

Alex Langford, Steve Langlely,
Marlon Riggs

Ηθοποιοί / Cast

(αυτοπροσώπως/themselves)
Marlon Riggs, Essex Hemphill,
Brian Freeman, Willi Ninja

Παραγωγή / Production

Marlon Riggs, Brian Freeman

Προέλευση Κόπιας / Print Source

Frameline

■ Το επιδραστικό ντοκιμαντέρ “Όταν Λύνονται Οι Γλώσσες” για τη ζωή των μαύρων ομοφυλοφίλων, του βραβευμένου με Emmy σκηνοθέτη Μάρλον Ρίγκς, αξιοποιεί την ποίηση, την προσωπική μαρτυρία, τη ραπ και την περφόρμανς (μεταξύ άλλων εμφανίζεται ο ποιητής Έσεξ Χέμπχιλ) για να περιγράψει την ομοφοβία και τον ρατσισμό που αντιμετωπίζουν οι μαύροι ομοφυλόφιλοι άντρες. Η ταινία αγαπήθηκε από το μαύρο ομοφυλόφιλο κοινό και τους κριτικούς, τόσο για την αυθεντική και δημιουργική αναπαράσταση του ύφους και της κουλτούρας της κοινότητας όσο και για την καίρια διαπραγμάτευση της καταπίεσής της. Διάνοιξε δυνατότητες διάλογου και συναντήσεων μεταξύ των κοινοτήτων. Από την άλλη, η ταινία διασύρθηκε από αντιδραστικούς πολιτικούς κύκλους, ακόμη και από το βήμα του Κογκρέσου, ως παράδειγμα κακής διαχείρισης των χρηματοδοτήσεων της κυβέρνησης στον πολιτισμό. Κέρδισε ωστόσο το Βραβείο Καλύτερου Ντοκιμαντέρ στο Διεθνές Φεστιβάλ της Μπερλινάλε.

■ The seminal documentary on Black gay life, Emmy Award-winning director Marlon T. Riggs’ 1989 “Tongues Untied” uses poetry, personal testimony, rap and performance (featuring poet Essex Hemphill and others), to describe the homophobia and racism that confront Black gay men. The film was embraced by black gay audiences for its authentic representation of style, and culture, as well its fierce response to oppression. It opened up opportunities for dialogue among and across communities. It has been lauded by critics for its vision and its bold aesthetic advances, and vilified by anti-gay forces who used it to condemn government funding of the arts. It was even denounced from the floor of Congress. Winner of Best Documentary Film at the Berlin International Film Festival.

Σουζάν, Σουζάν

Suzanne, Suzanne

Ντοκιμαντέρ / Documentary,
Η.Π.Α. / USA, 1982, 30',
Ασπρόμαυρη / Black & White,
Αγγλικά / English

Σκηνοθεσία / Director:

Camille Billops, James V. Hatch

Μοντάζ / Editing

Michael Kirchberger

Ήχος / Sound:

David Brownlow

Ηθοποιοί / Cast

(αυτοπροσώπως / themselves)

Billie Browning,

Suzanne Browning

Παραγωγή / Production:

Camille Billops, James V. Hatch

Προέλευση Κόπιας / Print Source

TWN

■ Αυτό το σπαραχτικό ντοκιμαντέρ αφορά τον αγώνα μιας μύ-
ρης νέας γυναίκας να αντιμετωπίσει τα τραύματά της από τον κα-
κοποιητικό πατέρα της και την επακόλουθη φυγή της στη χρήση
ναρκωτικών. Η Σούζαν, έπειτα από χρόνια σωματικής και ψυχο-
λογικής κακοποίησης, πρέπει να κατανοήσει τη βία που άσκησε
πάνω της ο πατέρας της καθώς και την παθητική συνενοχή της
μητέρας της, η οποία επίσης υπέφερε από τη κακοποίηση του
συζύγου της, για ξεκλειδώσει τους λόγους της δικής της αυτο-
καταστροφής. Ύστερα από χρόνια αποσιώπησης, η Σούζαν και η
μητέρα της μπορούν επιτέλους να μοιραστούν, σε μια έντονη συ-
ναισθηματικά στιγμή αλήθειας, τις επίπονες εμπειρίες τους.

■ This poignant documentary profiles a young black woman's
struggle to confront the legacy of a physically abusive father and
her headlong flight into drug abuse. Suzanne, after years of phys-
ical and psychological abuse, is compelled to understand her fa-
ther's violence and her mother's passive complicity, who suffered
at her husband's hands as well, as the keys to her own self-destruc-
tion. After years of silence, Suzanne and her mother are finally able
to share their painful experiences with each other in an intensely
moving moment of truth.

Σκηνοθεσία - Σενάριο / Director -

Scriptwriter: Spencer Williams

Φωτογραφία / Cinematography

Jack Whitman

Ήχος / Sound: Richard E. Byers

Ηθοποιοί / Cast: Cathryn Caviness,

Spencer Williams, Juanita Riley

Παραγωγή / Production: Amegro Films

Προέλευση Κόπιας / Print Source: G.

William Jones Film and Video Collection

Ευγενική προσφορά της συλλογής G. William
Jones Film & Video στο SMU, Ντάλας, Τέξας /
Courtesy of the G. William Jones Film & Video
Collection at SMU, Dallas, Texas

Σκηνοθεσία - Σενάριο / Director -

Scriptwriter: William Greaves

Φωτογραφία / Cinematography: Terry

Filgate, Stevan Lerner

Μοντάζ / Editing: William Greaves

Μουσική / Music-Score: Miles Davis

Ηθοποιοί / Cast: Patricia Ree Gilbert, Don

Fellows, Jonathan Gordon, Bob Rosen,

William Greaves

Παραγωγή / Production:

William Greaves, Manuel Melamed

Προέλευση Κόπιας / Print Source:

Janus Films

Το αίμα του Ιησού

The blood of Jesus

Μυθοπλασία / Fiction, Η.Π.Α. / USA, 1941, 56',

Ασπρόμαυρη / Black & White, Αγγλικά / English

■ Η πρώτη ταινία του ηθοποιού και σκηνοθέτη Σπένσερ Γουίλιαμς, "Το
Αίμα Του Ιησού", είναι μια αγροτική θρησκευτική παραβολή. Μια γυναίκα,
πυροβολημένη τυχαία από τον άντρα της, ταξιδεύει στα σταυροδρόμια του
επέκεινα και δοκιμάζεται από τους πειρασμούς του Διαβόλου. Ο Γουίλιαμς
οικειοποιήθηκε φιλικό υλικό από την εμπνευσμένη μικρού μήκους ταινία
του Ρομάν Φρόιλιχ "Broken Earth" (1936) για να προσδώσει στιλ στην αξία
παραγωγής αυτού του χαμηλού προϋπολογισμού δράματος – φαίνεται
όμως ότι είχε και ο ίδιος ένα ενδιαφέρον στιλ, ιδίως στις σκηνές του λάγνου
Σατανά και του εντυπωσιακού φινάλε.

■ The first feature by director / actor Spencer Williams, "The Blood Of
Jesus" is a rural religious parable in which a woman, accidentally shot
by her husband, travels to the crossroads of the hereafter and faces the
temptations of the devil himself. Williams appropriated footage from Roman
Freulich's 1936 inspirational short "Broken Earth" to add stylish production
value to this low-budget drama—but he proves to be quite the stylist himself
with the images of the leering Satan and the stunning finale.

Συμβιοψυχωταξίπλασμα: Λήψη πρώτη

Symbiopsychotaxiplasm: Take one

Ντοκιμαντέρ / Documentary, Η.Π.Α. / USA,
1968, 75', Έγχρωμη / Color, Αγγλικά / English

■ Σε αυτό το μοναδικό στο είδος του υβρίδιο μυθοπλασίας και ντοκιμα-
ντέρ, ο σκηνοθέτης Γουίλιαμ Γκριβς καθοδηγεί ένα καταπονημένο κινημα-
τογραφικό συνεργείο στο Σέντραλ Παρκ στη Νέα Υόρκη, αφήνοντάς τους
να καταλάβουν μόνοι τους τι είδους ταινία φτιάχνουν. Ένα ζευγάρι προβά-
ρει ξανά και ξανά ένα σενάριο χωρισμού, το συνεργείο ενός ντοκιμαντέρ
κινηματογραφεί ένα συνεργείο που κινηματογραφεί ένα άλλο συνεργείο,
με τους περαστικούς να διασχίζουν χαλαρά το κάδρο. Η ταινία δεν είναι
εύκολο να περιγραφεί, ωστόσο αποτελεί ορόσημο της σφοδρής επιση-
μότητας της αντι-κουλτούρας της δεκαετίας του 1960 και παραμένει μία
από τις πιο διαισθητικές ταινίες για το πώς φτιάχνονται οι ταινίες.

■ In his one-of-a-kind fiction/documentary hybrid "Symbiopsych-
otaxiplasm Take One", director William Greaves presides over a beleaguered
film crew in New York's Central Park, leaving them to try to figure out what
kind of movie they're making. A couple enacts a break-up scenario over
and over, a documentary crew films a crew filming the crew, locals wander
casually into the frame: the project defies easy description. Yet this wildly
innovative sixties counterculture landmark remains one of the most tightly
focused and insightful movies ever made about making movies.

Σκηνοθεσία / Director: Madeline Anderson
Σενάριο / Scriptwriter: Loftan Mitchell
Φωτογραφία / Cinematography: Alfonso Burney, Richard Cressy, John Fletcher, Richard Leacock, Albert Maysles, Robert Puello
Μοντάζ / Editing: Zina Voynow
Μουσική / Music-Score: Maya Angelou, Lillian Hayman, James Bartow
Ηθοποιοί / Cast: (αυτοπροσώπως / themselves) Robert Graham Brown, Martin Luther King, Tom Mboya, Bayard Rustin, Robert F. Williams, Andrew Young
Παραγωγή / Production: Madeline Anderson
Προέλευση Κόπιας / Print Source: Icarus Films

Σκηνοθεσία-Σενάριο / Director-Scriptwriter: Charles Burnett
Φωτογραφία / Cinematography: Jim Watkins
Μοντάζ / Editing: Charles Burnett
Ήχος / Sound: Mario Da Silva, Thomas Penick, Rodolfo Restifo
Ηθοποιοί / Cast: Andy Burnett, Eugene Cherry, Charles Bracy, Cassandra Wright, Donna Deitch
Παραγωγή / Production: Charles Burnett
Προέλευση Κόπιας / Print Source: Milestone Film & Video

1η αναφορά ενσωμάτωσης

Integration report 1

Ντοκιμαντέρ / Documentary, Η.Π.Α. / USA, 1960, 21', Ασπρόμαυρη / Black & White, Αγγλικά / English

■ Σήμερα αναγνωρισμένο ως το πρώτο ντοκιμαντέρ σκηνοθετημένο από Αφροαμερικανή, το “1η Αναφορά Ενσωμάτωσης” της Μάντελιν Άντερσον εξετάζει τους αγώνες για την ισότητα των μαύρων στην Αλαμπάμα, στο Μπρούκλιν και στην Ουάσινγκτον, αξιοποιώντας φιλικό υλικό από ντοκιμαντέρ των θρυλικών Άλμπερτ Μείζελς και Ρίκι Λίκοκ, τραγούδια διαμαρτυρίας της Μάγια Αγγέλου και μια ομιλία του Μάρτιν Λούθερ Κινγκ. Το ντοκιμαντέρ της Άντερσον, η οποία σκόπευε να σκηνοθετήσει κι άλλες τέτοιες “Αναφορές Ενσωμάτωσης”, είναι μια μαρτυρία τόσο για το θάρρος των ανθρώπων που δούλεψαν και πάλεψαν για τα δικαιώματα των μαύρων όσο και για τη δική της γενναιότητα, επιμονή και δεξιότητα. Η ταινία πρόσφατα συντηρήθηκε από το Εθνικό Μουσείο για την Αφροαμερικανική Ιστορία και Κουλτούρα του Ιδρύματος Σμιθσόνιαν.

■ Now recognized as the first documentary directed by an African American woman, Madeline Anderson’s “Integration Report 1” examines the struggle for black equality in Alabama, Brooklyn and Washington, D.C., incorporating footage by documentary legends Albert Maysles and Ricky Leacock, protest songs by Maya Angelou, and a speech by Martin Luther King, Jr. Initially intended as the first in a series of such “Integration Reports,” Anderson’s film stands as a testament to the courage of the workers and activists as well as her own bravery, tenacity and skill. The film was recently preserved by the Smithsonian’s National Museum of African American History and Culture.

Διάφοροι φίλοι

Several friends

Μυθοπλασία / Fiction, Η.Π.Α. / USA, 1969,21', Ασπρόμαυρη / Black & White, Αγγλικά / English

■ Στην πρώτη αυτή σπουδαστική ταινία του Τσαρλς Μπέρνερτ “Διάφοροι Φίλοι”, μια ομάδα από εκκεντρικούς και αξιαγάπητους νέους συζητά με φρόντο σκηνές από την καθημερινή ζωή.

■ In Charles Burnett’s first student film, “Several Friends”, a group of eccentric and endearing young people converse in a variety of everyday settings.

Σκηνοθεσία-Σενάριο / Director-Scriptwriter: Bill Gunn
Φωτογραφία / Cinematography: James E. Hinton
Μοντάζ / Editing: Victor Kanefsky
Μουσική / Music-Score: Sam L. Waymon
Ηθοποιοί / Cast: Duane Jones, Marlene Clark, Bill Gunn, Sam L. Waymon, Leonard Jackson
Παραγωγή / Production: Chiz Schultz, Kelly-Jordan Enterprises, Inc.
Προέλευση Κόπιας / Print Source: Kino Lorber

Σκηνοθεσία - Σενάριο / Director -Scriptwriter: Charles Burnett
Φωτογραφία / Cinematography: Ian Conner
Ήχος / Sound: Charles Burnett
Μουσική / Music-Score: Charles Morrison
Ηθοποιοί / Cast: Gordon Houston, Maury Wright, Gary Morrin, Roger Collins
Παραγωγή / Production: Charles Burnett
Προέλευση Κόπιας / Print Source: Milestone Film & Video

Γκάντζα & Χες

Ganja & Hess

Μυθοπλασία / Fiction, Η.Π.Α. / USA, 1973, 113', Έγχρωμη / Color, Αγγλικά / English

■ Κλεινοντας το μάτι στις ταινίες blaxploitation και τρόμου, η επαναστατική ανεξάρτητη ταινία του Μπιλ Γκανς “Γκάντζα & Χες” είναι μια μοναδική και πρωτότυπη κινηματογραφική πραγματεία για το σεξ, τη θρησκεία και την αφροαμερικανική ταυτότητα. Ο Ντουέιν Τζόουνς πρωταγωνιστεί στον ρόλο του ανθρωπολόγου Χες Γκριν, τον οποίο μαχαιρώνει ο ανισόρροπος βοηθός του με ένα αρχαίο τελετουργικό στιλέτο, απονέμοντάς του το χάρισμα της αθανασίας... αλλά και την κατάρα της ακόρεστης δίψας για αίμα. Όταν η Γκάντζα, η όμορφη σύζυγος του βοηθού, αναζητά τον εξαφανισμένο σύζυγο της, αυτή και ο Χες θα ταιριάξουν με απρόσμενο τρόπο. Μαζί, εξερευνούν πόση δύναμη κατέχει το αίμα. Η ταινία αποκαταστάθηκε από το Μουσείο Μοντέρνας Τέχνης, MOMA, με την υποστήριξη του The Film Foundation.

■ Flirting with the conventions of blaxploitation and horror, Bill Gunn’s revolutionary independent film “Ganja & Hess” is a highly stylized and utterly original treatise on sex, religion, and African American identity. Duane Jones stars as anthropologist Hess Green, who is stabbed with an ancient ceremonial dagger by his unstable assistant, bestowing upon him the blessing of immortality... and the curse of an unquenchable thirst for blood. When the assistant’s beautiful and outspoken wife Ganja comes searching for her missing husband, she and Hess form an unexpected partnership. Together, they explore just how much power blood holds. This edition represents the original release, restored by The Museum of Modern Art with support from The Film Foundation.

Το άλογο

The horse

Μυθοπλασία / Fiction, Η.Π.Α. / USA, 1973, 14', Έγχρωμη / Color, Αγγλικά / English

■ Ο Τσαρλς Μπέρνερτ αξιοποιεί έναν ανεπαίσθητο λυρισμό σε αυτήν την ταινία ενηλικίωσης για ένα αφροαμερικανό αγόρι που φροντίζει ένα άλογο που πρόκειται να θανατωθεί.

■ Charles Burnett employs a sparse lyricism in this haunting coming-of-age tale about an African American boy tending to a horse that is to be put down.

Σκηνοθεσία - Σενάριο / Director -**Scriptwriter:** Madeline Anderson**Φωτογραφία / Cinematography:**

Madeline Anderson

Μοντάζ / Editing: Madeline Anderson**Ηθοποιοί / Cast:** (αυτοπροσώπως / themselves) Ralph Abernathy, Leon Davis, Coretta Scott King, Bill Kircher, Robert McNair, Andrew Young**Παραγωγή / Production:**

Madeline Anderson, Moe Foner

Προέλευση Κόπιας / Print Source:

Icarus Films

Είμαι κάποιος

I am somebody

Ντοκιμαντέρ / Documentary, Η.Π.Α. / USA, 1970, 30', Έγχρωμη / Color, Αγγλικά / English

■ Το 1969, μαύρες εργαζόμενες στο νοσοκομείο του Τσάρλεστον στη Νότια Καρολίνα προχώρησαν σε απεργία διεκδικώντας την αναγνώριση του σωματείου τους και αύξηση μισθού, για να βρεθούν τελικά αντιμέτωπες με την κυβέρνηση της πολιτείας και την Εθνική Φρουρά. Το ντοκιμαντέρ “Είμαι Κάποιος”, στο οποίο εμφανίζονται ο Άντριου Γιανγκ, ο Τσαρλς Αμπερνάθι και η Κορέτα Σκοτ Κινγκ και το οποίο έγινε με τη χρηματοδότηση του Local 1199, του σωματείου υγειονομικού προσωπικού του νοσοκομείου της Νέας Υόρκης, είναι ένα καίριας σημασίας τεκμήριο των αγώνων για τα εργασιακά δικαιώματα, την ταξική δικαιοσύνη, την αξιοπρέπεια και τον αυτο-σεβασμό.

■ In 1969, black female hospital workers in Charleston, South Carolina went on strike for union recognition and a wage increase, only to find themselves in a confrontation with the state government and the National Guard. Featuring Andrew Young, Charles Abernathy, and Coretta Scott King and produced by Local 1199, New York’s hospital and health workers union, “I Am Somebody” is a crucial document in the struggle for labor rights, economic justice, dignity and self-respect.

Όπως από πάνω, έτσι κι από κάτω

As above, so below

Μυθοπλασία / Fiction, Η.Π.Α. / USA, 1973, 52', Ασπρόμαυρη / Black & White, Αγγλικά / English

■ Το ανασυρμένο από την αφάνεια αριστούργημα του Λάρι Κλαρκ, “Όπως Από Πάνω, Έτσι Κι Από Κάτω” απεικονίζει την εξέγερση των μαύρων και ασκεί ισχυρή πολιτική και κοινωνική κριτική. Η ταινία ξεκινά το 1945 όταν ένα αγόρι παίζει στη γειτονιά του στο Σικάγο και έπειτα τον ακολουθεί ως έναν, ενήλικα πλέον, επαναπατρισμένο και βαθιά πολιτικοποιημένο πεζοναύτη. Η ταινία αναπαριστά μια φανταστική κατάσταση πολιορκίας μετά τις επονομαζόμενες “Ταραχές Γουάτς” και τη μυστική οργάνωση μιας επανάστασης των μαύρων. Πρόκειται για μία από τις πιο πολιτικά ριζοσπαστικές ταινίες για τις εξεγέρσεις του Λος Άντζελες. (Άλισον Νάντια Φιλντ)

■ A rediscovered masterpiece, director Larry Clark’s “As Above, So Below” comprises a powerful political and social critique in its portrayal of Black insurgency. The film opens in 1945 with a young boy playing in his Chicago neighborhood and then follows the adult as a returning Marine with heightened political consciousness. “As Above, So Below” imagines a post-Watts rebellion state of siege and an organized Black underground plotting revolution. “As Above, So Below” is one of the more politically radical films of the L.A. Rebellion. (Allyson Nadia Field)

Σκηνοθεσία - Σενάριο / Director -**Scriptwriter:** Ronald K. Gray**Φωτογραφία / Cinematography:**

Ronald K. Gray

Μοντάζ / Editing: Ronald K. Gray**Μουσική / Music-Score:** John Adams, Dorothy Randall Gray**Ηθοποιοί / Cast:** Cheryl Francis, Genie Massey, Darryl Alladice, Llewellyn Jones**Παραγωγή / Production:** Ronald K. Gray**Προέλευση Κόπιας / Print Source:**

Milestone Film & Video

Σκηνοθεσία - Σενάριο / Director -**Scriptwriter:** Charles Burnett**Φωτογραφία / Cinematography:**

Charles Burnett

Μοντάζ / Editing: Charles Burnett**Ήχος / Sound** Charles Bracy**Ηθοποιοί / Cast:** Henry Gayle Sanders, Kaycee Moore, Charles Bracy, Angela Burnett, Eugene Cherry**Παραγωγή / Production:**

Charles Burnett

Προέλευση Κόπιας / Print Source:

Milestone Film & Video

Transmagnifican dambamuality

Μυθοπλασία / Fiction, Η.Π.Α. / USA, 1976, 7', Ασπρόμαυρη / Black & White, Αγγλικά / English

■ Η ταινία “Transmagnifican Dambamuality” ανήκει στο επονομαζόμενο Νέο Ρεύμα Μαύρου Κινηματογράφου κι ο δημιουργικός παλμός της προέρχεται από τους μοναδικούς και πολλαπλούς ρυθμούς της μαύρης αστικής ζωής. Ένας έφηβος παλεύει να αυτοπραγματοωθεί μέσω της καλλιτεχνικής δημιουργίας στο υπερκινητικό περιβάλλον μιας μεγάλης οικογένειας σε ένα μικρό διαμέρισμα. Το πορτρέτο αυτό του εφήβου, με στοιχεία κωμωδίας σλάπстик, θα προκαλέσει το γέλιο σε όσους έχουν διαβεί το συχνά κακοτράχαλο μονοπάτι της δημιουργικής αυτοπραγμάτωσης. Ο τίτλος “Transmagnifican Dambamuality” είναι δανεισμένος από ένα δημοφιλές τραγούδι από την περίοδο που μεσουρανούσε το μαύρο βαριετέ.

■ “Transmagnifican Dambamuality” is one of the New Wave of Black Films which has as its creative pulse the unique poly rhythms of Black urban life. This slapstick portrayal of a teenager’s frenetic struggle of creative self-realization in the hyperactive environment of a large family in a small apartment will draw laughter from anyone who has traveled the often rocky road toward personal accomplishment. The title “Transmagnifican Dambamuality” was borrowed from a song made popular during the heyday of Black vaudeville.

Σφαγέας προβάτων

Killer of sheep

Μυθοπλασία / Fiction, Η.Π.Α. / USA, 1978, 80', Ασπρόμαυρη / Black & White, Αγγλικά / English

■ Η ταινία “Σφαγέας Προβάτων” εξετάζει το γκέτο των μαύρων στο Γουάτς του Λος Άντζελες στα μέσα της δεκαετίας του 1970 από τη σκοπιά του Σταν, ενός ευαίσθητου ονειροπόλου που αλλοτριώνεται ολοένα και περισσότερο από τη δουλειά του σε ένα σφαγείο. Απελπισμένος από οικονομικά προβλήματα, ανακουφίζεται προσωρινά σε απλές και όμορφες στιγμές -όταν νοιώθει τη ζέστη μιας κούπας καφέ στο μάγουλό του, όταν χορεύει αργά με τη γυναίκα του στο σαλόνι, όταν έχει αγκαλιά την κόρη του. Η ταινία δεν προσφέρει λύσεις, μονάχα αναπαριστά τη ζωή – άλλες φορές ιδιαίτερα ζοφερή κι άλλες φορές γεμάτη εξαιρετική χαρά και ευγενικό χιούμορ. Η ταινία επιλέχθηκε από την αμερικανική ένωση κριτικών κινηματογράφου ως μια από τις 100 καλύτερες ταινίες όλων των εποχών.

■ “Killer of Sheep” examines the black Los Angeles ghetto of Watts in the mid-1970s through the eyes of Stan, a sensitive dreamer who is growing detached and numb from the psychic toll of working at a slaughterhouse. Frustrated by money problems, he finds respite in moments of simple beauty: the warmth of a coffee cup against his cheek, slow dancing with his wife in the living room, holding his daughter. The film offers no solutions; it merely presents life — sometimes hauntingly bleak, sometimes filled with transcendent joy and gentle humor. The National Society of Film Critics selected it as one of the “100 Essential Films” of all time.

Η ψηφιακή παρουσίαση είναι ευγενική προσφορά του Αρχείου Κινηματογράφου και Τηλεόρασης UCLA / Digital presentation courtesy of the UCLA Film & Television Archive

Σκηνοθεσία / Director:

Zora Neale Hurston

Μουσική / Music-Score:

Renée Clark Bake

Προέλευση Κόπιας / Print Source:

Kino Lorber

Ζόρα Νιλ Χέρστον - Απόσπασμα από έρευνα πεδίου

Zora Neale Hurston - Fieldwork Footage (excerpt)

Ντοκιμαντέρ / Documentary, Η.Π.Α. / USA, 1928, 12',

Ασπρόμαυρη / Black & White, Χωρίς ήχο / Silent, Αγγλικά / English

■ Η Ζόρα Νιλ Χέρστον, υπό την καθοδήγηση του ανθρωπολόγου και πρώην καθηγητή της στο Κολούμπια, Φραντς Μπαόζ, και της χρηματοδότριας της αποκαλούμενης “Αναγέννησης του Χάρλεμ” Σάρλοτ Όζγκουντ Μέισον, για σχεδόν δύο χρόνια, από το 1927 έως το 1929, μελέτησε τα λαογραφικά έθιμα, τα τραγούδια του μόχθου, τα γκόσπελ και την καθομιλουμένη γλώσσα των αφροαμερικανικών κοινοτήτων κατά μήκος του Ρίβερ Ρόουντ και από τη Νέα Ορλεάνη μέχρι τη Φλόριντα.

■ Under the tutelage of anthropologist Franz Boas (her former Columbia professor) and “Harlem Renaissance” arts patron Charlotte Osgood Mason, Zora Neale Hurston spent nearly two years, from 1927 to 1929, studying the folkloric customs, work songs, spirituals, and the vernacular language of African American communities along the River Road and from New Orleans to Florida.

Σκηνοθεσία - Σενάριο / Director -**Scriptwriter:** Kathleen Collins**Φωτογραφία / Cinematography:**

Ronald K. Gray

Μοντάζ / Editing: Ronald K. Gray,

Kathleen Collins

Μουσική / Music-Score: Michael Minard**Ηθοποιοί / Cast:** Seret Scott, Bill Gunn, Duane Jones, Billie Allen**Παραγωγή / Production:** Eleanor Charles**Προέλευση Κόπιας / Print Source:**

Milestone Film & Video

Χάνοντας το έδαφος

Losing ground

Μυθοπλασία / Fiction, Η.Π.Α. / USA,

1982, 86', Έγχρωμη / Color, Αγγλικά / English

■ Μια από τις πρώτες ταινίες μυθοπλασίας από αφροαμερικανή σκηνοθέτιδα, το “Χάνοντας Το Έδαφος” της Κάθλιν Κόλινς, αφηγείται μια ιστορία γάμου μεταξύ δύο αξιοσημείωτων ανθρώπων που βρίσκονται σε κομβικά σημεία στη ζωή τους. Η Σάρα Ρότζερς, μια μαύρη καθηγήτρια φιλοσοφίας, αναζητά σε ένα διανοητικό ταξίδι το νόημα της “έκστασης” καθώς ο ζωγράφος σύζυγός της εξερευνά περισσότερο γήινα τη χαρά. Κατά τη διάρκεια ενός καλοκαιρινού ειδυλλίου στα βόρεια της Νέας Υόρκης, βιώνουν βαθιές συναισθηματικές και ρομαντικές διεγέρσεις. Με επιδέξιο χιούμορ για τις βαθιά προσωπικές αναζητήσεις για την αγάπη, τη φυλή και το φύλο, η Κόλινς δημιουργεί μια περίπλοκη και γοητευτική ιστορία αυτογνωσίας. Η ταινία, ύστερα από χρόνια στην αφάνεια, θεωρείται σήμερα ως ένα ακόμη φρέσκο ορόσημο του μαύρου ανεξάρτητου κινηματογράφου.

■ One of the first feature films directed by an African American woman, Kathleen Collins’s “Losing Ground” tells the story of a marriage between two remarkable people, both at a crossroads in their lives. Sara Rogers, a black professor of philosophy, is embarking on an intellectual quest to understand “ecstasy” just as her painter husband, Victor, sets off on a more earthy exploration of joy. Over the course of a summer idyll in upstate New York, the two each experience profound emotional and romantic awakenings. Applying a deft comic touch to a deeply personal exploration of love, race, and gender, Collins crafts a charming, complex tale of personal discovery that, after decades of neglect, has reemerged as a still-fresh landmark of independent cinema.

Σκηνοθεσία / Director:

Billy Woodberry

Σενάριο / Scriptwriter:

Charles Burnett

Φωτογραφία / Cinematography:

Charles Burnett

Μοντάζ / Editing: Billy Woodberry**Μουσική / Music-Score:**

Little Esther Phillips, Archie Shepp

Ηθοποιοί / Cast: Nate Hardman, Kaycee

Moore, Angela Burnett, Ronald Burnett,

Kimberly Burnett

Παραγωγή / Production:

Billy Woodberry

Αποκατάσταση / Restoration:

UCLA Film & Television Archive

Προέλευση Κόπιας / Print Source:

Milestone Film & Video

Σκηνοθεσία - Σενάριο / Director -**Scriptwriter:** Richard Maurice**Μουσική / Music-Score:** Rob Gal**Ηθοποιοί / Cast:** Richard Maurice,

Sammie Fields, Orine Johnson,

Wanda Maurice

Παραγωγή / Production:

Richard Maurice

Προέλευση Κόπιας / Print Source:

Kino Lorber

Ευλογημένες καρδιές

Bless their little hearts

Μυθοπλασία / Fiction, Η.Π.Α. / USA, 1984, 82',

Ασπρόμαυρη / Black & White, Αγγλικά / English

■ Η ταινία “Ευλογημένες Καρδιές” του Μπίλι Γούντμπερι (σε σενάριο και φωτογραφία του Τσαρλς Μπέρνετ και με πρωταγωνίστρια την Κέισι Μουρ, συμπρωταγωνίστρια επίσης στο “Σφαγείς Προβάτων”) καταγράφει την απελπισία, λόγω της ανεργίας, που βιώνει ένα παντρεμένο ζευγάρι με παιδιά. Η ταινία προστέθηκε το 2013 στο Εθνικό Αποθετήριο Ταινιών το 2013, ως χαρακτηριστικό δείγμα του Νέου Ρεύματος αφροαμερικανών σκηνοθετών των δεκαετιών του 1970 και 1980. Ο Γούντμπερι ήταν μια από τις κεντρικές φυσιογνωμίες του κινηματογραφικού κινήματος επονομαζόμενου “L.A. Rebellion”. Σε αυτό το απέρητο και σημαντικό πορτρέτο της οικογενειακής ζωής την περίοδο των κοινωνικών αγώνων, συνδυάζονται η εξουθενωτική καθημερινή λύπη με σκηνές που διαθέτουν επιδέξιο χιούμορ.

■ Billy Woodberry’s “Bless Their Little Hearts”, written and shot by Charles Burnett and starring Kaycee Moore (also co-starring in “Killer Of Sheep”), chronicles the devastating toll that unemployment takes on a married couple and their children. Part of the vibrant New Wave of independent African American filmmakers to emerge in the 1970s and 1980s, Billy Woodberry became a key figure in the cinematic movement known as the “L.A. Rebellion”. This spare, emotionally resonant portrait of family life during times of struggle blends grinding, daily-life sadness with scenes of deft humor. The film was added to the National Film Registry in 2013.

Έντεκα το βράδυ

Eleven p.m.

Μυθοπλασία / Fiction, Η.Π.Α. / USA, 1928, 60',

Ασπρόμαυρη / Black & White, Χωρίς ήχο / Silent, Αγγλικά / English

■ Γυρισμένη στο Ντιτρόιτ του Μίσιγκαν, η ταινία “Έντεκα το βράδυ, του σχεδόν άγνωστου Αφροαμερικανού κινηματογραφιστή Ρίτσαρντ Μόρις, είναι ένα σουρεαλιστικό μελόδραμα. Σε αυτό, ο φτωχός βιολιστής Σαντέιζι (στον ρόλο ο ίδιος ο Μόρις) προσπαθεί να προστατεύσει ένα ορφανό κορίτσι (στο ρόλο η Γουάντα Μόρις) από ένα κλεφτρόνι. Η ιστορία, που μπορεί να είναι και όνειρο επινοημένο από έναν επίδοξο δημοσιογράφο, έχει ένα από τα πιο παράξενα φινάλε στην ιστορία του κινηματογράφου – το πνεύμα του πεθαμένου Σαντέιζι καταλαμβάνει το σώμα ενός σκύλου για να εκδικηθεί τον απατεώνα.

■ Produced in Detroit, Michigan by little-known African American filmmaker Richard Maurice, “Eleven P.M.” is a surreal melodrama in which a poor violinist named Sundaisy (Maurice) tries to protect an orphaned girl (Wanda Maurice) from a small-time hoodlum. The story, which may or may not be a dream concocted by a struggling newspaperman, has one of the most bizarre endings in film history, when the spirit of the deceased Sundaisy possesses the body of a dog in order to take vengeance upon the crook.

Τζέιν Γκάμπριελ

// Μαρτυρίες του 20ου αιώνα

Η Τζέιν Γκάμπριελ είναι δημοσιογράφος και δημιουργός βραβευμένων τηλεοπτικών ντοκιμαντέρ. Εκπροσωπεί μια σημαντική παράδοση της αγγλοσαξωνικής διερευνητικής δημοσιογραφίας που αποκαλύπτει και τεκμηριώνει συστηματικά αυτές τις πρακτικές των κρατών, των μεγάλων εταιρειών και των ψυχιατρικών θεσμών, που οι ιδύνοντες αποκρύπτουν.

Ένα από τα πιο τολμηρά εγχειρήματά της ήταν η σειρά “Ελλάδα: Ο Κρυμμένος Πόλεμος”, για λογαριασμό του Channel 4, στις αρχές της δεκαετίας του 1980. Με σύμβουλο τον ιστορικό Γιάννη Γιανουλόπουλο και την ερευνητική συμβολή της Τζέλας Βαρνάβα-Σκούρα στις συνεντεύξεις, δίνει για πρώτη φορά τον λόγο στους ηττημένους του ελληνικού εμφυλίου πολέμου που μιλούν ανοιχτά για τις εμπειρίες τους. Τα λόγια τους αντιπαρά τίθενται με την εκδοχή των βρετανών πρωταγωνιστών εκείνης της περιόδου, οι οποίοι, ως τότε, είχαν επιβάλει τη δική τους εκδοχή της Ιστορίας. Σύμφωνα με τον Γιανουλόπουλο: “Η προβολή της το 1986 οδήγησε ‘στη μεγαλύτερη δημόσια διαμάχη στην ιστορία της βρετανικής τηλεόρασης’”. Μετά την πρώτη προβολή, η ταινία αποκλείστηκε από δημόσια προβολή στη Βρετανία.

Ξεχωριστό ενδιαφέρον για το ελληνικό κοινό παρουσιάζουν τα δύο ντοκιμαντέρ της για το ψυχιατρείο της Λέρου, “Τα Παιδιά της Λέρου” (1992) και “Λέρος - Η Μεταμόρφωση” (1996). Στο ντοκιμαντέρ, “Τοπία των Βαλκανίων: Το Βλέμμα του Θόδωρου Αγγελόπουλου” (1993), η Γκάμπριελ συνομιλεί με τον μεγάλο δημιουργό για το ζήτημα των συνόρων, των εμφυλίων και βαλκανικών συρράξεων και αποτυπώνει τη σύνθετη και οικουμενική του θεώρηση.

Ενδεικτικό της αιχμηρής ματιάς της είναι το γεγονός ότι το ντοκιμαντέρ της “Ένα Σε Κάθε Μίλι!” (1988) απαγορεύτηκε από την εταιρεία Μακ Ντόναλτς και δεν έχει ξαναπροβληθεί. Το “Ποιανού Ζωή Τελικά;” (2001) δίνει φωνή σε εργαζόμενα παιδιά στην Ινδία, ενώ το “Καραβάνι του Θανάτου” αναφέρεται στη δικαίωση που ζητούν οι συγγενείς των θυμάτων του δικτάτορα Πινοσέτ στη Χιλή. Το ενδιαφέρον της για τα ψυχιατρικά άσυλα αποτυπώνεται και στο ντοκιμαντέρ “Κλεμμένες Ζωές” (1994).

Επιλογή ταινιών, προγραμματισμός: Μαρία Κομνηνού, Νίκος Μύρτου

Εισαγωγικό κείμενο: Μαρία Κομνηνού

Jane Gabriel

// Testimonies of the 20th Century

Jane Gabriel is a journalist and director of award-winning television documentaries. She represents an important tradition of Anglo-Saxon investigative journalism that systematically reveals and documents the often concealed malpractices of states, large corporations and psychiatric institutions.

One of her most daring endeavors was the series “Greece: The Hidden War”, which was commissioned by Channel 4, in the early 1980s. With Yanis Yanouloupoulos, as historical advisor, and the contribution of Gella Varnava-Skouras in the research and conduct of the interviews, for the first time, the defeated of the Greek civil war had the opportunity to speak openly about their experiences. Their words are juxtaposed with the version of the British protagonists of that period, who, until then, had imposed their own version of History. According to Yanouloupoulos: “Broadcast in 1986, it gave rise to ‘the biggest uproar in the history of British television’”. Broadcasted once, the series was banned from broadcast in Britain.

Of particular interest to the Greek audience are her two documentaries about the, now defunct, Leros psychiatric asylum, “The Children of Leros” (1992) and “Leros - The Transformation” (1996). In the documentary, “Balkan Landscapes: The Gaze of Theo Angelopoulos” (1993), the great auteur talks about the issue of borders, civil and Balkan conflicts, while his complex and universal philosophy is put forth. Indicative of her sharp approach is the fact that her documentary “One In Every Mile!” (1988) was banned by McDonald’s and has never been shown before. “Whose Life Is It Anyway?” (2001) gives voice to working children in India, while “Caravan of Death” refers to the justice sought by the relatives of the victims of dictator Pinochet in Chile. Her interest in psychiatric asylums is also reflected in the documentary “Stolen Lives” (1994).

Film selection, programming: Maria Komninos, Nickos Myrto

Introduction: Maria Komninos

Ντοκιμαντέρ, Η.Β., 1986, 158',
Έγχρωμη, English

Σκηνοθεσία - Σενάριο

Jane Gabriel

Ιστορικός Σύμβουλος

Γιάνης Γιανουλόπουλος

Έρευνα και Ελληνικές Συνεντεύξεις

Τζέλλα Βαρνάβα-Σκούρα

Φωτογραφία

Derek Budd

Μοντάζ

Julie Claser, Hilary Stenning

Ήχος

Malcolm Berry

Μουσική

Μίκης Θεοδωράκης

Παραγωγή

Jane Gabriel, TVS

Προέλευση Κόπιας

Jane Gabriel

Ελλάδα: Ο κρυμμένος πόλεμος

Greece: The hidden war

■ Για πρώτη φορά στη χώρα μας, η τηλεοπτική σειρά της Τζέιν Γκάμπριελ “Ελλάδα: Ο Κρυμμένος Πόλεμος” προβάλλεται ολόκληρη. Η σειρά αυτή, σε τρία επεισόδια “Η Μάχη για την Αθήνα”, “Ο Εμφύλιος”, “Η Επιστροφή”, ιχνηλατεί τα βαθιά σημάδια που άφησαν για δεκαετίες στο σώμα της ελληνικής κοινωνίας, αλλά και της δημοκρατίας, οι βρετανικές πολιτικές επιλογές της δεκαετίας του 1940. Η προβολή της το 1986 οδήγησε “στη μεγαλύτερη δημόσια διαμάχη στην ιστορία της βρετανικής τηλεόρασης”. Άνθρωποι που έζησαν τα γεγονότα μιλούν ανοιχτά για τις εμπειρίες τους. Η ηττημένη Αριστερά πήρε το δρόμο της εξορίας το 1949 και οι πολιτικοί πρόσφυγες χρειάστηκε να περιμένουν περισσότερο από τριάντα χρόνια για να γυρίσουν πίσω με την Αμνηστία του 1982. Μιλούν στην ταινία, στην Τζέλα Βαρνάβα - Σκούρα (έρευνα και ελληνικές συνεντεύξεις), για πρώτη φορά πρωταγωνιστές εκείνης της περιόδου, επί ίσοις όροις με τους Βρετανούς, οι οποίοι, μέχρι την προβολή της συγκεκριμένης σειράς το 1986, εντός του Ηνωμένου Βασιλείου, είχαν το μονοπώλιο της αλήθειας για τον πραγματικό σκοπό της τότε βρετανικής πολιτικής. Η βρετανική ελίτ εξεμάνη. Κάποιοι από όσους είχαν δώσει συνέντευξη απευθύνθηκαν στην Ανεξάρτητη Τηλεοπτική Αρχή (Α.Τ.Α.) παραπονούμενοι ότι “δεν είχαν πλήρως κατανοήσει την ισχυρή κατεύθυνση της σειράς” ή ότι οι απόψεις τους “δεν αποδόθηκαν πλήρως”. Ο Λόρδος Άνναν, ο επικεφαλής της επιτροπής που έφτιαξε τον νόμο για την ιδιωτική τηλεόραση στη Βρετανία (και που ως αξιωματικός της Υπηρεσίας Πληροφοριών κατά τη διάρκεια του πολέμου, βρέθηκε κοντά στον Τσόρτσιλ) συντάχθηκε με τους διamaρτυρόμενους και υποστήριξε ότι η σειρά ήταν προϊόν “σκανδαλώδους μεροληψίας”. Η Αρχή όμως δεν υπέκυψε: “Η Α.Τ.Α. πιστεύει ότι η προσέγγιση της τηλεοπτικής σειράς είναι θεμιτή. Δεν συμφωνούμε πως οι εμπειρίες των πολιτικών προσφύγων που επέστρεψαν στην Ελλάδα, ειπωμένες με τα δικά τους λόγια, παραβιάζουν, αφ’ εαυτών, τους κανόνες της οφειλόμενης αντικειμενικότητας και [νομίζουμε ότι] οι απόψεις τους αυτοδικαίως ανήκουν στο χώρο της ιστορικής μαρτυρίας.” Τελικά όμως, μετά από την εκτεταμένη δημοσιότητα που έλαβε στον βρετανικό Τύπο η έντονη διαμάχη για την τηλεοπτική σειρά, οι διαμαρτυρόμενοι και οι φίλοι τους σε υψηλές θέσεις ισχύος κατάφεραν να επικρατήσουν και το Channel 4 (που την είχε προβάλει) συμφώνησε να μην επαναπροβληθεί, είτε στο Ηνωμένο Βασίλειο είτε στο εξωτερικό.

Γιάνης Γιανουλόπουλος,
ιστορικός σύμβουλος της σειράς,
Ομότιμος Καθηγητής, Πάντειο Πανεπιστήμιο

Documentary, UK,
1986, 158', Color, English

Director - Scriptwriter

Jane Gabriel

Historical Advisor

Yanis Yanoulopoulos

Research and Greek Interviews

Gella Varnava-Skouras

Cinematography

Derek Budd

Editing

Julie Claser, Hilary Stenning

Sound

Malcolm Berry

Music-Score

Mikis Theodorakis

Production

Jane Gabriel, TVS

Print Source

Jane Gabriel

■ The complete version of “Greece: The Hidden War” television series produced by Jane Gabriel is being shown in our country for the first time. The series, consisting of 3 episodes - “The Battle for Athens”, “The Civil War”, “The Homecoming”, explores the profound impact British policy in the 1940s had on Greek democracy and society for decades. Broadcast in 1986, it gave rise to “the biggest uproar in the history of British television”. Greek interviewees who lived through the events of that time speak openly about their experiences. The defeated Left fled into exile in 1949 and waited more than thirty years for the Amnesty of 1982 to return. Home at last, they tell their story, to Gella Varnava-Skouras (Research and Greek interviews), for the first time alongside the British protagonists, who until the series was broadcast, had held the monopoly of truth in the UK about the real purpose of British policy in Greece. The British elite were furious. Some of the interviewees complained to the Independent Broadcasting Authority (IBA) that they hadn’t “fully understood the thrust of the programmes” or that their views were “not fully represented.” Lord Annan (who had been an intelligence officer close to Churchill and was later in charge of UK broadcasting legislation), joined in claiming that the programmes were “scandalously biased”. The IBA stood firm: “The IBA accepts that this was a legitimate approach. We do not believe that the story of the returning exiles, told in their own words, is in itself a breach of the requirements of due impartiality and that it stands as historical evidence in its own right”. However, after extensive coverage of the row in the British press, the complainants and their friends in high places prevailed, and Channel 4 agreed that the series would not be shown again either in the UK or abroad.

Yanis Yanoulopoulos,
Historical Advisor to the television series,
Emeritus Professor, Panteion University

Ντοκιμαντέρ / Documentary, H.B. / UK, 2000, 44', Έγχρωμη / Color, Ισπανικά, Αγγλικά / Spanish, English

Σκηνοθεσία - Σενάριο /

Director - Scriptwriter

Jane Gabriel

Φωτογραφία / Cinematography

Gregory Barbera

Μοντάζ / Editing

David Howell

Παραγωγή / Production

BBC

Προέλευση Κόπιας / Print Source

Jane Gabriel

Καραβάνι του θανάτου

Caravan of death

■ “Πού είναι ο γιος μου; Γιατί δεν μου τον φέρνουν;”

Το 1973, ένα μήνα αφότου ο Πινοσέτ κατέλαβε την εξουσία στη Χιλή, ένα ελικόπτερο κατευθύνθηκε βόρεια. 4 μέρες μετά επέστρεψε. 71 άνθρωποι ήταν νεκροί. Ποιος ήταν ο πραγματικός σκοπός του “Καραβανιού του Θανάτου”; Ποιος έδωσε την εντολή; Πού είναι οι νεκροί; 27 χρόνια μετά ο Πινοσέτ δικάζεται. Κινηματογραφημένο μυστικά, ενόσω ο δικαστής Χουάν Γκουσμάν χτίζει την υπόθεση εναντίον του Πινοσέτ, το ντοκιμαντέρ ρωτά αν η χιλιανή δικαιοσύνη θα σεβαστεί τους συγγενείς που δεν μπορούν, ούτε πρόκειται, να ξεχάσουν τους εκτελεσμένους και τους εξαφανισμένους τους.

■ “Where is my son? Why don't they give him back to me?”

In 1973, a month after Pinochet seized power in Chile, a helicopter headed north. 4 days later it returned. 71 people were dead. What was the real purpose of the Caravan of Death? Who gave the order? And where are the dead? 27 years later Pinochet is facing trial. Filmed undercover with Judge Juan Guzman as he builds the case against Pinochet, this documentary asks whether Chilean justice will respect the relatives of the executed and disappeared who cannot, and will not, forget them.

Ντοκιμαντέρ / Documentary, H.B. / UK, 1988, 54', Έγχρωμη / Color, Αγγλικά / English

Σκηνοθεσία-Σενάριο /

Director-Scriptwriter

Jane Gabriel

Φωτογραφία / Cinematography

Mike Thomson

Μοντάζ / Editing

John Lyte

Ήχος / Sound

Bob Withey

Παραγωγή / Production

Gabriel Productions Ltd, Channel 4

Προέλευση Κόπιας / Print Source

Jane Gabriel

Ένα σε κάθε μίλι!

One every mile!

■ “Ο φόβος εισχωρεί στους κύκλους των μάνατζερ.”

Αυτή η ταινία του τηλεοπτικού δικτύου Channel 4 απαγορεύτηκε από τα Μακ Ντόναλντς και δεν έχει ξαναπροβληθεί. Αφού εργάστηκε στα Μακ Ντόναλντς, η Τζέιν Γκάμπριελ κατάφερε να της δοθεί πλήρης πρόσβαση να κινηματογραφήσει το κατάντημα Μακ Ντόναλντς που είχε το παγκόσμιο ωριαίο ρεκόρ εισπράξεων, καθώς και το Πανεπιστήμιο Χάμπουργκερ στο Λονδίνο. Αυτό το ντοκιμαντέρ παρατήρησης αποκαλύπτει γιατί οι υπάλληλοι της Μακ Ντόναλντς τρέχουν, και πως οι φωνές και οι εναλλαγές ανάμεσα σε επιβραβεύσεις και υποτιμήσεις τους επηρεάζουν. Περιγράφουν πως είναι μέσα στα Μακ Ντόναλντς, όταν στα σχέδια της εταιρείας είναι, για τα επόμενα 25 χρόνια στο Ηνωμένο Βασίλειο, να ανοίξει ένα νέο Μακ Ντόναλντς σε κάθε μίλι.

■ “Fear enters the management style.”

Banned by McDonalds, this Channel 4 film has never been shown before.

After working in McDonalds, Jane Gabriel was given full access to film the McDonalds outlet which held the world record for the amount of money taken in one hour, and to Hamburger University in London. This observational documentary reveals why McDonald employees run, and how the shouting and the “warm fuzzies” and “cold pricklies” affect the employees. They describe what it's like inside McDonalds as it plans to open a new McDonalds in the UK every mile for the next 25 years.

Ντοκιμαντέρ / Documentary,
H.B. / UK, 1995, 25',
Έγχρωμη / Color, Αγγλικά / English

Σκηνοθεσία - Σενάριο /

Director - Scriptwriter

Jane Gabriel

Φωτογραφία / Cinematography:

Alexis Grivas, Mike Whittaker

Μοντάζ / Editing

Christina Wheeler

Ήχος / Sound

Greg Bailey, Epaminondas
Hadjinikolis, Yannis Haralambidis

Παραγωγή / Production

Gabriel Productions Ltd

Προέλευση Κόπιας / Print Source

Jane Gabriel

Λέρος - Η μεταμόρφωση

Leros - The transformation

■ *“Τώρα είμαι χαρούμενη, είμαι πολύ καλά... Μαγειρεύω.”*

Έξι χρόνια μετά το αποκαλυπτικό ντοκιμαντέρ “Island Of Outcasts” [“Νησί Των Απόκληρων”] για τις απάνθρωπες συνθήκες στο άσυλο ενηλίκων στη Λέρο, η Τζέιν Γκαμπριέλ επέστρεψε για να συναντήσει κάποιους από τους άντρες που κρατούνταν γυμνοί για δεκαετίες στην πτέρυγα 16 και κάποιες από τις γυναίκες που ζούσαν σε αισχρές συνθήκες. Τώρα ζουν ελεύθεροι και ελεύθερες, με υποστήριξη στην κοινότητα, και μιλούν για τη νέα ζωή τους. Αυτή η ταινία καταγράφει πώς η Λέρος μεταμορφώθηκε, τόσο για τους πρώην έγκλειστους όσο και για το προσωπικό, από ένα νησί εγκλεισμού και δυστυχίας σε ένα νησί ελευθερίας.

■ *“Now I am happy, I am very well... I am cooking.”*

Six years after Jane Gabriel made the documentary “Island Of Outcasts” revealing the inhuman conditions in the adult asylum on Leros, she returned to meet some of the men who had been kept naked in block 16 for decades, and women who had lived in filthy conditions. Now living freely with support in the community they talk about their new lives. This film records how Leros was transformed for both the ex-inmates and the staff - from being an island of incarceration and misery, into an island of liberty.

Ντοκιμαντέρ / Documentary,
H.B. / UK, 1992, 26',
Έγχρωμη / Color, Αγγλικά / English

Σκηνοθεσία-Σενάριο /

Director-Scriptwriter

Jane Gabriel

Φωτογραφία / Cinematography

Alexis Grivas, Yannis Drakoularakos

Μοντάζ / Editing

Daniel de Waal

Ήχος / Sound

Peter O'Connor,
Yannis Haralambidis

Παραγωγή / Production

Gabriel Productions Ltd

Προέλευση Κόπιας / Print Source

Jane Gabriel

Τα παιδιά της Λέρου

The children of Leros

■ *“Αυτή είναι η ευκαιρία τους στη ζωή.”*

Το 1992, 165 παιδιά ζούσαν σε απάνθρωπες συνθήκες στη Λέρο. Εκείνα που είχαν φτάσει μωρά δεν έμαθαν ποτέ να περπατούν, να ντύνονται και να τρώνε μόνα τους. Το ντοκιμαντέρ ακολουθεί τους νεαρούς έλληνες γιατρούς που ήρθαν για να μεταρρυθμίσουν το άσυλο. Έμειναν κατάπληκτοι από την αποφασιστικότητα των παιδιών, μερικά από τα οποία ήταν για χρόνια αλυσοδεμένα στα κρεβάτια τους, να βελτιώσουν τη ζωή τους. Στήθηκε μια πτέρυγα πρότυπο και τα παιδιά αφέθηκαν ελεύθερα. Μετά από μερικούς μήνες κάποια, όπως ο Αντρέας, μπορούσαν να παίξουν στον εξωτερικό χώρο για πρώτη φορά στη ζωή τους.

■ *“This is their chance to have a life.”*

In 1992, 165 children were living in inhuman conditions in Leros. Those who had arrived as babies had never learned to walk, to dress, or to feed themselves. This documentary follows the young Greek medics who moved in to reform the asylum. They were astonished at the determination of the children, some of who had been chained to their beds for years, to improve their lives. A model ward was set up, and children were unchained. Within months some, like Andreas, were able to play games outside for the first time in their lives.

Ντοκιμαντέρ / Documentary,
H.B. / UK, 2001, 44', Έγχρωμη / Color,
Ινδικά, Αγγλικά / Hindi, English

Σκηνοθεσία-Σενάριο /
Director-Scriptwriter

Jane Gabriel

Φωτογραφία / Cinematography
Sam Gracey

Μοντάζ / Editing
Robert Moore

Παραγωγή / Production
BBC

Προέλευση Κόπιας / Print Source
Jane Gabriel

Ποιανού ζωή τελικά;

Whose life is it anyway?

■ “Ταπεινωθήκαμε όταν μας χτυπούσαν, αναρωτηθήκαμε τι είδους ζωή είναι αυτή. Στο σωματείο συνειδητοποιήσαμε ότι θα πρέπει να μας επιτραπεί μια αξιοπρεπής ζωή.”

Υπάρχουν διαβήματα για την κατάργηση μας παιδικής εργασίας εδώ και χρόνια, η ταινία, ωστόσο, μας παραγκυπόλεις του Δελχί και μας Μπανγκαλόρ, ακολουθεί εργαζόμενα παιδιά που απαιτούν το δικαίωμα στην εργασία. Συστήνουν σωματεία και διαμαρτύρονται μας αρχές προσπαθώντας να ορίζουν μας ζωές μας.

“Εμάς τα εργαζόμενα παιδιά δεν μας ρωτούν ποτέ για τα προβλήματα μας γιατί δεν θέλουν να ξέρουν την αλήθεια.”

■ “We felt humiliated when they hit us, we asked ourselves what kind of life this is. Being in the union we realised that we should be allowed to live decently.”

There have been calls for the abolition of child labour for years, but this film follows working children in the slums of Delhi and Bangalore who are demanding the right to work. They are forming unions and challenging authorities as they try to take control of their own lives.

“They never ask us as working children what our problems are because they don’t want to know the truth.”

Ντοκιμαντέρ / Documentary,
H.B. / UK, 1993, 39', Έγχρωμη / Color,
Αγγλικά / English

Σκηνοθεσία - Σενάριο /
Director - Scriptwriter

Jane Gabriel

Μοντάζ / Editing
Dan de Waal

Ήχος / Sound
Peter O'Connor

Παραγωγή / Production
Bandung Films

Προέλευση Κόπιας / Print Source
Jane Gabriel

Τοπία των Βαλκανίων: Το βλέμμα του Θόδωρου Αγγελόπουλου

Balkan landscapes: The gaze of Theo Angelopoulos

■ Ο Θόδωρος Αγγελόπουλος θυμάται εκείνη την καθοριστική στιγμή το 1964 που αποφάσισε να ζήσει τη ζωή του για πάντα στην Ελλάδα, κι εξερευνά την έννοια των συνόρων στο κινηματογραφικό έργο του – ως τα όρια της ύπαρξης, της ζωής και του θανάτου, της γλώσσας και της επικοινωνίας...

“Ο περιορισμός των συνόρων περιορίζει την επικοινωνία, εντείνει τις διαφορές, αυξάνει τις αντιπαραθέσεις, αυξάνει τις αιτίες πολέμου, αυξάνει την προσφυγιά, αυξάνει την εσωτερική εξορία...”

“Στην πραγματικότητα ένας εμφύλιος πόλεμος αφήνει πληγές που δεν είναι εύκολο να επουλωθούν και που επανέρχονται, σαν φαντάσματα ή σαν επαναλαμβανόμενοι εφιάλτες τις μακρές νύχτες και τυραννούν χρόνια τώρα την ελληνική κοινωνία.”

■ Theo Angelopoulos recalls the defining moment in 1964 that led to him to live his entire life in Greece, and explores the concept of borders in his work - as the limits of existence, of life and death, of language and communication...

“Narrowing down the borders narrows the communication, stretches the differences, magnifies oppositions, magnifies reasons for war, magnifies the refugees, magnifies the internal exile...”

“In reality a civil war leaves behind wounds which cannot easily be healed and they revive, like ghosts, or like recurrent nightmares, during the long nights which have dogged Greek society for years.”

Ντοκιμαντέρ / Documentary,
H.B. / UK, 1994, 26',
Έγχρωμη / Color, Αγγλικά / English

Σκηνοθεσία - Σενάριο /

Director - Scriptwriter

Jane Gabriel

Φωτογραφία / Cinematography

Graham D Smith

Μοντάζ / Editing

Andy Attenburrow

Ήχος / Sound

Mike Riley

Παραγωγή / Production

Testimony Films

Προέλευση Κόπιας / Print Source

Jane Gabriel

Κλεμμένες ζωές

Stolen lives

■ *“Η ζωή μου πήγε στράφι. Ήμουν 19 όταν πήγα... χάθηκε όλη μου η ζωή. Θα μπορούσα να ήμουν ευτυχισμένη.”*

Το άσυλο Μίνγουντ Παρκ για ψυχικά προβληματικούς άνοιξε το 1920. Ένας άντρας, ο Σάμιουελ Γουόρμλαντ παρακολουθούσε έφηβες που εργάζονταν στους μύλους, τις εξανάγκαζε στο αυτοκίνητό του και τις πήγαινε κατευθείαν στο Μίνγουντ. Συγκέντρωσε μόνος του περισσότερα από 2000 άτομα, κορίτσια, εργάτες και παιδιά από την περιοχή του Λιντς, τα οποία φυλακίστηκαν. Η ταινία γυρίστηκε όταν το άσυλο έκλεινε και οι άνδρες και γυναίκες που είχαν φυλακιστεί παρά τη θέλησή τους για περισσότερα από 40 χρόνια απελευθερώνονταν. Τώρα, στα γηρατειά τους, ζουν ανεξάρτητα τη ζωή τους στην κοινότητα και λένε τις φρικτές ιστορίες τους.

■ *“My life was wasted. I was 19 when I went in... all my life's gone. I could have been happy.”*

Meanwood Park Colony for mental defectives opened 1920. One man, Samuel Wormald, stalked the teenage mill girls, forced them into his car, and took them straight to Meanwood. He rounded up more than 2000 mill girls, factory workers and children in the Leeds area, who were incarcerated. This film was made as the Colony was closing, and men and women who had been incarcerated against their will for more than 40 years were being set free. Now living independent lives in the community in their old age, they tell their dreadful stories.

Ελληνικός κινηματογράφος του φανταστικού

Ποτέ άλλοτε το φανταστικό, ως είδος, δεν είχε “εισβάλλει” τόσο καθοριστικά στη ζωή μας. Μικρές και μεγάλες οθόνες, βιβλία, κόμιξ, σχεδόν όλες οι μορφές τέχνης, κατακλύζονται από ήρωές του. Ίσως λοιπόν να έγινε επιτέλους σαφές ότι το φανταστικό δεν αγνοεί την πραγματικότητα. Αντίθετα, με το μαγικό του καθρέφτη ανακαλύπτει όλες τις δυνατότητές της, τις σημερινές και τις αυριανές, σε όλες τις διαστάσεις τους, συνειδητές και ασυνειδητές. Η ψυχανάλυση πρόσφερε το πιο σημαντικό εργαλείο για την κατανόηση του φανταστικού κι ο Φρόιντ με το “Ανοίκειο” απότινε τον δικό του φόρο τιμής στο είδος.

Το αφιέρωμα του 11ου ΦΠΚΑ στον “Ελληνικό Κινηματογράφο του Φανταστικού” έρχεται στην ώρα του. Οι 11 ταινίες του καλύπτουν όλες σχεδόν τις κατηγορίες του είδους. Το ανοίκειο (“Απεταξάμην” της Φρίντας Λιάππα, “Κρυστάλλινες Νύχτες” της Τώνιας Μαρκετάκη, “Ιδιότητες του 2” του Αχιλλέα Κυριακίδη), το φάνταζι (“Το όνειρο Του Σκύλου” του Άγγελου Φραντζή), την αλληγορία συνδυασμένη με ένα δυστοπικό μέλλον (“Καμιά Συμπάθεια Για Τον Διάβολο” του Δημήτρη Αθανίτη), την επιστημονική φαντασία (με τις ντελιριακές παρωδίες του “Δράκουλα Των Εξαρχείων” του Νίκου Ζερβού και “Η Επίθεση Του Γιγαντιαίου Μουσικά” του Πάνου Κούτρα), τα επικίνδυνα παιχνίδια του μυαλού (“Ευρυδίκη Β.Α.2037” του Νίκου Νικολαΐδη, “Στη Σκιά Του Φόβου” του Γιώργου Καρυπίδη). Ή ακόμα, τον συνδυασμό φανταστικού και φιλμ νουάρ (“Η Νύχτα Με Τη Σιλένα” του Δημήτρη Παναγιωτάτου) ή φανταστικού και ψυχολογικού θρίλερ (“Ιστορία 52” του Αλέξη Αλεξίου).

Υπάρχουν κι άλλες αξιόλογες ταινίες του φανταστικού. Όταν όλες μαζί, συγκεντρωμένες στο ντοκιμαντέρ μου “Ξένες Σε Ξένη Χώρα”, παρουσιάστηκαν σε διάφορα φεστιβάλ στο εξωτερικό, η έκπληξη ήταν παντού ίδια: “Μα έχουν γίνει τόσες καλές ταινίες του φανταστικού στην Ελλάδα;” Ναι, έχουν γίνει, με πολλή αγάπη και ελάχιστα χρήματα σε εποχές δύσκολες και με στερεότυπα και αμφισβήτηση για το είδος.

Τώρα κάποιες από αυτές τις ταινίες είναι εδώ, στη διάθεσή σας. Δείτε τις. Ανακαλύψτε ένα άγνωστο, διαφορετικό ελληνικό σινεμά!

*Επιμέλεια, εισαγωγικό κείμενο: Δημήτρης Παναγιωτάτος (σκηνοθέτης)
Προγραμματισμός: Φαίδρα Παπαδόπουλου*

Greek fantasy cinema

Never before has the genre of fantasy “invaded” so decisively in our lives. Small and big screens, books, comics, almost all art forms, are flooded with its heroes. So perhaps, it has finally become clear that the fantasy genre does not ignore reality. On the contrary, with its magic mirror, it discovers all its possibilities, today’s and tomorrow’s, in all their dimensions, conscious and unconscious. Psychoanalysis offered the most important tool for understanding the realm of fantasy, and Freud with the “Uncanny” paid his own tribute to the genre.

The tribute “Greek Fantasy Cinema” of the 11th AAGFF comes on time. Its 11 films cover almost all categories of the genre. The uncanny (“Apetaxamin” by Frieda Liappa, “Crystal Nights” by Tonia Marketaki, “Properties Of 2” by Achilleas Kyriakidis), the magical (“A Dog’s Dream” by Angelos Frantzis), allegory combined with dystopia (“No Sympathy for the Devil” by Dimitris Athanitis), science fiction (with the delirious parodies of “Dracula Of Exarcheia” by Nikos Zervos and of “The Attack Of The Giant Moussaka” by Panos Koutras), dangerous mind-games (“Eurydice BA 2037” by Nikos Nikolaidis, “In The Shadow Of Fear” by George Karypidis). Or even, the combination of fantasy and film noir (“The Night With Silena” by Dimitris Panagiotatos) or fantasy and psychological thriller (“History 52” by Alexis Alexiou).

There are other notable fantasy films. When all together, assembled in my documentary “Strangers In A Strange Land”, were presented at various festivals abroad, the surprise was the same everywhere: “But have there been so many good fantasy films in Greece?” Yes, they have been done, with a lot of love and little money, in difficult times, and for all typecasting and scorn for the genre. Now some of these films are at your disposal. See them. Discover an unknown, different Greek cinema!

*Curation, introduction: Dimitris Panagiotatos
Programming: Phaedra Papadopoulou*

Μυθοπλασία / Fiction, Ελλάδα /
Greece, 1975, 100', Ασπρόμαυρη /
Black & White, Ελληνικά / Greek

Σκηνοθεσία - Σενάριο /

Director - Scriptwriter

Νίκος Νικολαΐδης / Nikos Nikolaidis

Φωτογραφία / Cinematography

Γιώργος Πανουσόπουλος /

George Panousopoulos

Μοντάζ / Editing

Γιώργος Τριανταφύλλου /

Giorgos Triandafyllou

Ήχος / Sound

Πάνος Πανουσόπουλος /

Panos Panousopoulos

Μουσική / Music-Score

Antonio Vivaldi, Frédéric Chopin

Ηθοποιοί / Cast

Vera Tschechowa, John Moore,

Νίκη Τριανταφυλλίδη /

Vera Tschechowa, John Moore,

Niki Triantafyllidi

Παραγωγή / Production

Νίκος Νικολαΐδης / Nikos Nikolaidis

Προέλευση Κόπιας / Print Source

Συμεών Νικολαΐδης, Μαρτί-Λουίζ

Βαρθολομαίου

Ευρυδίκη BA 2037

Euridice BA 2037

■ Η Ευριδίκη ζει φυλακισμένη σ' ένα σπίτι – Άδη – σε μια χώρα με δικτατορικό καθεστώς. Περιμένει να την μεταφέρουν “κάπου αλλού” γιατί η φυλάκισή της σ' αυτό το χώρο τελείωσε. Ο κρατικός εγκέφαλος όμως που προγραμματίζει τις μετακινήσεις, την κοροϊδεύει επί μέρες τώρα ή και χρόνια. Ένας αγαπημένος, χαμένος από χρόνια –Ορφέας– επικοινωνεί μαζί της και ζητάει να την ξαναδεί. Η Ευριδίκη τον δέχεται με την ελπίδα πως κάτι θ' αλλάξει, αλλά και με φόβο για οτιδήποτε καινούργιο θα φανεί. Ο Ορφέας έρχεται, σαν ένας νέος θάνατος όμως, κι όχι σαν ελευθερωτής. Η Ευριδίκη θα τον σκοτώσει και θα μείνει για πάντα στην κόλασή της.

■ Euridice lives imprisoned inside a metaphorical hell-house, in a country ruled by a dictatorship. Having already served her time, she is waiting to be transferred “somewhere else”. However, the State Processor in charge of the prisoners transfers has been mocking her for days... maybe even years. A long lost lover (Orpheus), contacts her, asking to see her again. Euridice accepts, hoping that something will change, yet she is also afraid of any changes. Orpheus arrives, not as a savior but as the new face of death. Euridice will kill him and will remain in her personal hell forever.

Ο Δράκουλας των Εξαρχείων

Dracula of Exarcheia

Μυθοπλασία / Fiction,
Ελλάδα / Greece, 1983, 87',
Ασπρόμαυρη / Black & White,
Ελληνικά / Greek

Σκηνοθεσία / Director

Νίκος Ζερβός / Nikos Zervos

Σενάριο / Scriptwriter

Νίκος Ζερβός, Τζίμης Πανούσης,
Βαγγέλης Κοτρώνης, Λίλη Πανούση
/ Nikos Zervos, Tzimis Panousis,
Vangelis Kotronis, Lili Panousi

Φωτογραφία / Cinematography

Σπύρος Νούνεσης / Spiros Nounesis

Μοντάζ / Editing

Αντώνης Τέμπος / Antonis Tempas

Ήχος / Sound

Πάνος Πανουσόπουλος /
Panos Panousopoulos

Μουσική / Music-Score

Τζίμης Πανούσης, Μουσικές
Ταξιαρχίες / Tzimis Panousis,
Mousikes Taxiarchies

Ηθοποιοί / Cast

Κωνσταντίνος Τζούμας, Τζίμης
Πανούσης, Βαγγέλης Κοτρώνης
/ Konstantinos Tzoumas, Tzimis
Panousis Vangelis Kotronis

Παραγωγή / Production

Νίκος Ζερβός / Nikos Zervos

Προέλευση Κόπιας / Print Source

Alatas Entertainment, Νίκος Ζερβός

■ Πολιτική-καλλιτεχνική σάτιρα, μια “ανατρεπτική ταινία φανταστικού κινηματογράφου”, σύμφωνα με τους δημιουργούς της, σε νέα ασπρόμαυρη βερσιόν, όπως ήθελε να τη γυρίσει τότε ο σκηνοθέτης αλλά δεν επέτρεψε η παραγωγή. Η ταινία είναι κατά βάση μια παρωδία τρόμου με στοιχεία πολιτικής και κοινωνικής διακωμώδησης. Ο τρελός ορθοπεδικός Βίκτωρ Παπαδόπουλος έχει εγκατασταθεί στα Εξάρχεια. Έχει έρθει από τα Καρπάθια και είναι ένα υβρίδιο του Δόκτορα Φρανκενστάιν και του Κόμη Δράκουλα. Έχει για στόχο την πραγματοποίηση ενός παρανοϊκού σχεδίου, που συνίσταται στη δημιουργία ενός τέλειου ροκ μουσικού συγκροτήματος (οι Μουσικές Ταξιαρχίες, με αρχηγό τον Τζίμη Πανούση), το οποίο θα αποτελείται από συναρθρωμένα μέλη σημαντικών πεθαμένων μουσικών. Όμως τελικά το συγκρότημα βγαίνει με μια έντονη ροπή προς το «λαϊκό» τραγούδι. Στο τέλος της ταινίας, ο Δημήτρης Πουλικάκος σε ροκ διασκευή του τραγουδιού “Υπάρχω” του Στέλιου Καζαντζίδη.

■ A political-artistic satire, a “subversive fantasy film”, according to its makers, in a new black and white version, as the director wanted to shoot it at the time but the production did not allow it. The film is basically a horror parody that satirizes the socio-political conditions of the time. The crazy orthopedist Victor Papadopoulos has settled in Exarcheia. He came from the Carpathian Mountains and is a hybrid between Dr. Frankenstein and Count Dracula. He aims to carry out a paranoid project, which is creating a perfect rock band (the “Mousikes Taxiarchies” [“Music Brigades”], led by Tzimis Panousis), that will consist of assembled limbs of important deceased musicians. But in the end, the band comes out with a strong tendency towards the popular “laïko” genre. At the end of the film, Dimitris Poulidakos in a rock adaptation of the song “Iparho” [“I Exist”] by Stelios Kazantzidis.

Ιστορία 52

Tale 52

Μυθοπλασία / Fiction,
Ελλάδα / Greece, 2007, 98,
Έγχρωμη / Color,
Ελληνικά / Greek

Σκηνοθεσία-Σενάριο /

Director-Scriptwriter

Αλέξης Αλεξίου / Alexis Alexiou

Φωτογραφία / Cinematography

Χρήστος Καραμάνης /
Christos Karamanis

Μοντάζ / Editing

Πάνος Βουτσαράς / Panos Voutsaras

Ήχος / Sound

Δημήτρης Κανελλόπουλος /
Dimitris Kanellopoulos

Μουσική / Music-Score

Felizol, Peekay Tayloh / Felizol,
Peekay Tayloh

Ηθοποιοί / Cast

Σεραφίτα Γρηγοριάδου, Δάφνη
Λαμπρογιάννη, Αργύρης Θανάσoulas,
Γιώργος Κανακάκης / Serafita
Grigoriadou, Daphne Lambrogiani,
Argyris Thanasoulas, Giorgos
Kanakakis

Παραγωγή / Production

Αλέξης Αλεξίου, Tugo Tugo
Productions / Alexis Alexiou,
Tugo Tugo Productions

Προέλευση Κόπιας / Print Source

Αλέξης Αλεξίου / Alexis Alexiou

■ “Πραγματικότητα είναι αυτό, το οποίο κι όταν παύεις να το πιστεύεις, δεν εξαφανίζεται.”

- Φίλιπ Κ. Ντικ.

Ο Ιάσοντας γνωρίζει την Πηνελόπη στο σπίτι του, σ' ένα δείπνο με κοινούς φίλους. Όλα ξεκινούν εδώ. Όλα θα αρχίζουν από εδώ. Βγαίνουν, γνωρίζονται και κάποια στιγμή η Πηνελόπη μετακομίζει σπίτι του. Μαζί της μπορεί να μοιραστεί τα πάντα, ακόμα και εκείνο το παιδικό παιχνίδι να καθοδηγεί τα όνειρά του. Μέχρι που ένα πρωινό, ο Ιάσοντας ξυπνά και η Πηνελόπη έχει εξαφανιστεί. Δεν ξέρει ούτε που βρίσκεται, ούτε γιατί έφυγε. Δεν μπορεί να θυμηθεί τι μεσολάβησε. Φταίνε οι χρόνιοι πονοκέφαλοι ή ένα μυστικό που έρχεται από το παρελθόν και τον απομακρύνει από την πραγματικότητα; Ο Ιάσοντας αποφασίζει να κερδίσει πίσω τη μνήμη και τη ζωή του. Αλλά κάτι τον εμποδίζει διαρκώς. Είναι το παιδικό παιχνίδι που “επιστρέφει”; Απειλείται από μία μορφή ψυχικής διαταραχής; Ή μήπως από ένα ανεξήγητο φυσικό φαινόμενο, μια χρονική δίνη που τον τραβάει όλο και πιο βαθιά μέσα της;

■ “Reality is that which, when you stop believing in it, doesn't go away.”

- Philip K. Dick.

Iasonas meets Penelope at a dinner with mutual friends at his home. Everything begins here. Everything will keep starting from here. They go out, they get to know each other, and at some point Penelope moves in. He can share everything with her. Even that childhood game of trying to control his dreams. Until one morning, when Iasonas wakes up to find that Penelope has disappeared. He doesn't know where she went or why she left. He can't remember what has happened. Are his chronic headaches to blame, or a secret that reaches out from the past and pulls him further and further away from reality? Iasonas has to find a way to get his memory and his life back. But something keeps getting in the way. Is it the childhood game that has returned? Is it some sort of psychological disorder that threatens him? Or perhaps an inexplicable natural phenomenon, a time warp that pulls him in, deeper and deeper?

Μυθοπλασία / Fiction,
Ελλάδα / Greece, 1992, 135',
Έγχρωμη και Ασπρόμαυρη /
Color and Black & White,
Ελληνικά / Greek

Σκηνοθεσία / Director

Τώνια Μαρκετάκη / Tonia Marketaki

Σενάριο / Scriptwriter

Τώνια Μαρκετάκη, Μαλβίνα Κάραλη /
Tonia Marketaki, Malvina Karali

Φωτογραφία / Cinematography

Σταύρος Χασάπης / Stavros Hassapis

Μοντάζ / Editing

Γιάννα Σπυροπούλου, Michel Lewin /
Yanna Spyropoulou, Michel Lewin

Μουσική / Music-Score

Γιώργος Παπαδάκης /
Giorgos Papadakis

Ηθοποιοί / Cast

Τάνια Τρύπη, Μισέλ Βάλεϊ François
Delaive, Ovidiu Iuliu Moldovan / Tania
Tripi, François Delaive, Michele Valley,
Ovidiu Iuliu Moldovan

Παραγωγή / Production

Κώστας Ηλιόπουλος, Irina Vosgerau /
Kostas Iliopoulos, Irina Vosgerau

Προέλευση Κόπιας / Print Source

EKK

Κρυστάλλινες Νύχτες

Crystal Nights

■ Όλα αρχίζουν στην Αθήνα της Κατοχής. Μια Γερμανίδα, παντρεμένη με Έλληνα αξιωματικό ερωτεύεται έναν έφηβο Εβραίο που κουβαλάει πάγο. Σπρωγμένη από το υπέρτατο κίνητρο του έρωτα, η γυναίκα πεθαίνει, κι ύστερα ξαναγεννιέται. Όσο διαρκούν οι δύο ζωές της, ο κόσμος γύρω της αλλάζει. Η ιστορία του ατόμου διασταυρώνεται με την Ιστορία. Μια ταινία με θέμα τον έρωτα. Θα μπορούσε να είναι θρίλερ: βρίσκεται ακριβώς στο σημείο που χωρίζει τη φαντασία από τον τρόμο. Οι «Κρυστάλλινες νύχτες» (ο τίτλος προέρχεται από την περίφημη «νύχτα των κρυστάλλων», την πρώτη μαζική και συστηματική επίθεση των οπαδών του εθνικοσοσιαλισμού στις βιτρίνες των εβραϊκών μαγαζιών της Βιέννης του 1938) αποτελούν, ίσως, την πιο φιλόδοξη ταινία της Μαρκετάκη. Το εγχείρημα αγγίζει τα όρια μιας δαιμονικής ακροβασίας χωρίς δίχτυ: τα σύμβολα και η ρεαλιστική αφήγηση δεν συμπλέουν απλώς, γίνονται ένα.

■ It all began in Athens during the German occupation. A German woman, married to a Greek officer, falls in love with a young Jew who delivers ice. Forced by the supreme motive - that of winning the love of her life - the woman dies and is born again. In the course of her two lives, the world around her evolves. The story of the individual traverses history. A film on love. Potentially a thriller; since it lies on the borderline between imagination and terror. "Crystal Nights" (the film gets its title from the notorious "Crystal Nights", the first systematic, mass attack by bands of Nazis on Jewish shop windows in Vienna, in 1938) is Marketakis's most demanding film, in which she is balancing, without a safety net, on a daemonic line and where symbolism and realism are not just interchangeable; they become one.

Μυθοπλασία / Fiction,
Ελλάδα / Greece, 1988, 92',
Έγχρωμη / Color, Ελληνικά / Greek

Σκηνοθεσία - Σενάριο /

Director - Scriptwriter

Γιώργος Καρυπίδης / Giorgos Karipidis

Φωτογραφία / Cinematography

Γιώργος Αρβανίτης / Giorgos Arvanitis

Μοντάζ / Editing

Γιάννης Τσιτσόπουλος /
Yannis Tsitsopoulos

Ήχος / Sound

Γιώργος Μιχαλιδής /
Giorgos Michaloudis

Μουσική / Music-Score

Δημήτρης Παπαδημητρίου /
Dimitris Papadimitriou

Ηθοποιοί / Cast

Γιώργος Κώνστας, Αντώνης Κατσάρης,
Νίκος Παπακωνσταντίνου, Χρήστος
Σιμαρδάνης / Giorgos Conostas, Antonis
Katsaris, Nikos Papakonstantinou,
Christos Simardanis

Παραγωγή / Production

Γιώργος Καρυπίδης, EPT 1,
Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου
/ Giorgos Karipidis, ERT SA Hellenic
Broadcasting Corporation,
Greek Film Centre

Προέλευση Κόπιας / Print Source

EKK

Στη σκιά του φόβου

In the shadow of fear

■ Ένας μουσικοσυνθέτης πηγαίνει ένα πρωί να καταθέσει χρήματα στην τράπεζα και κατηγορείται για πλαστογραφία. Κυνηγημένος από την αστυνομία, τη συμμορία των πλαστογράφων κι έναν άγνωστο, ζει μέσα στον πανικό. Η αναπόδεικτη κατηγορία εναντίον του, φέρνει στην επιφάνεια τα βαθύτερα αισθήματα ενοχής που πηγάζουν από τη στείρα ύπαρξή του και κυρίως, από την ανικανότητά του να παράγει δημιουργικό έργο. Τρέπεται σε φυγή κι αρχίζει να περιπλανιέται σε μια άγνωστη "χώρα" όπου οι οδυνηρές του περιπέτειες θα αποδειχτούν τελικά λυτρωτικές. Η ταινία είναι ένα ψυχολογικό δράμα με τη μορφή του "ονειρικού" θρίλερ.

■ One morning, a music composer tries to make a deposit to his bank and is accused of counterfeiting. Harassed by the police, the gang of counterfeiters and a stranger, he becomes panic-stricken. The unjust charge brought against him ignites his deeper feelings of guilt, which stem from his sterile existence and, mainly, from his inability to produce creative work. He then flees and begins wandering in an unfamiliar "land" where his painful adventures will finally prove redeeming. The film is an existential drama in the form of a "oneiric" thriller.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Με την υποστήριξη του Διεθνούς Φεστιβάλ Κινηματογράφου
Θεσσαλονίκης // With the support of the Thessaloniki International
Film Festival

Μυθοπλασία / Fiction, Ελλάδα / Greece, 1986, 80', Έγχρωμη / Color, Ελληνικά / Greek

Σκηνοθεσία / Director

Δημήτρης Παναγιωτάτος / Dimitris Panayotatos

Σενάριο / Scriptwriter

Δημήτρης Παναγιωτάτος, Αντώνης Καφετζόπουλος / Dimitris Panayotatos, Antonis Kafetzopoulos

Φωτογραφία / Cinematography

Τάσος Αλεξάκης / Tassos Alexakis

Μοντάζ / Editing

Γιάννης Τσιτσόπουλος / Yannis Tsitsopoulos

Ήχος / Sound

Μαρίνος Αθανασόπουλος / Marinos Athanassopoulos

Μουσική / Music-Score

Κυριάκος Σφέτσας / Kyriakos Sfetsas

Ηθοποιοί / Cast

Αντώνης Καφετζόπουλος, Εύα Βλαχάκου, Κωνσταντίνος Μαγκιώρος, Μάγδα Μαυρογιάννη / Antonis Kafetzopoulos, Eva Vlachakou, Constantinos Maggioros, Magda Mavroyanni

Παραγωγή / Production

Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου, Δημήτρης Παναγιωτάτος / Dimitris Panayotatos, Greek Film Centre

Προέλευση Κόπιας / Print Source

Δημήτρης Παναγιωτάτος / Dimitris Panayotatos

Η νύχτα με τη Σιλένα

The night with silena

■ Ο Χρήστος είναι ερωτευμένος με τον κινηματογράφο και με το κορίτσι που μένει απέναντι από το πατρικό του σπίτι, την οποία παρακολουθεί κρυφά εδώ και χρόνια χωρίς να την έχει αγγίξει ποτέ. Σε ένα πάρτι που κάνει εκείνη, ο Χρήστος την παρακολουθεί να κάνει έρωτα. Η σκηνή, η κοπέλα, οι εικόνες τυπώνονται στο μυαλό του, αφήνοντας το σημάδι τους. Μια νύχτα, μερικά χρόνια αργότερα ο Χρήστος, σχεδόν τυχαία, συναντά μια μυστηριώδη γυναίκα, τη Σιλένα, που δουλεύει σε ένα μπαρ και μοιάζει πολύ στο κορίτσι της νιότης του. Θα της ζητήσει να επαναλάβει μαζί του τις σκηνές που παρακολούθησε κάποτε κλεφτά. Θα μπορέσει να περάσει από την παθητικότητα σε μια ενεργή στάση και από το υποκατάστατο στην αμεσότητα; Και τι θα συμβεί αν αποδειχτεί ότι η Σιλένα είναι εκείνο το ίδιο κορίτσι;

■ Christos is in love with the movies and with the girl who lives across the street from his childhood home years and whom he has watched stealthily for years without ever touching her. At a party she hosts, the girl makes love right under Christos's eyes, as he looks on. The scene, the girl, the images become embossed on his mind and leave their mark. One night a few years later, Christos meets, quite by chance, a mysterious woman, Silena, who works in a bar and looks very much like the girl of his youth. He will ask her to repeat with him the scenes he witnessed as a furtive spectator. Will he be able to cross from a passive stance to an active one and from substitution to immediacy? And what would happen if Silena turns out to be that same girl, after all?

Μυθοπλασία / Fiction, Ελλάδα / Greece, 2005, 88', Έγχρωμη / Color, Ελληνικά / Greek

Σκηνοθεσία / Director

Άγγελος Φραντζής / Angelos Frantzis

Σενάριο / Scriptwriter

Άγγελος Φραντζής, Σπύρος Κρίμπαλης / Angelos Frantzis, Spiros Kribalis

Φωτογραφία / Cinematography

Ευγένιος Διονυσόπουλος / Evgenios Dionissopoulos

Μοντάζ / Editing

Τάκης Γοργορίνης / Takis Gorgorinis

Ήχος / Sound

Πάνος Τζελέκης / Panos Tzelekis

Μουσική / Music-Score

Coti K, Χρήστος Λαϊνάς / Coti K, Hristos Lainas

Ηθοποιοί / Cast

Κωνσταντίνος Μαρκουλάκης, Πέγκυ Τρικαλιώτη, Άρης Σερβετάλης, Λίνα Σακκά / Constantine Markoulakis, Peggy Trikalioti, Aris Servetalis, Lina Sakka

Παραγωγή / Production

Κώστας Λαμπρόπουλος, Άγγελος Φραντζής, Γιώργος Κυριάκος / Costas Lambropoulos, Angelos Frantzis, Yorgos Kyriakos

Προέλευση Κόπιας / Print Source

EKK

Το όνειρο του σκύλου

A dog's dream

■ Η ταινία αφηγείται την ιστορία μιας μαγικής νύχτας στην Αθήνα. Ένας άνδρας ακούει από έναν συνάδελφο του στο γραφείο τη διήγηση ενός ονείρου που αφορά μια παράξενη ληστεία. Επιστρέφοντας στο σπίτι του, ανακαλύπτει ότι όλα του τα υπάρχοντα έχουν κλαπεί με εξίσου παράξενο τρόπο. Ο άνδρας απευθύνεται στην αστυνομία, όπου ένας έμπειρος αστυνόμες με ανορθόδοξες μεθόδους, προσπαθεί να εξιχνιάσει την υπόθεση. Όμως όσο περνάει η νύχτα, το μυστήριο σιγά-σιγά εξαπλώνεται σε ολόκληρη την πόλη. Παράξενα περιστατικά οδηγούν τους ήρωες σε ένα ταξίδι που μοιάζει να ξεφεύγει από την πραγματικότητα και να συναντά τον κόσμο του ονείρου.

■ A man listens to a work colleague's story of a dream concerning a strange robbery. When he returns home, he finds that all of his belongings are mysteriously missing. He calls the police and the case is undertaken by an experienced police detective that uses unorthodox methods. As the night progresses, the mystery spreads all over the city. Weird incidents lead the heroes on a journey away from reality, into the dream world.

Σκηνοθεσία-Σενάριο / Director-Scriptwriter: Δημήτρης Αθανίτης / Dimitris Athanitis **Φωτογραφία / Cinematography:** Παναγιώτης Θεοφανόπουλος / Panagiotis Theofanopoulos **Μοντάζ / Editing:** Στάθης Πλώτας / Stathis Plotas **Μουσική / Music-Score:** Γιώργος Μπιλίκας / Giorgos Bilikas **Ηθοποιοί / Cast:** Κώστας Καζανάς, Λένα Κιτσοπούλου, Γιώργος Κοτανίδης, Πάνος Θανασούλης / Kostas Kazanas, Lena Kitsopoulou, Giorgos Kotanidis, Panos Thanassoulis **Παραγωγή / Production:** Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου, DNA Films / Greek Film Center, DNA Films **Προέλευση Κόπιας / Print Source:** Δημήτρης Αθανίτης / Dimitris Athanitis

Σκηνοθεσία-Σενάριο / Director-Scriptwriter: Αχιλλέας Κυριακίδης / Achilleas Kyriakides **Φωτογραφία / Cinematography:** Χρήστος Καραμάνης / Hristos Karamanis **Μοντάζ / Editing:** Γιάννης Σακαρίδης / Giannis Sakarides **Ήχος / Sound:** Νίκος Μπουγιούκος, Γιάννης Ζερβάκος, Γιώργος Φρασκιώτης, Κώστας Βαρυμποσιιώτης / Nikos Bougioukos, Giannis Zervakos, Giorgos Fraskiotis, Kostas Varymporiotis **Ηθοποιοί / Cast:** Ιερώνυμος Καλετσάνος, Μαρίσσα Τριανταφυλλίδου / Ieronymos Kaletsanos, Marissa Triantafyllidou **Παραγωγή / Production:** Αργύρης Παπαδημητρόπουλος, Oxyomoron Films / Argyris Papadimitropoulos, Oxyomoron Films **Προέλευση Κόπιας / Print Source:** Αχιλλέας Κυριακίδης / Achilleas Kyriakides

Καριά συμπάθεια για τον διάβολο

No sympathy for the devil

Μυθοπλασία / Fiction, Ελλάδα / Greece, 1997, 80',
Ασπρόμαυρη / Black & White, Ελληνικά / Greek

■ Το “Καριά Συμπάθεια Για Τον Διάβολο” είναι πια μια κλασική ταινία στην ελληνική φιλομορφία. Γυρισμένο σε ασπρόμαυρο φιλμ, είναι μια σύγχρονη διασκευή του μύθου του Ορφέα και της Ευρυδίκης, τοποθετημένη σε μια δυστοπική Αθήνα του μέλλοντος. Μια ακραία ερωτική ιστορία στη σκοτεινή καρδιά της πόλης. Ένας ταμίας σε σούπερ μάρκετ βρίσκει τον έρωτα στο πρόσωπο μιας γκαρσόνας που δουλεύει και σαν γυμνό μοντέλο και που μόλις αποφυλακίστηκε. Όταν την χάσει, θα ταξιδέψει μέχρι την κόλαση για να τη φέρει πίσω.

■ “No Sympathy For The Devil” is considered a classic in the Greek filmography. Filmed in black and white, it is a modern adaptation of the myth of Orpheus and Eurydice, set in a dystopian Athens. An extreme love story in the dark heart of the city. A supermarket cashier finds love in the face of a waitress who also works as a nude model and has just been released from prison. When he loses her, he will travel to hell to bring her back.

.

Ιδιότητες του 2

Properties of 2

Μυθοπλασία / Fiction, Ελλάδα / Greece,
2012, 15', Έγχρωμη / Color, Ελληνικά / Greek

■ Σύμφωνα με τον σκηνοθέτη: “Η ταινία πραγματεύεται τη διαβρωτική επίδραση που ασκούν, σε μια σχετικά προχωρημένη ζωή, αυτά τα οποία οι ψυχολόγοι ενδέχεται να αποκαλούν ‘απωθημένα’, ενώ εγώ προτιμώ να τα συγκεντρώνω στην ωραία ελληνική λέξη ‘καημός’. Η πιο ‘ρεαλιστική’ και πιο συνοπτική... σύνοψη που μπορώ να δώσω για τη μυθοπλασία της ταινίας είναι: “Ένας άνδρας έρχεται αντιμέτωπος με τον εαυτό του”, αλλά αυτή η διατύπωση (και εδώ μπαίνει το φανταστικό) πρέπει να διαβαστεί και κυριολεκτικά.”

■ According to the director: “The film deals with the corrosive effect, on a relatively advanced life, of what psychologists may call ‘the repressed’, while I prefer to concentrate on the beautiful Greek word ‘kaemos’ [καημός, translated as longing, unfulfilled desire]. The most ‘realistic’ and most synoptic... synopsis I can give for the fiction of the film is: ‘A man comes face to face with himself’, but this wording (and here comes the fantasy element) must be read literally.”

Απεταξάμην

Apetaxamin

Μυθοπλασία / Fiction, Ελλάδα / Greece,
1980, 25', Έγχρωμη / Color, Ελληνικά / Greek

■ Μια σύντομη ιστορία τρόμου. Ένα κινηματογραφικό πέρασμα από το ρεαλιστικό στο φανταστικό, μέσα από τα μάτια ενός κοριτσιού.

■ A short horror film that explores the limits of reality and imagination through the eyes of a young girl.

Σκηνοθεσία-Σενάριο / Director-Scriptwriter: Φρίντα Λιάππα / Frieda Liappa **Φωτογραφία / Cinematography:** Νίκος Σμαραγδής / Nikos Smaragdis **Μοντάζ / Editing:** Γιώργος Κόρρας / Yorgos Korras **Ήχος / Sound:** Μαρίνος Αθανασόπουλος, Θανάσης Γεωργιάδης / Marinos Athanasopoulos, Thanasis Georgiadis **Ηθοποιοί / Cast:** Μαριτίνα Πάσσαρη, Τζουλιέτα Καρόρη / Maritina Passari, Julietta Carori **Παραγωγή / Production:** Φρίντα Λιάππα / Frieda Liappa **Προέλευση Κόπιας / Print Source:** Κυρικόκος Αγγελάκος

Η επίθεση του γιγαντιαίου μουσακά

The attack of the giant moussaka

Μυθοπλασία / Fiction, Ελλάδα / Greece,
1999, 103', Έγχρωμη / Color, Ελληνικά / Greek

■ Γύρω στο 2000, ένα τρομερό γεγονός συνταράζει την Αθήνα: ένα τεράστιο κομμάτι μουσακά εμφανίζεται στους δρόμους σκορπίζοντας τον πανικό και τον θάνατο. Όλοι αναρωτιούνται τι συμβαίνει πραγματικά, τι είναι, από πού ήρθε, γιατί και πώς. Κανείς όμως δεν μπορεί να βρει απάντηση...

■ Around the year 2000, a terrible incident shocks the city of Athens: a huge piece of moussaka appears on the city streets, spreading panic and death. Everyone keeps wondering: why, where, how, for what reason? But no one can give an answer...

Σκηνοθεσία / Director: Πάνος Κούτρας / Panos Koutras **Σενάριο / Scriptwriter:** Πάνος Χ. Κούτρας, Παναγιώτης Ευαγγελίδης, Γιώργος Κοροντζής / Panos H. Koutras, Panagiotis Evangelidis, Yorgos Korontsis **Φωτογραφία / Cinematography:** Ζαφείρης Επαμεινώνδας / Zaphiris Epaminondas **Μοντάζ / Editing:** Ελισάβετ Χρονοπούλου / Elissavet Chronopoulou **Μουσική / Music-Score:** Κωνσταντίνος Βήτα / Konstantinos Vita **Ηθοποιοί / Cast:** Μύριαμ Βούρου, Γιάννης Αγγελάκης, Χρήστος Μάντακας, Γρηγόρης Πατρικαρέας / Myriam Vourou, Giannis Angelakis, Christos Mantakas, Gregory Patrick Karr **Παραγωγή / Production:** 100% Synthetic Films, Πάνος Χ. Κούτρας / 100% Synthetic Films, Panos H. Koutras **Προέλευση Κόπιας / Print Source:** Feelgood Entertainment

Σύγχρονος πορτογαλικός κινηματογράφος

Το 11ο ΦΚΠΑ, υποστηρίζοντας τις εθνικές κινηματογραφίες των λεγόμενων “μικρών” κρατών, παρουσιάζει ένα αφιέρωμα στον σύγχρονο πορτογαλικό κινηματογράφο. Συνολικά 8 μικρού και μεγάλου μήκους ταινίες και ντοκιμαντέρ που έχουν διεθνώς προβληθεί και αναγνωριστεί ως αντιπροσωπευτικές ενός νέου φρέσκου ρεύματος στον πορτογαλικό κινηματογράφο. Οι ταινίες του αφιερώματος, εκτός από τις ματιές που προσφέρουν στην πορτογαλική πραγματικότητα και στην ομόγλωσση βραζιλιανική, δείχνουν ότι νέοι και νέες δημιουργοί τολμούν να ξεπεράσουν παλιότερες μοντερνιστικές συμβάσεις, να πειραματιστούν με τα κινηματογραφικά είδη και τη φόρμα, και να αναπτύξουν νέες μορφές αφηγήσεις που συνάδουν με τον ψηφιακό μετασχηματισμό του κόσμου και του κινηματογράφου. Το αφιέρωμα, εκτός από το ντοκιμαντέρ για τον μακροχρόνιο φίλο της Ταινιοθήκης σπουδαίο δημιουργό Πέδρο Κόστα, περιλαμβάνει ταινίες νέων δημιουργών που αφορούν οικογενειακά μυστήρια και πένθη, το πάθος για την επιστήμη της γεωγραφίας, προ-αποικιακούς ινδιάνικους μύθους και τελετές, κινηματογραφικούς στοχασμούς μέσω του ρωμαίου ποιητή Λουκρήτιου, αισθητηριακές εικόνες του φυσικού κόσμου, κουήρ επιστημονική φαντασία επιδημιολογικού τρόμου και, τέλος, την κοινοτιστική σημασία του χορού σάμπα. Αξίζει να σημειωθεί το κινηματογραφοφιλικό παράδειγμα που ακολουθεί η πορτογαλική κινηματογραφική βιομηχανία, η οποία ακολουθώντας νέες μεθόδους παραγωγής και προβολής ταινιών στην αγορά των διεθνών φεστιβάλ κινηματογράφου, κατάφερε να κάνει περισσότερο δημοφιλή τον πορτογαλικό κινηματογράφο τέχνης και να του δώσει διεθνή ορατότητα, ενθαρρύνοντας έτσι την αυτοπεποίθηση των νέων δημιουργών να αναστοχαστούν τη πορτογαλική ταυτότητα και να αναδείξουν τον σύγχρονο κινηματογράφο της χώρας τους.

Επιμέλεια, προγραμματισμός, εισαγωγικό κείμενο: Νίνα Βελιγράδη

Contemporary Portuguese cinema

The 11th AAGFF, whilst supporting the national cinema of the so called “small” nations, presents a tribute on the contemporary Portuguese cinema. A total of eight—short and feature films, as well as documentaries—which have been internationally screened and recognised, as ideal ambassadors of a new, fresh wave, of Portuguese cinema, will be showcased. The films of the tribute; in addition to the artistic gaze they provide into Portuguese and same-language Brazilian realities, reveal to us, young and new directors, daring to transcend the older modernist conventions—to experiment with cinematic genres and forms, and to develop new forms of narration; consistent with the digital transformation of the new cinematic world. The tribute, besides a documentary on the Greek Film Archive’s long standing friend, the great auteur Pedro Costa, includes films from young artists, concerning familial mysteries and mournings; a passion for the science of geography; pre-colonial Indian myths and ceremonies; cinematic reflections through the roman poet Lucretius; sensory images of the natural world; queer, epidemiological, horror sci-fi—and finally, the communalistic significance of the samba dance. It is worth noting, that the cinephile example adopted by the Portuguese film industry, which by following new modes of production and film screening, within the market of international film festivals, has managed to make the Portuguese art-cinema, much more popular and give it international visibility—encouraging thus, the confidence of its young creators, in an artistic self-contemplation on what the essence of the Portuguese identity is, whilst showcasing the contemporary cinema of their country.

Curation, programming, introduction: Nina Veligradi

Ντοκιμαντέρ / Documentary,
Πορτογαλία, Γαλλία / Portugal,
France, 2019, 17', Έγχρωμη / Color,
Πορτογαλικά / Portuguese

Σκηνοθεσία - Σενάριο /

Director - Scriptwriter

Teresa Villaverde

Φωτογραφία / Cinematography

Teresa Villaverde

Μοντάζ / Editing

Clara Jost

Μουσική / Music-Score

Vasco Pimentel, Hugo Leitão,
Marcelo Tavares

Παραγωγή / Production

Alce Filmes

Προέλευση Κόπιας / Print Source

Portugal Film

Πού είσαι, Τερέζα Βιλαβέρντε;

Où en êtes-vous, Teresa Villaverde?

Where are you, Teresa Villaverde?

■ Στο Ρίο ντε Τζανέιρο, άνθρωποι από τη γειτονιά Μανγκέιρα παρακολουθούν σε μια μεγάλη οθόνη την τηλεοπτική μετάδοση των ψήφων της κριτικής επιτροπής για τις σχολές χορού σάμπα. Το 2019, η Μανγκέιρα διέτρεξε το Σαμπαδρόμιο με μια δυνατή και τολμηρή σάμπα που αντιστέκεται σε αυτό που συμβαίνει σήμερα στη Βραζιλία. Η ταινία μαρτυρά την κορύφωση της έντασης στην αναμονή του τελικού σκορ, καθώς και τη μεγάλη χαρά των ανθρώπων κάθε ηλικίας, όταν η Μανγκέιρα γίνεται πρωταθλήτρια του Καρναβαλιού του 2019.

■ In Rio de Janeiro, people from the Mangueira neighbourhood follow the television broadcast on a big screen as the juries vote on each samba school. In 2019, Mangueira took to the Sambadrome a strong, bold samba of resistance to what's taking place in Brazil right now. The film witnesses the tension while waiting for the final score, and the great joy of people of every generation when Mangueira wins and becomes champion of the 2019 Carnival.

Ντοκιμαντέρ / Documentary,
Πορτογαλία / Portugal, 2020, 90',
Έγχρωμη / Color, Πορτογαλικά /
Portuguese **Σκηνοθεσία - Σενάριο /**
Director - Scriptwriter

Catarina Vasconcelos

Φωτογραφία / Cinematography

Paulo Menezes

Μοντάζ / Editing

Francisco Moreira

Μουσική / Music-Score

Madalena Palmeirim

Ηθοποιοί / Cast

Manuel Rosa, João Móra, Ana
Vasconcelos, Zé Maria Rosa,
Henrique Móra, Inês Melo Campos,
Nuno Vasconcelos, Henrique
Vasconcelos, Catarina Vasconcelos

Παραγωγή / Production

Primeira Idade

Προέλευση Κόπιας / Print Source

Portugal Film

Οι μεταμορφώσεις των πουλιών

A metamorfose dos pássaros

The metamorphosis of birds

■ Η Καταρίνα Βασκονσέλος λέει: «Η Μπεατρίζ παντρεύτηκε τον Ενρίκε τη μέρα των 21ων γενεθλίων της. Ο Ενρίκε ήταν αξιωματικός του ναυτικού και έλειπε στη θάλασσα για μεγάλα διαστήματα. Στη ξηρά, η Μπεατρίζ, η οποία είχε μάθει τα πάντα από το πώς στέκουν κατακόρυφα τα φυτά, μερίμνησε πολύ για τις ρίζες των 6 παιδιών τους. Ο μεγαλύτερος γιος, ο Ζασίντο (Υάκινθος), ο πατέρας μου, ονειρεύτηκε ότι μπορεί να γίνει πουλί. Μια μέρα, ξαφνικά, η Μπεατρίζ πέθανε. Η μαμά μου δεν πέθανε ξαφνικά, αλλά πέθανε κι αυτή όταν ήμουν 17 χρονών. Εκείνη την ημέρα, εγώ και ο πατέρας μου βρεθήκαμε ενώπιον της απώλειας των μανάδων μας και η σχέση μας δεν ήταν πια απλώς πατέρα και κόρης».

■ Catarina Vasconcelos says: "Beatriz married Henrique on the day of her 21st birthday. Henrique, a naval officer, would spend long periods at sea. Ashore, Beatriz, who learned everything from the verticality of plants, took great care of the roots of their six children. The oldest son, Jacinto (Hyacinth), my father, dreamed he could be a bird. One day, suddenly, Beatriz died. My mom didn't die suddenly, but she too died when I was 17 years-old. On that day, me and my father met in the loss of our mothers and our relationship was no longer just that of father and daughter".

Σουζάν Νταβό

Suzanne Daveau

Ντοκιμαντέρ / Documentary,
Πορτογαλία / Portugal, 2020, 115',
Έγχρωμη / Color, Πορτογαλικά,
Γαλλικά / Portuguese, French

Σκηνοθεσία - Σενάριο /

Director - Scriptwriter

Luísa Homem

Φωτογραφία / Cinematography

Luísa Homem

Μοντάζ / Editing

Luísa Homem, Luís Miguel Correia

Μουσική / Music-Score

Avelino Santollala

Παραγωγή / Production

Terratreme Filmes

Προέλευση Κόπιας / Print Source

Terratreme

■ “Δεν μπορεί να υπάρξει ούτε επιστήμη, ούτε πρόοδος της σκέψης χωρίς αγάπη, χωρίς πάθος, χωρίς ταύτιση, ακόμη και όταν εστιάζουμε σε πράγματα που φαινομενικά στερούνται ζωής, όπως η εξέλιξη μιας πλαγιάς ή η γένεση μιας νεροποντής. Μπορεί κανείς, ενδεχομένως, να εφαρμόσει συστηματικά μια τεχνική καθαρής αντικειμενικότητας, αλλά δεν υπάρχει καμία βεβαιότητα ότι θα ανακαλυφθεί κάτι νέο, πάρα μόνον εάν ο ερευνητής έχει εντελώς εμπλακεί στο θέμα που επιχειρεί να διερευνήσει”. Η ταινία “Σουζάν Ντάβο” είναι η ιστορία μιας περιπετειώδους γυναίκας που διατρέχει τον 20ο αιώνα μέχρι και σήμερα και οδηγείται από το πάθος της για την ερευνητική γεωγραφία. Η ταινία σχηματίζει κύκλους που ενώνουν τους αμέτρητους τόπους που μελετά η γεωγραφία με τους κλειστούς οικιακούς χώρους της ιδιωτικής ζωής της Νταβό.

■ “There is no science, nor progression of thought without love, without passion, without empathy, even when we focus on things apparently devoid of life, such as the evolution of a slope or the genesis of a downpour. You could, perhaps, routinely apply a technique with pure objectivity, but under no certainty could you discover something new, unless the researcher were fully involved in the topic that he was trying to investigate”. “Suzanne Daveau” traces the outline of an adventurous woman who traverses the 20th century, right up to the modern day, guided by her passion for investigative geography. The film circles between the innumerable world-spaces roamed by geography and the reserved home-spaces that welcomed her private life.

Ο χορός του κυπαρισσιού

The cypress dance

A dança do cipreste

Μυθοπλασία Ντοκιμαντέρ /
Fiction Documentary, Πορτογαλία /
Portugal, 2020, 37', Έγχρωμη / Color,
Πορτογαλικά, Αγγλικά /
Portuguese, English

Σκηνοθεσία - Σενάριο /

Director - Scriptwriter

Mariana Caló, Francisco Queimadela

Φωτογραφία / Cinematography

Mariana Caló, Francisco Queimadela

Μοντάζ / Editing

Mariana Caló, Francisco Queimadela

Μουσική / Music-Score

Eyvind Kang, Jessika Kenney

Ήχος / Sound

Luis Henrique Silveira, Mariana Caló,
Francisco Queimadela

Ηθοποιοί / Cast

Mariana Barrote, Henrique Ponte da
Luz, Artur da Luz, Rafael da Luz

Παραγωγή / Production

Mariana Caló & Francisco
Queimadela, Ida

Προέλευση Κόπιας / Print Source

Portugal Film

■ “Ο Χορός Του Κυπαρισσιού” πηγάζει από από το ανθρώπινο ενδιαφέρον για τις εμμενείς μεταμορφώσεις του σώματος, στις ευκρινείς και φασματικές εκδοχές τους, οι οποίες προκύπτουν από τα όνειρα και την επιθυμία, την αγάπη και τον θάνατο. Η ταινία ενστερνίζεται την επιρροή της φαντασίας στο συναπάντημα με τη φύση και φέρνει στο φως σχέσεις συνέχειας και ασυνέχειας με άλλα όντα και στοιχεία, καθώς ακολουθεί τις κινήσεις ενός οικογενειακού κύκλου. Η Μαριάνα εμφανίζεται στη μοναξιά της, ως γυναίκα και ζωγράφος που βρίσκεται στο απόγειο της αναζήτησής της για απόλαυση, κι είναι αφιερωμένη στις καλλιτεχνικές της αναπαραστάσεις και στην οικογενειακή ζωή. Προκύπτουν πνευματώδεις φιγούρες, παράξενες, με ερωτισμό και βία. Η Μαριάνα, ο Ενρίκε, ο Αρτούρ και η Ραφαέλ, μαζί ή μόνοι, υπάρχουν σε αμοιβαίες προβολές και συμβιωτικές σχέσεις, εκείνες τις μέρες που περνούν στη φύση και σε φαντασιακούς τόπους. Ένα αισθητηριακό πορτρέτο, το οποίο συνδυάζει σχέσεις επαφής και τρυφερότητας, διερευνητικές στιγμές στη φύση και δημιουργήματα του πνεύματος.

■ “The Cypress Dance” springs from the human interest in the immanent transformations of the body driven by dreams and desire, love and death, in their lucid and ghostly variants. Embracing the influence of imagination in the encounter with nature, it brings to light relationships of continuity and discontinuity with other beings and elements, as it follows the movements of a family circle. Mariana appears in her solitude, a woman and painter, at the height of her search for pleasure and desire, committed to artistic representations and her family life. Witty figures of strangeness, eroticism and violence emerge. Mariana, Henrique, Artur and Rafael, together or individually, find themselves in mutual projections and symbiotic relationships, in the days spent outdoors and in imaginary places. A sensorial portrait, which combines simple relationships of contact and affection, exploratory moments in nature and creations of the spirit.

Σκηνοθεσία - Σενάριο / Director - Scriptwriter: Ana Elena Tejera
Φωτογραφία / Cinematography: Mateo Guzmán Sánchez
Μοντάζ / Editing: Lorenzo Mora, Ariadna Ribas Surís, Ana Elena Tejera
Ήχος / Sound: Juan Camilo Martínez Idarraga
Ηθοποιοί / Cast: Cebaldo De León Smith, Fernando Fernández, Comunidad Campo Laurel, Comunidad de Ustupu, Kinyapiler Johnson González, Kandurguilabaler Morales González, Manuel Salvador Pereira Sencadas
Παραγωγή / Production: Too Much Panama, Animal
Προέλευση Κόπιας / Print Source: Too Much Panama

Σκηνοθεσία - Σενάριο / Director - Scriptwriter: Júlio Alves
Φωτογραφία / Cinematography: Miguel Saraiva
Μοντάζ / Editing: Hugo Santiago
Ήχος / Sound: João Alves, Hugo Leitão
Ηθοποιοί / Cast: Pedro Costa
Παραγωγή / Production: Midnight Express
Προέλευση Κόπιας / Print Source: Portugal Film

Πανκιάκο

Panquiaco

Μυθοπλασία / Fiction, Παναμάς / Panama, 2020, 80'
Έγχρωμη / Color, Πορτογαλικά, Ντουλεγκάγια / Portuguese, Dulegaya

■ Ο Σεμπάλντο, ένας ινδιάνος Ντούλε από τον Παναμά, είναι βοηθός ψαράδων σε μια πόλη της βόρειας Πορτογαλίας και υποφέρει από νοσταλγία. Στη μοναξιά του, οι αναμνήσεις του τον παίρνουν μακριά από την καθημερινή ρουτίνα και τον οδηγούν σε ένα ταξίδι πίσω στο χωριό, του στη Γκούνα Γιάλα. Εκεί, ένας βοτανολόγος - θεραπευτής τον αναγκάζει να αντιμετωπίσει το γεγονός ότι δεν μπορεί να επιστρέψει στο παρελθόν.

■ Cebaldo, an indigenous Dule from Panama, is a fishermen's assistant in a town in northern Portugal and suffers of nostalgia. In his loneliness, memories take him away from his daily routine, immersing in a journey back to his village in Guna Yala, where a botanical doctor confronts him with the impossibility of returning to the past.

Σακαβέμ

Sacavém

Ντοκιμαντέρ / Documentary, Πορτογαλία / Portugal, 2019, 65', Έγχρωμη / Color, Πορτογαλικά / Portuguese

■ Το “Σακαβέμ” είναι ένα ταξίδι στη φιλμογραφία του Πέδρο Κόστα και εστιάζει στις ταινίες “Σπίτι Από Λάβα”, “Οστά”, “Στο Δωμάτιο της Βάντα”, “Νεολαία Εμπρός” και “Λεφτά Για Άλογα”. Με βάση το οπτικό και ηχητικό τοπίο των ταινιών του Πέδρο Κόστα και τους συνοδευτικούς αναστοχασμούς του ίδιου γι' αυτές, το “Σακαβέμ” προσφέρει στο κοινό ένα πλαίσιο για το πώς να αισθανθεί και να συλλάβει τον κινηματογράφο του Κόστα.

■ “Sacavém” is a journey through Pedro Costa's films and focuses on his work on “Casa De Lava”, “Ossos”, “In Vanda's Room”, “Colossal Youth” and “Horse Money”. Built on the visual and sound landscape of Pedro Costa's films and accompanied by his own reflections on the matter, “Sacavém” serves the audience as a window on how Costa's cinema is sensed and conceived.

Σκηνοθεσία / Director: Leonardo Mouramateus
Σενάριο / Scriptwriter: Leonardo Mouramateus, Mauro Soares, Marcel Schwob
Φωτογραφία / Cinematography: Manuel Pinho Braga
Μοντάζ / Editing: Laura Gama Martins, Leonardo Mouramateus
Μουσική / Music-Score: Fernando Lopes Pereira
Ηθοποιοί / Cast: Mauro Soares, Isabel Zuza, Sandra Hung, Filipa Matta, Daniel Pizamiglio, João Fiadeiro
Παραγωγή / Production: Maura Carneiro, Manuel Rocha da Silva, Diogo Baldaia / Areosa, Leonardo Mouramateus
Προέλευση Κόπιας / Print Source: Portugal Film

Σκηνοθεσία - Σενάριο / Director - Scriptwriter: Pedro Neves Marques
Φωτογραφία / Cinematography: Marta Simões
Μοντάζ / Editing: Pedro Neves Marques
Ήχος / Sound: Tales Manfrinato
Ηθοποιοί / Cast: Alina Dörzbacher, Ana Flávia Cavalcanti, Kelner Macedo
Παραγωγή / Production: Catarina de Sousa, Pedro Neves Marques
Προέλευση Κόπιας / Print Source: Portugal Film

Η βροχή νανουρίζει τον πόνο

A chuva acalanta a dor / Rain hums a lullaby to pain

Μυθοπλασία Πειραματικό / Fiction Experimental, Πορτογαλία, Βραζιλία / Portugal, Brazil, 2020, 28', Έγχρωμη / Color, Πορτογαλικά / Portuguese

■ Το έτος 74 μ.Χ., ο Τίτος Λουκρήτιος Κάρος, ένας νέος με τολμηρές ιδέες, προσπαθεί να πείσει τον φίλο του Μέμιο πως το να πάει να σπουδάσει στη Ρώμη θα είναι χάσιμο χρόνου. Μετά από χρόνια, ο Λουκρήτιος επιστρέφει από την πρωτεύουσα. Προσπαθώντας να βρει την ισορροπία ανάμεσα στις εξηγήσεις του για τον φυσικό κόσμο και τα συναισθηματικά βιώματά του από αυτόν, ο Λουκρήτιος ζει ένα βαθύ και ταραχώδες πάθος με την ξένη σύζυγό του, την Ίσα.

■ In the year 74 BC, Titus Lucretius Carus, a young man with bold ideas, tries to convince his friend Memio that moving to the city of Rome to study is a total waste of time. Years later, Lucretius returns from the capital. Trying to find a balance between his explanations of the natural world and his emotional experience of it, Lucretius lives a deep and troubled passion with his foreign wife Isa.

Το τσίμπημα

A mordida / The bite

Μυθοπλασία / Fiction, Πορτογαλία, Βραζιλία / Portugal, Brazil, 2020, 26', Έγχρωμη / Color, Πορτογαλικά, Αγγλικά / Portuguese, English

■ Ανάμεσα σε ένα σπίτι στο Ατλαντικό Δάσος και σε ένα εργοστάσιο γενετικά τροποποιημένων κουνουπιών κοντά στο Σάο Πάολο, μια πολυσυντροφική σχέση ατόμων που δεν αποδέχονται τη δυαδικότητα του φύλου, παλεύει να επιβιώσει από μια επιδημία που διασπείρεται στη Βραζιλία. Ενώ στο εργοστάσιο, γεννιούνται καθημερινά σε εργαστηριακούς σωλήνες εκατομμύρια κουνούπια, η δυναμική των σχέσεων εξουσίας μεταξύ των Χέλμουτ, Καλίστο και Τάο γίνεται ολοένα και πιο έντονη. “Το Τσίμπημα” είναι μια ταινία που τοποθετείται ανάμεσα στα είδη του τρόμου, της επιστημονικής φαντασίας και του κουρίθ δράματος.

■ Between a house in the Atlantic Forest and a genetically-modified mosquito factory near São Paulo, a polyamorous, non-binary relationship struggles to survive an epidemic spreading across Brazil. While in the factory millions of mosquitos are born daily inside test tubes, the power dynamics between Helmut, Calixto, and Tao only intensifies. “The Bite” is a film found somewhere between horror, science fiction and queer drama.

Οτάρ Ιοσελιάνι

// Ένας Κινηματογραφιστής Κότσουφας

Το 11ο ΦΠΚΑ παρουσιάζει οκτώ ταινίες του διεθνώς αναγνωρισμένου γαλλο-γεωργιανού δημιουργού Οτάρ Ιοσελιάνι. Ο κινηματογράφος του, ούτε γεωργιανός ούτε γαλλικός, διαπνέεται από ένα μοναδικό ύφος που περιλαμβάνει καθαρίσματα από μικρές δράσεις και καταστάσεις που παρεκκλίνουν και διανοίγουν δικτυωτά την αφήγηση, φειδών στη χρήση των διαλόγων, έμφαση στη σωματική κινητικότητα και μετακίνηση, συνθέτοντας κάθε φορά καθαρές κινηματογραφικές σκυταλοδρομίες. Σκηνοθετεί με γλυκόπικρη ειρωνεία και λεπτό χιούμορ τα παράδοξα του μεγαλείου και της ιλαροτραγωδίας της καθημερινής ζωής, ώστε οι ταινίες του προκαλούν ένα πηγαίο μειδίαμα για το παράλογο της ύπαρξης. Άλλωστε έχει πει ότι τον απασχολεί η αθωότητα και η άγνοια των ανθρώπων ως προϋποθέσεις του κομπορμιισμού τους.

Από την πρώιμη περίοδο της Γεωργίας, παρουσιάζεται το ντοκιμαντέρ “Χυτήριο” που γύρισε ενώ δούλευε ως εργάτης και η ταινία “Ήταν Ένας Τραγουδιστής Κότσουφας” που καυτηριάζει τη σοβιετική ηθική της παραγωγικότητας και τον έκανε γνωστό στο σινεφίλ κοινό. Στο πειραματικό ντοκιμαντέρ “Γράμμα Ενός Σκηνοθέτη [...]”, αποτυπώνονται οι πρώτες του εντυπώσεις από το Παρίσι. “Οι Ευνοούμενοι του Φεγγαριού”, η αμέσως επομένη ταινία του, διατρέχει τον παρισινό ιστό μαζί με ένα πλήθος ετερόκλητων χαρακτήρων, έναν θίασο που ξεπηδά και στα επόμενα έργα του, που εξαπατούν και ερωτεύονται, ενώ πολλές φορές προτιμούν ένα ποτήρι κρασί από μια πολύτιμη αντίκα. Στο “Κυνήγι της Πεταλούδας” καταπιάνεται με τον ξεπεσμό της γαλλικής αριστοκρατίας και την έλευση της εποχής της απληστίας. Στο “Έχε Γεια Γλυκιά Στεριά” προσεγγίζει ευαίσθητα τους ανθρώπους που προσπαθούν να διαφύγουν από την κοινωνική τους μοίρα, ενώ στη “Δεύτερα Πρωί”, μια ταινία για το μπουχτισμα από τη ρουτίνα, τις αποδράσεις και τους αναγκάιους συμβιβασμούς, βλέπουμε πάλι την αστεία σκηνή, από το “Χυτήριο”, της μπουγάδας που απλώνουν οι εργάτες στο εργοστάσιο και τα ηλεκτρικά τρενάκια του “Έχε Γεια [...]”. Τέλος, η ταινία “Σαντραπά”, ενώ φέρει αυτοβιογραφικά στοιχεία, αφορά περισσότερο την επιθυμία του Ιοσελιάνι να δείξει τα παράδοξα και τα διλήμματα της καλλιτεχνικής ζωής —ανάμεσα σε μια άνωθεν και σε μια έσωθεν λογοκρισία.

*Επιλογή ταινιών, προγραμματισμός: Όλια Βερροπούλου
Εισαγωγικό κείμενο: Ιουλία Μέρμηγκα*

Otar Iosseliani

// A Blackbird Filmmaker

The 11th AAGFF presents eight films from the renowned, French-Georgian film auteur Otar Iosseliani. His cinema —neither Georgian or French— has its own unique breath of life; containing frames of small actions and situations, veering and revealing a branching narrative, sparing in its use of dialogue, with an emphasis on physical mobility and movement; always composed of pure cinematic relays. He directs with bittersweet irony and subtle humour, the paradoxes of the grandeur and tragicomedy of everyday life, allowing his films to provoke, an unfeigned grin at the absurdist nature of existence. After all he has said, that he is concerned, with people's innocence and ignorance as preconditions of their conformity.

From his Georgian, early period, the tribute includes the documentary “Tudzhi” which he filmed whilst working at a foundry, and the film “Once Upon A Time There Was A Singing Blackbird” where he harshly criticises the Soviet ethics of productivity and with which he garnered his first cinephile audience. In his experimental documentary “Letter From a Filmmaker”, his earliest impressions of Paris were imprinted. “Favourites of the Moon”, his next film, traverses the Parisian fabric with a plethora of diverse characters —a troupe of travelling players, that spring onto his later work; who deceive and fall in love whilst often preferring a glass of wine to a valuable antique. In “Chasing Butterflies”, he dives into the themes of decay of the French aristocracy and the advent of an era of greed. In “Farewell, Home Sweet Home!” he sensitively approaches the people who attempt to escape their social fate, whilst in “Monday Morning” a film on the depletion and exhaustion of daily routine—of escape and necessary compromises, we once again see the funny scene from “Tudzhi”; of the laundry being spread by the workers in the factory, as well as the electric trains from “Farewell, Home Sweet Home!”. Finally, even though the film “Chantrapas”, brings to mind autobiographical elements, it is mostly concerned with Iosseliani's desire to reveal the absurdities and dilemmas of the artistic life—caught between official censorship and self-censorship.

*Film selection, programming: Olia Verriopoulou
Introduction: Youlia Mermigka*

Οι ευνοούμενοι του φεγγαριού

Les favoris de la lune

The favourites of the moon

Μυθοπλασία / Fiction,
Γαλλία / France, 1984, 101',
Έγχρωμη / Color, Γαλλικά / French

Σκηνοθεσία / Direction

Otar Iosseliani

Σενάριο / Screenplay

Otar Iosseliani, Gérard Brach

Φωτογραφία / Cinematography

Philippe Théaudière

Μουσική / Score

Nicolas Zourabichvili

Ηθοποιοί / Cast

Pascal Aubier, Alix de Montaigu,
Gaspard Flori, Emilie Aubry,
Hans Peter Cloos, Katja Rupe

Παραγωγή / Production

FR3 Cinéma

Πηγή κόπιας / Print source

Pastorale Productions, Hiventy

■ Σε αυτή τη σάτιρα της αστικής ζωής του Παρισιού, πρωταγωνιστικό ρόλο έχουν δύο παλιά αριστοκρατικά αντικείμενα, ένα σερβίτσιο από πορσελάνινα πιάτα του 18ου αιώνα και ένα γυμνό ζωγραφικό πορτρέτο του 19ου αιώνα. Ενώ η παρελθούσα αίγλη αυτών των αντικειμένων έχει οριστικά χαθεί, στην ταινία, στο διάστημα δύο ή τριών ημερών, τα αντικείμενα αυτά αγοράζονται και κλέβονται, χάνονται και ξαναβρίσκονται, σπάνε και σχίζονται, από ένα πλήθος ετεροκλήτων χαρακτήρων, πλουσίων και φτωχών, ανθρώπων του νόμου αλλά και του δρόμου... Ο Ιοσελιάνι, σε αυτήν την "αφηρημένη κωμωδία", όπως την έχει χαρακτηρίσει, χορογράφει ένα περίπλοκο δίκτυο σχέσεων έρωτα και εξαπάτησης, και περισσότερο αποσκοπεί στο να καταδείξει τον παραλογισμό και την αστειότητα της ύπαρξης και των κοινωνικών τάξεων, παρά να πει μια ιστορία με αρχή, μέση και τέλος. Άλλωστε, δανειζόμενος τον τίτλο από τον Σαίξπηρ, βλέπει με τρυφερότητα τους "ευνοούμενους του φεγγαριού, τις πόρνες και τους αλήτες!"

■ In this satire of urban life in Paris, two bourgeois objects are the movie's secret stars, a rare set of 18th century Limoges china and a 19th century nude portrait. While the aura of these objects has definitely vanished, in the film, during two or three days, these objects are bought and stolen, lost and found, ripped and smashed, by a multitude of incongruous characters, rich and poor alike. Iosseliani, in this in his own words "abstract comedy", choreographs a web of convoluted relationships of love and deceit, and instead of telling a straightforward story, he reflects on the absurd and comic aspects of existence, social class and social order. Besides, borrowing the title from Shakespeare, he wants to elevate "the the favourites of the moon, the whores and the tramps!"

Μυθοπλασία / Fiction, Γαλλία,
Γερμανία, Ιταλία / France, Germany,
Italy, 1991, 115', Έγχρωμη / Colored,
Γαλλικά / French

Σενάριο - Σκηνοθεσία /

Screenplay - Direction

Otar Iosseliani

Φωτογραφία / Cinematography

William Lubtchansky

Μοντάζ / Editing

Ursula West, Jocelyne Ruiz,
Otar Iosseliani, Nathalie Alquier

Μουσική / Score

Nicolas Zourabichvili

Ηθοποιοί / Cast

Narda Blanchet, Pierrette Pompon-
Bailhache, Alexandre Tcherkassoff,
Thamar Tarassachvili, Alexandra
Liebermann, Mathieu Amalric

Παραγωγή / Production

Canal+, FR3 Cinéma, Pierre Grise
Productions, Best International Films,
Metropolis Filmproduktion GmbH
& Co. KG, Sodaperaga Productions

Πηγή κόπιας / Print source

Pastorale Productions, Hiventy

Το κυνήγι της πεταλούδας

La chasse aux papillons

Chasing butterflies

■ Δύο ηλικιωμένες κυρίες αριστοκρατικής καταγωγής ζουν απομονωμένες σε μια μεγαλοπρεπή αλλά ημι-ερειπωμένη έπαυλη σε ένα μικρό γαλλικό χωριό. Όλη μέρα ακούν στο ραδιόφωνο τις καταστροφές και τους πολέμους που μαστίζουν τον έξω κόσμο. Αντιμετωπίζουν τον οικονομικό και κοινωνικό ξεπεσμό τους πουλώντας τις αντίκες του σπιτιού και αγνοώντας επιδεικτικά τις προτάσεις για πώληση της έπαυλης. Όταν μία από τις δύο πεθαίνει, μια κληρονόμος από τη Μόσχα, αετονύχιδες μεσίτες και ένας ιαπωνικός επενδυτικός όμιλος καταφθάνουν για να αξιοποιήσουν την περιουσία. Σε αυτήν τη γλυκόπικρη σάτιρα, ο Ιοσελιάνι καταπιάνεται με τον ξεπεσμό της αριστοκρατίας και την επέλαση της εποχής της απληστίας.

■ Two older women, of aristocratic descent, live isolated in a once-grand, now-decaying chateau, located in a small French village. Listening to the radio all day long they hear echo of the outside world, plagued with catastrophes and chaos. They survive financially by the occasional sale of a piece of antique furniture and they purposely ignore real estate development interests from the nearby town. When one of them dies suddenly, an heir from Moscow, real estate vultures and a Japanese investment group descend upon the chateau. In this bitter-sweet satire, Iosseliani engages with the decline of aristocracy and the onset of the era of greed.

Έχε γεια, γλυκιά στεριά

Adieu plancher des vaches

Farewell, home sweet home

Μυθοπλασία / Fiction, Γαλλία,
Ελβετία, Ιταλία / France, Switzerland,
Italy, 1998, 117', Έγχρωμη / Colored,
Γαλλικά / French

Σενάριο - Σκηνοθεσία /

Screenplay - Direction

Otar Iosseliani

Φωτογραφία / Cinematography

William Lubtchansky

Μοντάζ / Editing

Otar Iosseliani, Ewa Lenkiewicz

Μουσική / Score

Nicolas Zourabichvili

Ηθοποιοί / Cast

Nico Tarielashvili, Lily Lavina,
Otar Iosseliani, Philippe Bas,
Stéphanie Hainque, Mirabelle Kirkland,
Amiran Amiranchvili

Παραγωγή / Production

Pierre Grise Productions, Carac Film
AG, Alia Film, Istituto Luce

Πηγή κόπιας / Print source

Pastorale Productions, Hiventy

■ Πρόκειται για την ιστορία του Νικολά, γιου μιας πλούσιας αλλά προβληματικής οικογένειας, στην οποία ο πατέρας, που τον υποδύεται ο ίδιος ο Ιοσελιάνι, είναι ένας αλκοολικός γυναικάς και η μητέρα είναι μια αδίστακτη επιχειρηματίας. Ο Νικολά, θέλοντας να ξεφύγει από την πλούσια οικογένειά του, φεύγει από την έπαυλη, αρχίζει να συναναστρέφεται με τους ανθρώπους του δρόμου, πιάνει διάφορες δουλειές που ποδαριού και τελικά μπαίνει σε περιπέτειες. Ο πρωτότυπος γαλλικός τίτλος, ο οποίος αυτολεξεί μεταφράζεται ως "Έχε Γεια Γη Των Αγελάδων", είναι μια παλιά ναυτική έκφραση που εκφράζει ειρωνικά αισθήματα περιφρόνησης για τη στεριά. Οι χαρακτήρες της ταινίας μπορούν να παραλληλιστούν με τους ναυτικούς που νοσταλγούν τη θάλασσα ενόσω βρίσκονται στη στεριά και τη στεριά ενόσω βρίσκονται στη θάλασσα. Η αφήγηση παρουσιάζεται με τον εξαρθρωμένο και ειρωνικό τρόπο του Ιοσελιάνι και η ταινία προσφέρει μια ανοιχτόκαρδη οπτική των ανθρώπων που προσπαθούν να ξεφύγουν από τη μοίρα τους.

■ It is the story of Nicolas, the son of a wealthy but problematic family, in which the father, played by Iosseliani himself, is a hopeless philandering drunk, and the mother is a ruthless businesswoman. Nicolas sets out to rid himself of his family's wealthy trappings; he sallies forth from the mansion and mixes with the city's homeless - getting a menial job washing up in a cafe, and having various thwarted adventures. The literally translation of the original French title "Farewell To The Cow Country", is an old sailors' phrase that expresses a feeling of contempt for dry land. The characters in the film can be compared with sailors who yearn for the sea while they are on land, and at sea are homesick for land. The narrative is again presented in Iosseliani's disjointed and deadpan way and the film provides a light-hearted view of people's attempts to escape their fate.

Δευτέρα πρωί

Lundi matin

Monday morning

Μυθοπλασία / Fiction, Γαλλία, Ιταλία / France, Italy, 2001, 122', Έγχρωμη / Color, Γαλλικά, Ιταλικά, Ρουμάνικα / French, Italian, Romanian

Σενάριο - Σκηνοθεσία /

Screenplay - Direction

Otar Iosseliani

Φωτογραφία / Cinematography

William Lubtchansky

Μοντάζ / Editing

Otar Iosseliani

Μουσική / Score

Nicolas Zourabichvili

Ηθοποιοί / Cast

Jacques Bidou, Anne Kravz-Tarnavsky, Narda Blanchet, Radslav Kinski, Dato Tarielashvili, Adrien Pachod, Pascal Chanal, Myriam Laidouni-Denis, Laura-Kay Monnet

Παραγωγή / Production

Pierre Grise Productions, Rhône-Alpes Cinéma, Mikado Film

Πηγή κόπιας / Print source

Pastorale Productions, Hiventy

■ Ο Βανσάν υποφέρει από την καθημερινή ρουτίνα. Ξυπνάει κάθε μέρα πολύ νωρίς, κάνει μιάμιση ώρα να φτάσει στη μονότονη δουλειά στο εργοστάσιο και άλλη τόση να γυρίσει στο σπίτι, όπου η οικογενειακή ρουτίνα δεν τον αφήνει να εξασκηθεί στη ζωγραφική που τόσο αγαπά. Μια μέρα όμως αποφασίζει να ξεφύγει και φεύγει για ταξίδι. Στη Βενετία, να μεν θα ξεφύγει από τη δική του ρουτίνα, αλλά θα διασταυρωθεί με τις ρουτίνες των άλλων ανθρώπων που συναντά... Ο Ιοσελιάνι, με ελάχιστους διαλόγους, και μαζί με τον διευθυντή φωτογραφίας Γουίλιαμ Λουμπτσάνσκι, χορογραφεί την κάμερα και τις κινήσεις των ηθοποιών με τέτοιο δεξιοτεχνικό τρόπο που το χιούμορ της ταινίας είναι κυρίως σωματικό και χειρονομιακό. Με λεπτή ειρωνεία, ο Ιοσελιάνι δεν καταγγέλλει ευθέως τη σύγχρονη αλλοτρίωση, αλλά προσεγγίζει ευαίσθητα την ανάγκη διαφυγής από το καθημερινό μπουχτισμα, αλλά και την επιστροφή στους απαραίτητους καθημερινούς συμβιβασμούς.

■ Vincent suffers from the daily routine. He wakes up very early every morning and commutes for one-and-a-half hours to a monotonous job in a factory. Back at home, family obligations always interrupt his passion for painting. One day he decides to get away and go on holiday. In Venice, Vincent escapes his routines, but, ironically, this excursion of his crosses the circle of other people's routines... Iosseliani, with sparse dialogue, and in collaboration with the director of photography William Lubtchansky, choreographs the camera and the performers in such a masterful way, that the humor of the film is mainly physical and gestural. With situational irony, Iosseliani is sensitive to the low-keyed hum of contemporary alienation and life's inevitable compromises.

Σαντραπά

შანტრაპას

Chantrapas

Μυθοπλασία / Fiction, Γαλλία, Γεωργία, Ουκρανία / France, Georgia, Ukraine, 2009, 122', Έγχρωμη / Color, Γαλλικά, Γεωργιανά / French, Georgian

Σενάριο - Σκηνοθεσία /

Screenplay - Direction

Otar Iosseliani

Φωτογραφία / Cinematography

Lionel Cousin, Julie Grünebaum

Μοντάζ / Editing

Otar Iosseliani, Emmanuelle Legendre

Μουσική / Score

Djardji Balantchivadze

Ηθοποιοί / Cast

Dato Tarielashvili, Tamuna Karumidze, Fanny Gonin, Givi Sarchimelidze, Pierre Etaix, Bulle Ogier, Bogdan Stupka, Lasha Shevardnadze

Παραγωγή / Production

Pierre Grise Productions, Sanguko Films, Sota Cinema Group

Πηγή κόπιας / Print source

Pastorale Productions, Hiventy

■ Ο Νικόλας, ένας νεαρός γεωργιανός κινηματογραφιστής, αντί να συμμορφωθεί με τις αλλαγές στην ταινία του που του προτείνουν οι υπεύθυνοι της λογοκρισίας, προτιμά να αυτοεξοριστεί και να περάσει λαθραία την ταινία του στη Γαλλία. Όμως και εκεί, οι κινηματογραφικοί παραγωγοί θα την πετσοκόψουν περιφρονητικά. Η προσέγγιση του Ιοσελιάνι είναι και εδώ ανεπιτήδευτη, με κωμικά και ειρωνικά στοιχεία και δεξιοτεχνικά επιλεγμένη ηχητική και μουσική επένδυση. Παρόλο που η ζωή του πρωταγωνιστή προσομοιάζει με τη ζωή του ίδιου του Ιοσελιάνι ως σκηνοθέτη, θα ήταν απλοϊκό να θεωρηθεί η ταινία απλώς αυτοβιογραφική. Είναι προφανές ότι ο σκηνοθέτης θέλει να εκφράσει ένα περισσότερο οικουμενικό νόημα για την επικινδυνότητα αλλά και τη σαγήνη της τέχνης, την καλλιτεχνική ακεραιότητα και την κινηματογραφική πρακτική, ενώ την ίδια στιγμή αυτοσαρκάζεται. Ως εκ τούτου, η επιλογή του ειρωνικού τίτλου "Σαντραπά" – μια ρωσοποιημένη γαλλική φράση που αυτολεξεί σημαίνει "αυτοί που δεν μπορούν να τραγουδήσουν" και που στην τρέχουσα χρήση της δηλώνει τους ανεπρόκοπους – αποσκοπεί να ενδυναμώσει τον πρωταγωνιστή του ως απροσάρμοστο.

■ Nicolas, a young Georgian filmmaker, instead of complying with the suggestions that the censorship officials make regarding his film, he prefers to exile himself and smuggle his film to France. There, however, the French producers will also slice out part of his film contemptuously. Although Nicolas' experiences echo Iosseliani's own life as a director, it would be way too simplistic to see the film as purely autobiographical. It is obvious that the director wishes to make universal observations on art as both dangerous and seductive, on artistic integrity and film practice, while simultaneously parodying his self-importance. Hence his ironic choice of title "Chantrapas - a word coined in 19th century Russia to describe those who cannot sing, and whose modern usage means "good for nothing"- aims to reinforce his character as a misfit.

Μυθοπλασία / Fiction,
Ε.Σ.Σ.Δ. / USSR, 1971, 85',
Ασπρόμαυρη / Black & White,
Γεωργιανά, Ρωσικά /
Georgian, Russian

Σκηνοθεσία / Direction

Otar Iosseliani

Σενάριο / Screenplay

Otar Iosseliani, Dimitri Eristavi,
Otar Mekhrishvili, Ilia Noussinov,
Chermazan Kakichachvili,
Semion Lounguine

Φωτογραφία / Cinematography

Abessalom Maissouradze

Μοντάζ / Editing

Julietta Bezuashvili

Μουσική / Score

Teimouraz Bakouradze,

Ηθοποιοί / Actors

Gela Kandelaki, Gogui Tckheidze,
Djansoug Kakhidze, Irina Djandieri,
Elena Landia, Robert Sturua,
Irina Mdivani, Marina Kartsivadze,
Nougzav Erkomaichvili,
Irakli Kokrachvili

Παραγωγή / Production

Grouzia Film, Kartouli Filmi

Πηγή κόπας / Print source

Pastorale Productions, Hiventy

Ήταν ένας τραγουδιστής κότσουφας

ოცნ მამუცო მგალაობჯლო

Once upon a time there was a singing blackbird

■ Ο νεαρός Γκία είναι τυμπανιστής στη συμφωνική ορχήστρα της Τιφλίδας και μένει σε ένα διαμέρισμα με τη μητέρα του. Ενάντια στη σοβιετική ηθική της αυτοπειθαρχίας και της αυστηρής οργάνωσης του χρόνου, ο Γκία είναι αργόσχολος και ανέμελος, περνάει άσκοπα και χαρούμενα τον χρόνο του, φλερτάροντας συνέχεια και καθυστερώντας πάντοτε στις πρόβες και στις παραστάσεις. Όλοι τον συμπαθούν, αλλά και όλοι ανησυχούν για την ανευθυνότητα και την επιπολαιότητά του... Η ταινία λογοκρίθηκε το 1971, όχι γιατί ήταν ευθέως πολιτικά αιχμηρή, αλλά γιατί σε αυτήν την ιλαροτραγωδία, όπως είχε επισημάνει ο Βασίλης Ραφαηλίδης, ο πρωταγωνιστής αψηφά τις αλλοτριωτικές έννοιες της οργάνωσης, της παραγωγικότητας, της μεθοδικότητας και της τάξης. Η ταινία προβλήθηκε στις Κάννες τρία χρόνια αργότερα, το 1974, ως δείγμα ανοχής του σοβιετικού καθεστώτος, κατακτώντας την ομόφωνη αποδοχή των κριτικών και κάνοντας γνωστό τον Ιοσελιάνι στο ευρύ κοινό.

■ Gia is a young percussionist of an orchestra in Tbilisi and lives with his mother in an apartment. Contrary to the Soviet ethics of self-discipline and rigid time-management, Gia is idle and care-free, always flirting and being late to work. His friends and family think that he ought to be more responsible... The film was banned in 1971, not because it was politically poignant, but because, as cineaste Vasilis Rafailidis has said, the protagonist of this tragic-comedy defies the alienating notions of organization and productivity. The film was screened in Cannes three years later, in 1974, as a signal of tolerance of the Soviet regime, was met with unanimous acceptance and made Iosseliani known to a wider audience.

Σενάριο - Σκηνοθεσία / Screenplay -

Direction: Otar Iosseliani

Φωτογραφία / Cinematography:

Chalva Chiochvili

Παραγωγή / Production:

Kartuli Pilmi

Πηγή κόπας / Print source:

Pastorale Productions, Hiventy

Χυτήριο

თუჯი / Tudzhi

Ντοκιμαντέρ / Documentary, Ε.Σ.Σ.Δ. / USSR, 1964, 20',
Ασπρόμαυρη / Black & White, Γεωργιανά, Ρωσικά / Georgian, Russian

■ Ύστερα από τη λογοκρισία των πρώτων του ταινιών από το σοβιετικό καθεστώς, ο Ιοσελιάνι δούλεψε για τέσσερις μήνες ως εργάτης σε ένα εργοστάσιο μεταλλουργίας, θέλοντας, όπως έχει πει, να κάνει “μια μεγάλη ταινία”. Τελικά, προτίμησε η εμπειρία του να αποτυπωθεί σε αυτό το μικρού μήκους ντοκιμαντέρ, στο οποίο οι καθηλωτικές εικόνες του σωματικού μόχθου και του λιωμένου σιδήρου, συνδυάζονται με μια κάπως απόκοσμη μουσική. Ωστόσο, στο ντοκιμαντέρ διαφαίνεται ήδη η λεπτή ειρωνεία και το χιούμορ που θα αναπτύξει ο Ιοσελιάνι στο μετέπειτα έργο του.

■ After his first films being censored by the Soviet regime, Iosseliani worked for four months in a metallurgical factory, wanting to make “a great film”. Eventually he preferred his experience as an industrial worker to be reflected in this short documentary, where the striking images of hard graft and melting iron are combined with a somehow eerie music. However, humorous and ironic touches, which will also characterize his later work, are already there.

Σενάριο - Σκηνοθεσία / Screenplay -

Direction: Otar Iosseliani

Φωτογραφία / Cinematography:

Lionel Cousin

Μοντάζ / Editing:

Otar Iosseliani

Ήχος / Sound:

Michel Vionnet

Μουσική / Score:

Nikolai Rimski - Korsakov "Le Vol du bourdon"

Ηθοποιοί / Cast:

Philippe Cousin,
Otar Iosseliani, Antonine Catzéfllis,
Daniel Bouche-Billy,
Pierre-André Boutang

Παραγωγή / Production:

Antenne 2

Πηγή κόπας / Print source:

Pastorale Productions, Hiventy

Γράμμα ενός σκηνοθέτη - Επτά κομμάτια για ασπρόμαυρο κινηματογράφο

Lettre d'un cinéaste - Sept pièces pour cinéma noir et blanc

Letter from a filmmaker - Seven pieces on black & white cinema

Ντοκιμαντέρ Πειραματικό / Documentary Experimental, Γαλλία / France,
1982, 25', Ασπρόμαυρη / Black & White, Με ήχο / Sound, Γαλλικά / French

■ Πριν ξεκινήσει την ταινία “Οι Ευνοούμενοι Του Φεγγαριού”, ο Ιοσελιάνι ήθελε να αποτυπώσει σε φιλμ τις πρώτες του εντυπώσεις από το Παρίσι και τους κατοίκους του. Σε αυτή την ασπρόμαυρη σπουδή, τα σύντομα επεισόδια –ένας ηλικιωμένος που φεύγει από το σπίτι και κάθεται σε ένα παγκάκι, ένα άντρας και μια γυναίκα συναντιούνται σε ένα καφέ, δυο άντρες ανταλλάσσουν πυροβολισμούς, κ.α.– διανθίζονται από ρυθμικές εικόνες και ήχους της πόλης.

■ Before Iosseliani started working on the “Favourites Of The Moon” he tried to capture on film his first impressions of the city and the people who inhabit it. In this black-and white etude of Paris, the succession of sketches –an old man leaves his home without anyone paying attention and goes to sit on a bench in the street, a man and a woman meet in a cafe, two men exchange gunshots, etc.– are interspersed with rhythmic images and sounds of the city.

Μπορίς Βιάν

// Κινηματογραφικά Όνειρα

Ο Μπορίς Βιάν (1920-1959), ένας από τους πιο σημαντικούς διανοούμενους των γαλλικών γραμμάτων, υπήρξε λογοτέχνης, μέλος του λογοτεχνικού “Κολεγίου της Παταφυσικής”, μεταφραστής, τζαζ-τρομπετίστας, τραγουδοποιός, κριτικός, ηθοποιός και εφευρέτης. Μετά τον πρόωρο θάνατό του, στα 39, στην εποχή της αμφισβήτησης τη δεκαετία του 1960, η νεολαία άρχισε να παθιάζεται με τα μυθιστορήματα, τα ποιήματα και τα θεατρικά του και να ακούει τα τραγούδια του, όπως το αντιπολεμικό “Le déserteur” [“Ο Λιποτάκτης”]. Στο τραγούδι του “Cinématographe” [“Κινηματογράφος”] δηλώνει τον έρωτά του για την τέχνη του κινηματογράφου, ο οποίος ωστόσο παρέμεινε σε μεγάλο βαθμό ανεκπλήρωτος. Παρ’ ότι έγραψε πάνω από 20 σενάρια και έπαιξε πολλούς δευτέρους ρόλους, δεν πρόλαβε να περάσει πίσω από την κάμερα. Στο ημερολόγιό του γράφει: “θα το κάνω, όταν θα είναι το ίδιο εύκολο να γυρίσει κανείς μία ταινία, όσο και να είναι θεατής”.

Το 11ο ΦΠΚΑ, με αφορμή τα εκατό χρόνια από τη γέννησή του, τιμά τη μυθική προσωποκότητα του Βιάν με μια επιλογή από ντοκιμαντέρ, κινηματογραφικές διασκευές των έργων του και μικρού μήκους ταινίες. Το πρόσφατο ντοκιμαντέρ “Το Σινεμά του Μπορίς Βιάν” αφηγείται την αγάπη του για τον κινηματογράφο. Το 1968, ο Σαρλ Μπελμόν τόλμησε να διασκευάσει το μυθιστόρημα “Ο Αφρός των Ημερών”, μια παραμυθένια ιστορία αγάπης του καταλήγει σε τραγωδία, αποδίδοντας, όχι ακριβώς πιστά αλλά με αγάπη, τόσο το πνεύμα του Μάη του ’68 όσο και το φανταστικό σύμπαν του Βιάν. Το 2013, ο Μισέλ Γκοντρί θα επανέλθει στο ίδιο μυθιστόρημα με μια περισσότερο πιστή αλλά πιο μεταμοντέρνα και εφευρετική διασκευή, ενώ η αγάπη του για τον Βιάν αποτυπώνεται στην αυτοσχέδια μικρού μήκους ταινία του κινουμένων σχεδίων. Το 2015 δημιουργείται η συλλογή “Rue des Ravissantes” [“Κορίτσια Του Δρόμου Της Νύχτας”], από την οποία προβάλλονται 5 αξιοσημείωτες μικρού μήκους ταινίες, μεταφορές από νέους σκηνοθέτες, αδημοσίευστων σεναρίων του Βιάν. Τέλος, προβάλλεται η θρυλική ταινία του Ροζέ Βαντίμ “Επικίνδυνες Σχέσεις” στην οποία ο Βιάν υποδύεται έναν φίλο του ολέθριου ζευγαριού.

Επιλογή ταινιών, προγραμματισμός: Όλια Βερροιοπούλου

Εισαγωγικό κείμενο: Ιουλία Μέρμηγκα

Boris Vian

// Dreams of Cinema

Boris Vian (1920-1959), one of the most important intellectuals of the French Arts, was an author, member of the literary “Collège de ‘Pataphysique”]; translator, jazz-trumpeter, songwriter, critic, actor and inventor. After his untimely death at the age of thirty-nine, in an era of dissent of the 1960s, the youth of the time began to show obsession in his novels, poems and theatrical plays—listening to his songs, such as the famous anti-war “Le déserteur” [“The Deserter”]. In his song “Cinématographe” he proclaims his love for the art of cinema, which however, remained largely unfulfilled. Even though he penned more than twenty screenplays and acted in a plethora of supporting roles, he never managed to get behind the camera. In his diary he writes: “I will do it, when it is as easy to make a film, as it is to be a viewer”.

The 11th AAGFF, on occasion of the centenary of his birth, honors the mythical personality of Boris Vian, with a choice of documentaries, cinematic adaptations of his works and a series of short films. The recent documentary “Le cinéma de Boris Vian” tells us of his love for cinema. In 1968, Charles Belmont, dared to adapt his novel “Froth on the Daydream”, a fairytale love story that ends in tragedy, imprinting, not exactly faithfully but with love, the spirit of May ’68, as well as the fantastical universe of Boris Vian. In 2013, Michel Gondry, returns to this novel, with a more faithful yet postmodern and inventive adaptation, whilst his love for Vian is reflected in an improvisational short animated film. In 2015, the anthology film “Rue des Ravissantes” [“Ladies Of The Night’s Street ”], is created, consisting of five remarkable short films—cinematic adaptations by new directors, from unpublished screenplays by Vian. Finally, the legendary film, by Roger Vadim “Dangerous Liaisons” in which Vian portrays a friend of the infamous couple, will be screened.

Film selection, programming: Olia Verriopoulou

Introduction: Youlia Mermigka

Μυθοπλασία / Fiction,
Γαλλία / France, 2013, 125',
Έγχρωμη / Color, Γαλλικά / French

Σκηνοθεσία / Director

Michel Gondry

Σενάριο / Scriptwriter

Boris Vian, Michel Gondry, Luc Bossi

Φωτογραφία / Cinematography

Christophe Beaucarne

Μοντάζ / Editing

Marie-Charlotte Moreau

Μουσική / Music-Score

Étienne Charry

Ηθοποιοί / Cast

Romain Duris, Audrey Tautou

Παραγωγή / Production

Luc Bossi

Πηγή Κόπας / Print Source

Village

Ο αφρός των ημερών

L'écume des jours

Mood indigo

■ Πρόκειται για τη σουρεαλιστική και οπτικά κορεσμένη μεταφορά του ομώνυμου μυθιστορήματος του Βιάν από τον Μισέλ Γκοντρί, πιο πιστή από την εκδοχή του Μπελμόντ του '68 αλλά και πιο μεταμοντέρνα. Ο Κολέν, ένας εφευρετικός εργένης, γνωρίζει και παντρεύεται την Κλοέ υπό τη μαγεία του μπλουζ τραγουδιού “Mood Indigo” του Ντιουκ Έλινγκτον. Η Κλοέ όμως παθαίνει μια σπάνια αρρώστια: ένα νούφαρο μεγαλώνει στους πνεύμονές της. Ο Κολέν θα κάνει τα πάντα για να βοηθήσει την Κλοέ, ενώ τα πάντα γύρω τους καταρρέουν. Θα τον βοηθήσουν, με τον τρόπο τους, ο ταλαντούχος και γεμάτος δημιουργικότητα μπάτλερ του, Νικολά, και ο στενός του φίλος Σικ που έχει πάθος με τα έργα του φιλοσόφου Ζαν-Σολ Πατρύ!

■ This is the surreal and visually saturated adaptation of Vian's “Froth On A Daydream” by Michel Gondry, which is more faithful but also more postmodern than Belmont's 1968 version. Colin, an idealistic and inventive young man, meets and marries Chloé, under the spell of blues song “Mood Indigo” by Duke Ellington. Chloé becomes ill, due to a water lily growing in her lung. To pay for her medical care, in a fantastical Paris, Colin must work in increasingly absurd conditions, while their apartment falls to bits around them and their circle of friends, including talented Nicolas, and Chick, a fanatic of the philosopher Jean-Sol Sartre, disintegrates.

Ο αφρός των ημερών

L'écume des jours

Spray of the days

Μυθοπλασία / Fiction,
Γαλλία / France, 1968, 106',
Έγχρωμη / Colored, Γαλλικά / French

Σκηνοθεσία / Director

Charles Belmont

Σενάριο / Scriptwriter

Philippe Dumarçay,
Pierre Pellegrin, Charles Belmont

Φωτογραφία / Cinematography

Jean-Jacques Rochut

Μοντάζ / Editing

Jean-Jacques Pauvert, Jean Ravel

Μουσική / Music-Score

André Hodeir

Ηθοποιοί / Cast

Jacques Perrin, Marie-France Pisier,
Sami Frey, Alexandra Stewart,
Annie Buron, Bernard Fresson,
Sacha Briquet, Mouné De Rivel,
Claude Piéplu

Παραγωγή / Production

Chaumiane Production, Félix Films

Πηγή Κόπιας / Print Source

Tamasa Distribution

■ Ο “Αφρός των Ημερών” είναι ένα φανταστικό και ερωτικό μυθιστόρημα, με πολλά αυτοβιογραφικά στοιχεία, την υπόθεση του οποίου ο Βιάν συνοψισε ως εξής: “Ο Κολέν συναντά την Κλοέ. Ερωτεύονται. Παντρεύονται. Η Κλοέ αρρωσταίνει. Ο Κολέν καταστρέφεται οικονομικά για να την κάνει καλά. Ο γιατρός δεν μπορεί να τη σώσει. Η Κλοέ πεθαίνει. Ο Κολέν δεν θα ζήσει και πολύ”.

Παρόλο που η ταινία του Σαρλ Μπελμόντ δεν ακολουθεί πιστά ούτε τους διαλόγους ούτε τη διήγηση του βιβλίου, αποδίδει με ευφάνταστο τρόπο, δεδομένων των τεχνολογικών περιορισμών της εποχής, τα φανταστικά τεχνάσματα του Βιάν, όπως την συρρίκνωση των διαμερισμάτων. Τόσο το βιβλίο όσο και η ταινία αναφέρονται στα υπαρξιακά προβλήματα της νιότης, της αρρώστιας και του θανάτου, αλλά και του μεγάλου έρωτα. Επιπλέον, εάν στο μυθιστόρημα αποδίδονται στοιχεία της πραγματικότητας της Απελευθέρωσης και του 1947, τότε που γράφτηκε, στην ταινία αποδίδονται στοιχεία από το κριτικό και χειραφετησιακό πνεύμα του Μάη του '68.

■ “Froth On A Daydream” is a surreal novel on love, in which parts of Vian’s life are reflected. Vian summarized it as: “Colin meets Chloé. The fall in love. Chloé gets sick, Colin is financially destroyed to save her. The doctor cannot save her. Chloé dies. Colin will not live much longer”. Although Charles Belmont’s film is not completely faithful to the book, the cinematic adaptation renders imaginatively Vian’s literary universe, as in the case of shrinking apartments and spaces. Both the book and the film refer to the existential problems of youth, sickness, death and mad love. If, in the novel, one could see elements of the reality of the Liberation and of 1947, year that it was written, in the film one could see elements from the critical and liberating era of May '68.

Επικίνδυνες σχέσεις

Les liaisons dangereuses

Dangerous liaisons

Μυθοπλασία / Fiction,
Γαλλία / France, 1959, 106',
Ασπρόμαυρη / Black & White,
Γαλλικά / French

Σκηνοθεσία / Director

Roger Vadim

Σενάριο / Scriptwriter

Claude Brulé, Choderlos de Laclos,
Roger Vadim, Roger Vailland

Φωτογραφία / Cinematography

Marcel Grignon

Μοντάζ / Editing

Victoria Mercanton

Μουσική / Music-Score

James Campbell, Duke Jordan,
Thelonious Monk

Ηθοποιοί / Cast

Jeanne Moreau, Gérard Philippe,
Annette Stroyberg,
Madeleine Lambert, Boris Vian

Πηγή Κόπιας / Print Source

TF1 international

Παραγωγή / Production

Les Films Marceau-Cocinor

■ Η κινηματογραφική μεταφορά του ομώνυμου επιστολικού μυθιστορήματος, του 1782, του Σοντερλό ντε Λακλό, από τον Ροζέ Βαντίμ, λόγω της λογοκρισίας και της κριτικής που υπέστη, αναδείχθηκε σε κάτι σαν θρύλο την εποχή που τελικά κυκλοφόρησε. Ο Βαντίμ προσαρμοσε προκλητικά το βιβλίο στο μποέμ Παρίσι της δεκαετίας του 1950, όπου οι πρωταγωνιστές Ζαν Μορό και Ζεράρ Φίλιπ ερμηνεύουν ένα ελευθεριάζον ζευγάρι που επιδίδεται κυνικά σε παιχνίδια αποπλάνησης, ηδονής και εξουσίας. Το φιλικό σύμπαν της ταινίας ήταν απόλυτα ταιριαστό για τον συμπτωταγωνιστή Μπορίς Βιάν, όχι μόνο για τον ερωτισμό αλλά και για την τζαζ μουσική του Τελόνιους Μονκ και άλλων τζαζ βιρτουόζων. Στον θρύλο της ταινίας συνέβαλε επίσης τόσο ο πρόωρος θάνατος του Φιλίπ όσο και του Βιάν. Ο Βιάν ολοκλήρωσε την τελευταία του σκηνή στην ταινία λίγες εβδομάδες πριν από τον τραγικά πρόωρο θάνατό του από καρδιακή προσβολή. Κατά ειρωνικό τρόπο, όταν ρωτάται αν μπορεί να βρει την έξοδο απαντά “par coeur” [“απο καρδιά”].

■ The cinematic adaptation of the eponymous letter novel, published in 1782 by Choderlos de Laclos, by Roger Vadim, due to the censorship and criticism it suffered, became something of a legend at the time it was finally released. Vadim provocatively adapted the book to the bohemian Paris of the 1950s. Starring Jeanne Moreau and Gérard Philippe, a sexually promiscuous couple cynically indulge in games of seduction, pleasure and power. The film’s universe was perfect for co-star Boris Vian, not only for the eroticism but also for the jazz music of Thelonious Monk and other jazz virtuosos. The untimely deaths of Philippe and Vian also contributed to the film’s legend. Vian completed his last scene in the film a few weeks before his tragic premature death from a heart attack. Ironically, when asked if he can find the way out, he answers “par coeur” [“by heart”].

Το σινεμά του Μπορίς Βιάν

Le cinéma de Boris Vian

Ντοκιμαντέρ / Documentary,
Γαλλία / France, 2010, 51',
Έγχρωμη / Color, Γαλλικά / French

Σκηνοθεσία / Director

Alexandre Hilaire, Yacine Badday

Σενάριο / Scriptwriter

Yacine Badday, Alexandre Hilaire

Φωτογραφία / Cinematography

Gertrude Baillot, Andra Tevy

Μοντάζ / Editing

Thomas Patras

Ήχος / Sound

David Chaulier, Thomas François

Παραγωγή / Production

Ciné Classic, Theorem

Πηγή Κόπιας / Print Source

Theorem

■ Στις 23 Ιουνίου 1959, ο Μπορίς Βιάν παρακολουθώντας στο σινεμά την ταινία “Θα Φτύσω Στους Τάφους Σας” μεταφορά του ομώνυμου μυθιστορημάτος του, το οποίο είχε κυκλοφορήσει με το ψευδώνυμο Βέρνον Σάλιβαν, συγχυσμένος επειδή θεωρούσε πως η ταινία προδίδει το βιβλίο του, πέθανε από καρδιακή προσβολή. Παίρνοντας ως αφετηριακό σημείο αυτήν τη σημαδιακή ημερομηνία για τη σχέση του Βιάν με τον κινηματογράφο, το ντοκιμαντέρ ανατρέπει στις κινηματογραφικές εμπειρίες του, τις εμφανίσεις του σε αρκετές ταινίες, τη φιλία του με τον σκηνοθέτη Πιερ Καστ και στα πολλά σενάρια του που ποτέ δεν υλοποιήθηκαν. Από τη μεταπολεμική περίοδο έως την αυγή της δεκαετίας του 1960, από τα κελάρια του Σαν-Ζερμάν-ντε-Πρε έως το διαμέρισμά του στην Πλας Μπλανς, πρόκειται για το πορτρέτο ενός πολυσχιδούς δημιουργού που αγαπούσε τον κινηματογράφο με πάθος.

■ On June 23, 1959, Boris Vian died of a heart attack while watching the film “I Spit On Your Graves”, a frivolous adaptation of his novel of the same name, which he released under the pseudonym Vernon Sullivan. Taking as a starting point this fateful date for Vian’s relationship with cinema, the documentary looks back at his cinematic experiences, his appearances in several films, his friendship with director Pierre Cast and his many unrealized screenplays. From the post-war period to the dawn of the 1960s, from the cellars of Saint-Germain-des-Prés to his apartment in Place Blanche, it is about the portrait of a diverse author who loved cinema with passion.

Σκηνοθεσία / Director:

Clémence Madeleine-Perdrillat

Σενάριο / Scriptwriter:

Boris Vian, Clémence Madeleine-Perdrillat, Elie Girard

Ηθοποιοί / Cast:

Laurent Papot, Maud Wyler, Dominique Besnehard,

Gaspard “Billy the Kid”

Παραγωγή / Production:

Nolita Cinema, Maxime Delauney, Romain Rousseau

Πηγή Κόπιας / Print Source:

Nolita Cinema

Σκηνοθεσία / Director

Elsa Blayau, Chloé Larouchi

Σενάριο / Scriptwriter

Boris Vian, Elsa Blayau, Chloé Larouchi

Ηθοποιοί / Cast

Lou de Laâge, Alice Isaaz, Audrey Fleurot

Παραγωγή / Production

Nolita Cinema, Maxime Delauney,

Romain Rousseau

Πηγή Κόπιας / Print Source

Nolita Cinema

Ο καουμπόι της Νορμανδίας

Le cowboy de Normandie

The cowboy of Normandy

Μυθοπλασία / Fiction, Γαλλία / France,
2015, 17', Έγχρωμη / Color, Γαλλικά / French

■ Ο Ζιμ αγαπάει την Ντάνι. Έχοντας μαζί του τον Μπίλι, ένα ορφανό παιδί, πρέπει να πάει στο γάμο του, αλλά τίποτα δεν πηγαίνει όπως είχε προγραμματιστεί από τότε που αποφάσισε να γίνει καουμπόι.

■ Jim loves Dany. Accompanied by Billy, an orphan kid, he has to go to his own wedding, but nothing happens like planned since he decided to live like a cowboy.

Ο Φάουστ μας

Notre Faust

Our Faust

Μυθοπλασία / Fiction, Γαλλία / France,
2015, 18', Έγχρωμη / Color, Γαλλικά / French

■ Η Μαρίνα είναι κρυφά ερωτευμένη με τον Μπορίς, έναν νεαρό ελκυστικό χορευτή. Αλλά η καρδιά του Μπορίς είναι δοσμένη αλλού. Στην απελπισία της, η ερωτευμένη γυναίκα κάνει μια συμφωνία με ένα μυστήριο πρόσωπο που θα χαράξει τη μοίρα της.

■ Marina is secretly in love with Boris, a young and attractive dancer. But Boris’ heart is elsewhere. Desperate, the young woman makes a deal with a mysterious stranger, marking her destiny.

Σκηνοθεσία - Σενάριο / Director -**Scriptwriter:** Michel Gondry**Φωτογραφία / Cinematography:**Michel Gondry **Μοντάζ / Editing:** Jake Schwartz, Logan Alexander**Μουσική / Music-Score:** Étienne Charry**Παραγωγή / Production:** Raffi Adlan**Πηγή Κόπιας / Print Source:**

Michel Gondry

Ο Μπορίς Βιάν μου άνοιξε τα μάτια και μου βάρυνε τους ώμους

Boris Vian m'a ouvert les yeux et cassé le dos

Κινούμενο σχέδιο / Animation, Γαλλία / France, 2020, 8', Έγχρωμη / Color, Γαλλικά / French

■ Μερικά χρόνια αφού σκηνοθέτησε την ταινία “Ο Αφρός Των Ημερών” (2013), διασκευή του ομωνύμου μυθιστορήματος, ο Μισέλ Γκοντρί επέστρεψε στις δυνατές εμπειρίες που βίωσε από το έργο του Μπορίς Βιάν. Με την πρωτοτυπία και τη μοναδικότητα που τον χαρακτηρίζουν, ο Γκοντρί δημιούργησε μια αυτοβιογραφική μικρού μήκους ταινία animation ως φόρο τιμής στον αγαπημένο του συγγραφέα και τρομπετίστα.

■ Several years after “Mood Indigo” (2013), the adaptation of the novel “Froth On A Daydream” (1947), Michel Gondry recently returned to his overwhelming experience with Vian. With his characteristic originality and uniqueness, Gondry signs a short autobiographical animation film as a homage to his beloved novelist and trumpeter.

Κορίτσια του δρόμου της νύχτας

Rue des ravissantes

Ladies of the night's street

Μυθοπλασία / Fiction, Γαλλία / France, 2015, 42', Έγχρωμη / Color, Γαλλικά / French

■ Ο Γκάστον Λαμπιόν είναι υπάλληλος σε μια μεγάλη ασφαλιστική εταιρεία. Ενώ είναι πολύ ικανός στους υπολογισμούς, παρεμποδίζεται από την έλλειψη χαρίσματος και ευχέρειας στην ομιλία. Στην πιάτσα όμως των “κοριτσιών της νύχτας” θα βρει την ευκαιρία να ξεπεράσει τον εαυτό του.

■ Gaston Lampion is an employee in a big insurance company. Extremely skilled for all sorts of calculations, he is nonetheless restrained by his lack of charisma and difficulty for speaking. The erotic commerce of “the ladies of the night” will give him the chance to push himself further.

Σκηνοθεσία / Director:

Anne-Laure Daffis, Léo Marchand

Σενάριο / Scriptwriter: Boris Vian,

Anne-Laure Daffis, Léo Marchand

Ηθοποιοί / Cast:

Jacques Herlin, Cosme Castro

Παραγωγή / Production: Nolita Cinema,

Maxime Delauney, Romain Rousseau

Πηγή Κόπιας / Print Source:

Nolita Cinema

Σκηνοθεσία / Director: Pablo Larcuen**Σενάριο / Scriptwriter:**

Boris Vian, Pablo Larcuen

Ηθοποιοί / Cast: Bruno Ricci, Jean -

François Galotte, Claude Perron

Παραγωγή / Production: Nolita Cinema,

Maxime Delauney, Romain Rousseau

Πηγή Κόπιας / Print Source: Nolita Cinema

Κοίτα τη δουλειά σου

De quoi j'me mêle / Mind your own business

Μυθοπλασία / Fiction, Γαλλία / France, 2015, 19', Έγχρωμη / Color, Γαλλικά / French

■ Όταν τον εγκαταλείπει η Ζουλιέτ, ο Μαρσέλ αποφασίζει να αυτοκτονήσει πηδώντας από μια γέφυρα. Ο Φιλίπ, ένας περαστικός, τον εμποδίζει και του προτείνει μια συμφωνία. Ο Μαρσέλ αναγκάζεται να τον ακολουθήσει στο τεράστιο σπίτι του, ώστε να τον βοηθά και να τον εξυπηρετεί με διάφορους τρόπους... Θα σώσει ο σωσμένος τον σωτήρα;

■ Dumped by Juliette, Marcel decides to commit suicide by jumping off a bridge. Philippe, a passer-by, stops him and proposes him a deal. Marcel finds himself obliged to follow his saviour to his huge house, to serve him and give help in many ways... Will the saved rescue the saviour?

Το οτοστόπ

L'autostoppeur

The hitchhiker

Μυθοπλασία / Fiction, Γαλλία / France, 2015, 19', Έγχρωμη / Color, Γαλλικά / French

■ Ένας ερημικός δρόμος στην άκρη των βάλτων. Στην ομίχλη, ένα αμερικανικό αυτοκίνητο χτυπάει έναν ποδηλάτη. Όταν εμφανίζεται κάποιος που κάνει οτοστόπ, το ζευγάρι στο αμάξι, δεν προλαβαίνει να ξεφορτωθεί το πτώμα. Αποφασίζουν να τον πάρουν μαζί. Τι ακριβώς όμως έχει δει; Εμπαίζοντας τις αμφιβολίες τους, ο άντρας που πήραν με οτοστόπ θα προσκολληθεί όχι μόνο στο ταξίδι τους αλλά και στη ζωή τους...

■ A deserted road on the edge of the swamps. In the mist, an American car knocks down a cyclist. The couple in the car, when a hitchhiker appears, has not enough time to get rid of the body. The couple allows the hitchhiker to join them. But what did he see exactly? Doubt overcomes them. Playing on the ambiguity of the situation, the hitchhiker squats their trip, their holiday and then their life...

Άντριου Κέτινγκ

Ο Περιπλανώμενος

Ο Άντριου Κέτινγκ είναι ένας από τους πιο επινοητικούς πολυμεσικούς καλλιτέχνες της σύγχρονης Βρετανίας, με έργο που εκτείνεται από περφόρμανς που βασίζονται σε διαστρεβλωμένες μυθολογίες, πολυ-αισθητηριακές εγκαταστάσεις, διαδικτυακές πλατφόρμες, εκδόσεις βιβλίων, μέχρι, βεβαίως, ταινίες, στις οποίες εφαρμόζει μικτές τεχνικές. Συχνά, παίρνει την καταστασιακή μέθοδο της ψυχογεωγραφικής περιπλάνησης στο βρετανικό τοπίο, ως εφαλτήριο για τις αυτοβιογραφικές έρευνές του πάνω στις έννοιες της ταυτότητας, του ανήκειν, της ιστορίας και του πολιτισμού. Εκμεινεί τόσο μια μελαγχολία όσο και μια ντανταϊστική αισθητική από τον σύγχρονο πολιτισμό. Στο αφιέρωμα παρουσιάζονται συνολικά 20 ταινίες, με μια επιλογή από μικρού μήκους πειραματικές ταινίες καθώς και από τις μεσαίου και μεγάλου μήκους ταινίες που τον καθιέρωσαν στον σύγχρονο βρετανικό πειραματικό κινηματογράφο. Ο Κέτινγκ έγινε γνωστός με το μεγάλο μήκους πειραματικό ντοκιμαντέρ “Σουλάτσο” (1996), στο οποίο κατέγραψε την περιπλάνηση του, κατά μήκος της βρετανικής ακτογραμμής, μαζί με τη γιαγιά του και την 7χρονη, τότε, ανάπηρη κόρη του Ίντεν. Η κόρη του, καλλιτέχνις κι αυτή σήμερα, αποτελεί σημείο αναφοράς στο έργο του : “[...] η βαριά αναπηρία της μου έδωσε τη δυνατότητα να είμαι αυτό που είμαι, με ενέπνευσε, με απέτρεψε, με συγκίνησε και με εξόττωσε -εξαιτίας της δεν έγινα ποτέ το άτομο που νόμιζα ότι θα γινόμουν”. Το αυτοβιογραφικό ντοκιμαντέρ “Λουιγιέ: Αυτή Είναι Η Νεκρή Φύση Μας” (2011) εστιάζει στην προσωπικότητα της Ίντεν και στο τοπίο των γαλλικών Πυρηναίων, όπου ο Κέτινγκ με την οικογένεια του κατά καιρούς μένουν. Στην περισσότερη μυθοπλαστική ταινία “Βρώμικη Γη” (2001), ο Κέτινγκ δείχνει τη σκληρότητα της βρετανικής επαρχίας, ενώ στην ταινία “Ο Λεκ Και Τα Σκυλιά” (2017), δημιουργεί ένα πρωτοποριακό υβρίδιο μυθοπλασίας και εικαστικού έργου. Η ταινία “Μόνοι Μας” (2015) είναι μια προσκυνηματική περιπλάνηση που ακολουθεί τα ίχνη του ποιητή, του 19ου αιώνα, Τζον Κλερ. Το ιερό ταξίδι είναι επίσης το θέμα της πρόσφατης ταινίας του “Η Οστεοθήκη Της Φάλαινας” (2019), στην οποία ανασκάπτει αλλά και δημιουργεί παράξενα στρώματα ιστορίας και μυθολογίας.

Επιλογή ταινιών, προγραμματισμός: Ιάκωβος Σκενδερίδης
Εισαγωγικό κείμενο: Ιουλία Μέρμηγκα

Andrew Kötting / The Wandering One

Andrew Kötting is one of the most resourceful multimedia artists of contemporary Britain, with work ranging from performances inspired by distorted mythologies, from multi-sensory installations, online platforms, book publishings, to, of course, films—in which he applies mixed media and methods. He often adopts the situationist method of psychogeographical wanderings, within the British landscape, as a springboard for his autobiographical research, on the notions of identity, belonging, history and culture. He teases out both a melancholy as much as a Dada aesthetic from contemporary culture. Our tribute features a sum-total of 20 films, with a selection of short, experimental films, as well as mid-length and feature films—which established

him, as an integral member, of the modern British experimental cinema. Kötting, became known with his feature-length experimental documentary “Gallivant” (1996), in which he recorded his wanderings along the British coastline, along with his grandmother and his then 7-year-old, disabled daughter, Eden. His daughter, an artist in her own right today, is an important reference-point in his work: “[...] through her profound disability [she] has also enabled me – she has inspired me and thwarted me, moved me and annihilated me—because of her, I never became the person I thought I might become”. The autobiographical documentary “Louyre: This Our Still Life” (2011) is a portrait, focusing on Eden’s personality and the French Pyrenees landscape, where Kötting and his family occasionally live. In his fictional film, “This Filthy Earth” (2001), Kötting shows us, the cruel hardships of the British countryside, whilst in the film “Ivan And The Dogs” (2017), he creates a pioneering hybrid, between narrative-fiction and visual-art. The film “By Our Selves” (2015) is a pilgrimage, following the footsteps of 19th century, poet, John Clare. The sacred journey is also the theme of his most recent film “The Whalebone Box” (2019), in which he excavates yet also creates, strange layers of history and mythology.

Film selection, programming: Iakovos Skenderis
Introduction: Youlia Mermigka

Πειραματικό / Experimental,
Ηνωμένο Βασίλειο / UK,
2015, 80', Έγχρωμη και Ασπρόμαυρη
/ Color and Black & White,
Αγγλικά / English

Σκηνοθεσία / Director

Andrew Kötting

Σενάριο / Scriptwriter

Iain Sinclair

Φωτογραφία / Cinematography

Nick Gordon Smith

Μοντάζ / Editing

Andrew Kötting, Cliff West

Μουσική / Music-Score

Jem Finer

Ηθοποιοί / Cast

Iain Sinclair, Freddie Jones, Toby Jones, David Aylward, Eden Kötting, Simon Kovesi, MacGillivray, Alan Moore

Παραγωγή / Production

University for the Creative Arts,
Soda Pictures, Andrew Kötting,
Edward Fletcher

Προέλευση Κόπιας / Print Source

Andrew Kötting, Badblöod & Sibyl

Μόνοι μας

By our selves

■ Ο Τόμπι Τζόουνς, ο Ίεν Σινκλέρ και ο Άντριου Κέτινγκ (σε μια παραδοσιακή καρναβαλική μεταμφίεση αρκούδας από άχυρο), έκαναν μια πεζοπορία πέντε ημερών, από το Έπινγκ Φόρεστ στο Χέλπστον στο Νορθαμπτονσάιρ, ακολουθώντας τα ίχνη του ποιητή Τζον Κλερ. Η ψυχή του έργου είναι αυτή η ξέφρενη πορεία που είχε κάνει ο Κλερ. Ένα προσκύνημα, το οποίο, με ίδια μέσα, αναπαριστά την αγγλική προσκυνηματική λογοτεχνία του "The Pilgrim's Progress".

■ Toby Jones, Iain Sinclair and Andrew Kötting (dressed as a Straw Bear), made a five-day walk from Epping Forest to Helpston in Northamptonshire, following in the footsteps of the poet John Clare. Clare's delirious march is the spine of the project. A great English pilgrimage, a self-enacted novel in the tradition of "The Pilgrim's Progress".

Ο Λεκ και τα σκυλιά

Lek and the dogs

Πειραματικό / Experimental, H.B. / UK, 2017, 92', Έγχρωμη και Ασπρόμαυρη / Color and Black & White, Αγγλικά, Ρωσικά / English, Russian

Σκηνοθεσία / Director

Andrew Kötting

Σενάριο / Scriptwriter

Hattie Naylor, Andrew Kötting

Φωτογραφία / Cinematography

Nick Gordon Smith

Μοντάζ / Editing

Andrew Kötting

Μουσική / Music-Score

Jem Finer

Ηθοποιοί / Cast

Xavier Tchili, Clay Barnard, Catherine Tchili, Sarah Lloyd, Antonia Beamish, Alan Moore

Παραγωγή / Production

Nick Taussig, Paul Van Carter

Προέλευση Κόπιας / Print Source

Andrew Kötting, Badblöod & Sibyl

■ Ο πειραματικός καλλιτέχνης Άντριου Κέτινγκ δημιουργεί ένα πρωτοποριακό υβρίδιο κινηματογραφικής μυθοπλασίας και εικαστικού έργου, βασισμένο στο βραβευμένο θεατρικό έργο της Χάτι Νάιλορ. Η ταινία εμπνεύστηκε από την πραγματική ιστορία του Ιβάν Μισούκοβ που στην ηλικία των τεσσάρων έφυγε από το σπίτι και για δύο χρόνια μεγάλωσε στους δρόμους μαζί με μια αγέλη σκύλων. Σε μια πόλη ρημαγμένη από την ύφεση, ο κόσμος του Ιβάν ήταν αποστερημένος και βίαιος. Η μόνη του ελπίδα ήταν να στραφεί στα άγρια σκυλιά, για παρέα, προστασία και ζεστασιά. Αυτή η ιστορία επιβίωσης συνδυάζει τη ματιά ενός παιδιού πάνω στους παρακμιακούς δρόμους, καινοτόμες τεχνικές και αρχαιακό υλικό, με αποτέλεσμα μια ταινία-δοκίμιο, βασισμένη στο μοντάζ, για την κατάσταση του κόσμου.

■ Experimental artist and auteur Andrew Kötting creates a groundbreaking crossover between narrative film and contemporary art piece, based on the award-winning play by Hattie Naylor. The film is inspired by the true story of Ivan Mishukov, who walked out of his apartment at the age of four and spent two years living on the city streets where he was adopted by a pack of wild dogs. In a recession-ravaged city, Ivan's human world was dominated by deprivation and violence; his only hope was to turn to feral dogs for company, protection and warmth. Kötting's spellbinding and utterly original story of survival conjures the streets of decay through the eyes of a child, drawing on a range of innovative techniques, including home movies and archive, to produce a montage essay on the state of the world.

Σκηνοθεσία - Σενάριο / Director -

Scriptwriter: Andrew Kötting

Φωτογραφία / Cinematography:

Nick Gordon Smith

Μοντάζ / Editing:

Cliff West

Μουσική / Music-Score:

David Burnand

Ηθοποιοί / Cast:

(αυτοπροσώπως / themselves)

Gladys Morris, Eden Kötting

Παραγωγή / Production:

Tall Stories

Προέλευση Κόπιας / Print Source:

BFI

Σκηνοθεσία / Director:

Andrew Kötting

Σενάριο / Scriptwriter:

Andrew Kötting, Sean Lock. Εμπνευσμένο από το

μυθιστόρημα «Η Γη» του Εμίλ Ζολά.

Φωτογραφία / Cinematography:

Nick Gordon Smith

Μοντάζ / Editing:

Cliff West

Μουσική / Music-Score:

David Burnand

Ηθοποιοί / Cast:

Rebecca Palmer, Shane Attwooll, Demelza Randall, Dudley Sutton, Ina Clough, Xavier Tchili

Παραγωγή / Production:

Ben Woolford

Προέλευση Κόπιας / Print Source:

Andrew Kötting, Badblöod & Sibyl

Το σουλάτσο

Gallivant

Πειραματικό / Experimental, H.B. / UK, 1996, 100', Έγχρωμη / Color, Αγγλικά / English

■ Ο καλλιτέχνης που έγινε κινηματογραφιστής, η 85χρονη γιαγιά και η 7χρονη κόρη Ίντεν, που πάσχει από το σύνδρομο Τζούμπερτ και μπορεί να “μιλήσει” μόνο στη νοηματική, ταξιδεύουν περιφερειακά της ακτογραμμής της Βρετανίας. Έχουν περιπέτειες, γνωρίζουν παράξενους χαρακτήρες και εξερευνούν ψαροχώρια. Πιάνουν κουβέντα με εκκεντρικούς και “κανονικούς” ανθρώπους που μένουν στα παραλία, ενώ ο σκηνοθέτης προσφέρει ιστορίες από τις γενεές της οικογένειάς του.

■ The artist-turned filmmaker director, his 85 year-old grandmother and 7 year-old daughter, Eden, who suffers from Jouberts syndrome and can only “talk” through sign language, journey around the coastline of Britain and into each other's worlds. They have adventures, meet strange characters and explore fishing villages on their journey. They develop a dialogue amongst the eccentrics and “normal” people who populate the coastal regions, while the director provides insights into the various generations of his family.

Βρώμικη γη

This filthy earth

Πειραματικό / Experimental, H.B. / UK, 2001, 106', Έγχρωμη / Color, Αγγλικά / English

■ Πρόκειται για την ιστορία των αδελφών Καθ και Φρανσίν, των οποίων η ζωή ανακατεύεται από δύο άντρες -έναν άξεστο άπληστο χωριάτη που εποφθαλμιά την περιουσία των κοριτσιών και έναν ευγενή ξένο που προσφέρει μια δυνατότητα διαφυγής. Σε ένα τοπίο αγροτικής κακουχίας και σε μια κοινότητα γεμάτη δεισιδαιμονίες, τα γεγονότα που εκτυλίσσονται απειλούν τον αδελφικό δεσμό τους.

■ “This Filthy Earth” is the story of sisters Kath and Francine, whose lives are disrupted by two men – a brutal villager greedy for the girls’ land and a gentle stranger who offers the possibility of escape. Amidst a landscape of rural hardship and a community consumed with superstition, events unfurl which threaten their sibling bond.

Φωτογραφία / Cinematography:

Andrew Kötting

Μοντάζ / Editing: Andrew Kötting**Μουσική / Music-Score:**

Robin Rimbaud, aka Scanner

Ηθοποιοί / Cast: (αυτοπροσώπως / themselves) Leila McMillan, Eden Kötting, Andrew Kötting, Joey Kötting, Nigel Hudson**Παραγωγή / Production:** Badblöod & Sibyl**Προέλευση Κόπιας / Print Source:**

Andrew Kötting, Badblöod & Sibyl

Λουιγιέ: Αυτή είναι η νεκρή φύση μας

Louyre: This our still life

Πειραματικό / Experimental, H.B. / UK, 2011, 57',

Έγχρωμη και Ασπρόμαυρη / Color and Black & White, Αγγλικά / English

■ Πρόκειται για μια σπιτική ταινία. Είναι το πορτρέτο ενός απομακρυσμένου ετοιμόρροπου αγροτικού σπιτιού στα Πυρηναία, στο οποίο ο Άντριου Κέτινγκ ζει κατά διαστήματα εδώ και 25 χρόνια με τη σύντροφο του Λέιλα και την κόρη τους Ίντεν. Η απομόνωση στα γαλλικά Πυρηναία προσφέρεται για στοχασμό και διαλογισμό, αλλά κάποιες φορές ο ανιμισμός της μεγαλειώδους φύσης είναι τόσο κατακλυσμιαίος που τότε επέρχεται η τρέλα. Η ταινία δημιουργεί μια τέτοια αίσθηση του τόπου, την ίδια στιγμή που εστιάζει στην ιδιοσυγκρασιακή προσωπικότητα της Ίντεν και εξερευνά τις έννοιες της νοσταλγίας, της μνήμης και της απομόνωσης.

■ “Louyre - This Our Still Life” is a home movie. It is a portrait of a remote tumbledown Pyrenean farmhouse where Andrew Kötting has lived on and off for almost 25 years with his lover Leila and their daughter Eden. The isolation of existence in the French Pyrenees is both contemplative and meditative but sometimes the animistic presence of the great out-of-doors can prove overwhelming and the madness sets in. The film evokes a sense of this place whilst focusing on Eden and her glorious idiosyncratic personality and explores notions of nostalgia, memory and isolation.

Σκηνοθεσία / Director: Andrew Kötting**Σενάριο / Scriptwriter:** Philip Hoare - Intertitles taken from Philip Hoare's book Leviathan or The Whale**Φωτογραφία / Cinematography:**

Anonymous Bosch, Andrew Kötting, Nick Gordon Smith

Μοντάζ / Editing: Andrew Kötting**Μουσική / Music-Score:** Andrew Kötting**Ηθοποιοί / Cast:** Andrew Kötting, Eden Kötting, Iain Sinclair, Anonymous Bosch, Philip Hoare, Macgillivray**Παραγωγή / Production:** Andrew Kötting**Προέλευση Κόπιας / Print Source:**

Andrew Kötting, Badblöod & Sibyl

Η οστεοθήκη της φάλαινας

The whalebone box

Πειραματικό / Experimental, H.B. / UK, 2019, 83',

Έγχρωμη και Ασπρόμαυρη / Color and Black & White, Αγγλικά / English

■ Πριν κάποιο καιρό, στον συγγραφέα Ίεν Σινκλέρ δόθηκε μια θήκη φτιαγμένη από τα κόκαλα μιας φάλαινας που είχε ξεβραστεί σε μια απομονωμένη ακτή. Και μόνο το άγγιγμα αυτής της θήκης μπορεί να αλλάξει ζωές. Το 2018, ο κινηματογραφιστής Άντριου Κέτινγκ, ο φωτογράφος Ανώνιμους Μπος και ο Σινκλέρ, σε ένα ιερό ταξίδι, επιστρέφουν τη θήκη από το Λονδίνο πίσω στη Νήσο Χάρρις.

■ Some time ago, a whalebone box that was found washed up on a remote beach was given to writer Iain Sinclair. Once touched the box can change lives. In 2018 filmmaker Andrew Kötting, photographer Anonymous Bosch and Sinclair take the box on a reverse pilgrimage from London back to the Isle of Harris.

Σκηνοθεσία-Σενάριο / Director -**Scriptwriter:** Andrew Kötting**Φωτογραφία / Cinematography:**

Andrew Kötting

Μοντάζ / Editing: Andrew Kötting**Μουσική / Music-Score:** Being Karnal

(Heilco Van der Ploeg & Andrew Kötting)

Ηθοποιοί / Cast: Danny Baker**Παραγωγή / Production:** Badblöod & Sibyl**Προέλευση Κόπιας / Print Source:**

Andrew Kötting, Badblöod & Sibyl

Τσιμέντωσε τη γη

Cement the land

Πειραματικό / Experimental, Ηνωμένο Βασίλειο / UK,

1983, 4', Έγχρωμη / Color, Αγγλικά / English

■ Μία από τις πρώτες ταινίες του Άντριου Κέτινγκ, γυρισμένη με μια κάμερα Bolex 8mm δίπλα σε έναν τοίχο στο Μότινγκχαμ, μαζί με τον Ντάνι Μπέικερ, τότε που ήταν συμφοιτητές στη σχολή Καλών Τεχνών του Ράβενσμποργκ. Με μουσική από τους “Being Karnal”, τη μπάντα που είχε τότε ο Κόέτινγκ με τον Χέιλκο Βαν Ντερ Πλοεγκ.

■ Made with a standard 8 Bolex camera and possibly Andrew Kötting's first film. Shot alongside a wall in Mottingham with Danny Baker whilst they were still students at Ravensbourne College of Art in Elmstead Woods. Music by Being Karnal, Kötting's music band with Heilco Van der Ploeg.

Συγχώρεσέ με

Forgive me

Πειραματικό / Experimental, H.B. / UK, 1984, 9',

Έγχρωμη και Ασπρόμαυρη / Color and Black & White, Αγγλικά / English

■ Η ταινία φτιάχτηκε για ένα μουσικό κομμάτι που ο Ντέιβιντ Μπερνάντ είχε δώσει στον Άντριου Κέτινγκ. Ο Μπερνάντ είχε στείλει το κομμάτι σε κασέτα στον Μάιλς Ντέιβις, ελπίζοντας, μάταια, ότι θα του απαντήσει. Το κομμάτι μιξαρίστηκε για την ταινία με προσθήκη φωνών στην τετρακάναλη κονσόλα “Portastudio” του σκηνοθέτη.

■ Made for a piece of music that David Burnand had given to Andrew Kötting. He had sent a copy on cassette to Miles Davies in the hope that he might hear back from him. He never did. Remixed for the film with additional voices on the director's 4 track “Portastudio”.

Σκηνοθεσία - Σενάριο / Director -

Scriptwriter: Andrew Kötting

Φωτογραφία / Cinematography: Andrew Kötting

Μοντάζ / Editing: Andrew Kötting

Μουσική / Music-Score: Ken Nordine,

Andrew Kötting **Ηθοποιοί / Cast:** Φίλοι

και συγγενείς που επισκέφτηκαν το

«Λουιγιέ» μεταξύ 1989-1992 **Παραγωγή /**

Production: Badblöod & Sibyl

Προέλευση Κόπιας / Print Source: Lux

Το φιλμ της σάρκας

Fleshfilm

Πειραματικό / Experimental, Ηνωμένο Βασίλειο / UK, 1992, 5',
Έγχρωμη και Ασπρόμαυρη / Color and Black & White, Αγγλικά / English

■ Η έμπνευση για την ταινία προήλθε από ένα πεζοτράγουδο του τζαζ καλλιτέχνη Κεν Νορντίν, καθώς και από μια συλλογή εικόνων από μέρη του σώματος φίλων και συγγενών που ο Κέτινγκ μάζευε για χρόνια σε φιλμ σούπερ 8. "Το αληθινό χρώμα που η σάρκα πρέπει να έχει είναι το χρώμα που η σάρκα είναι".

■ Ken Nordine's jazz spoken-word soundtrack was the inspiration for this work and a collection of body parts that Andrew Kötting had accumulated over the years of friends and family on super 8. "The true colour that flesh should be is the colour that flesh is".

Σκηνοθεσία-Σενάριο / Director -

Scriptwriter: Andrew Kötting

Φωτογραφία / Cinematography:

Andrew Kötting **Μοντάζ / Editing:**

Andrew Kötting **Μουσική / Music-Score:**

Andrew Kötting **Ηθοποιοί / Cast:** Andrew

Kötting **Παραγωγή / Production:**

Badblöod & Sibyl **Προέλευση Κόπιας /**

Print Source: Andrew Kötting,

Badblöod & Sibyl

HB 1829 (His badblöod)

Πειραματικό / Experimental, Η.Β. / UK, 1991, 6',
Έγχρωμη και Ασπρόμαυρη / Color and Black & White, Αγγλικά / English

■ Η ταινία, με περιπλανώμενα πλάνα στα μεγαλειώδη τοπία στο νησί Γιούρα (Σκωτία) και στα γαλλικά Πυρηναία, είναι μια πειραματική έφοδος στο εννοιακό σύμπλεγμα περφόρμανς - ταξιδιωτικό ημερολόγιο – δοκίμιο. Ένας εγγραφέας ήχου DAT καταγραφεί αποσπάσματα από τη φύση, τα οποία έπειτα γίνονται το ηχητικό χαλί για την όμορφη διασκευή, από τον Χέιλκο Βαν Ντερ Πλοεγκ, του folk τραγουδιού «I Wish I Was a Little Birdy».

■ Shot on the Island of Jura and in and around the French Pyrenees. The film is a foray into the notions of performance-travelogue-essay, it meanders hither and dither through the landscape. A DAT recorder catches fragments of the great out-of-doors which then becomes back drop to Heilco Van der Ploeg's beautiful rendition of the folk song "I Wish I Was a Little Birdy".

Σκηνοθεσία-Σενάριο / Director -

Scriptwriter: Andrew Kötting

Φωτογραφία / Cinematography:

Nick Gordon Smith

Μοντάζ / Editing: Andrew Kötting

Μουσική / Music-Score: Jem Finer,

Christian Garcia, Andrew Kötting

Ηθοποιοί / Cast: Xavier Tchili, Kobi

Παραγωγή / Production: Badblöod & Sibyl

Προέλευση Κόπιας / Print Source:

Andrew Kötting, Badblöod & Sibyl

Σάπια λόγια που βαλτώνουν

Their rancid words stagnate our ponds

Πειραματικό / Experimental, Η.Β. / UK,
2018, 9', Έγχρωμη / Color, Ρωσικά / Russian

■ Σε μια ενδοχώρα ενός "αλλού", ένας μοναχικός χαρακτήρας περιφέρεται σε αναζήτηση νοήματος. Περιπλανώμενος από εδώ κι από εκεί αναστοχάζεται όλα τα πράγματα που ήρθαν πριν και όλα τα πράγματα που θα έρθουν μετά. Το έργο είναι συμπληρωματικό του έργου του Κέτινγκ "Ο Λεκ Και Τα Σκυλιά" και γυρίστηκε στην έρημο Ατακάμα στη Χιλή. Προορισμένη για έκθεση σε λούπα σε μια γκαλερί, η ταινία καταδεικνύει την επιδεξιότητά του να παίρνει μια ιδέα και να την εξωθεί σε ένα διευρυμένο κινηματογραφικό "αλλού".

■ In a hinterland within the "elsewhere", a lone character meanders in search of meaning and understanding. Hither and dither doth he wanders reflecting upon all things that came before and all things hereafter. The work is a companion piece to Kötting's latest feature film "Lek And The Dogs" and was shot in the Atacama desert in Chile. Produced to run on a loop in a gallery space, the film exemplifies Kötting's ability to take an idea and run with it until it spills over into the expanded cinematic "elsewhere".

Μπάνχιλ Φιλντς

Bunhill Fields

Πειραματικό / Experimental, Ηνωμένο Βασίλειο / UK, 2012, 3',
Έγχρωμη και Ασπρόμαυρη / Color and Black & White, Αγγλικά / English

■ Το Μπάνχιλ Φιλντς είναι ένας πρώην ταφικός τόπος στο κεντρικό Λονδίνο και σφύζει από μορφική ενέργεια. Κάποιοι θεωρούν ότι είναι το κέντρο του σύμπαντος...

■ Bunhill Fields is a former burial ground in central London and full of potent morphic resonance. Some people think that it is the centre of the universe...

Σκηνοθεσία-Σενάριο / Director -

Scriptwriter: Andrew Kötting

Φωτογραφία / Cinematography:

Nick Gordon Smith

Μοντάζ / Editing: Andrew Kötting

Μουσική / Music-Score: Jem Finer

Ηθοποιοί / Cast: Ian Sinclair, Eden Kötting,

Andrew Kötting **Παραγωγή / Production:**

Lisa-Marie Russo, Fly Film

Προέλευση Κόπιας / Print Source:

Andrew Kötting, Badblöod & Sibyl

Σκηνοθεσία / Director: Andrew Kötting
Σενάριο / Scriptwriter: Andrew Kötting, Sean Lock
Φωτογραφία / Cinematography: Nick Gordon Smith, Gary Parker
Μοντάζ / Editing: Jim Carew, Andrew Kötting
Μουσική / Music-Score: David Burnand
Ηθοποιοί / Cast: Amy Hodge, Sean Lock, Simon Munnery, Bill Monks, Stan Nelson, Penny Prosser, Patricia Varley, Gavin Wilkinson
Παραγωγή / Production: Tall Stories
Προέλευση Κόπιας / Print Source: Andrew Kötting, Badblöod & Sibyl

Εξυπνάκιας

Smart Alek

Πειραματικό / Experimental, H.B. / UK, 1993, 19', Έγχρωμη / Color, Αγγλικά / English

■ Εμπνευσμένη από εφηβικά άγχη και οικογενειακές ιστορίες, η ταινία απεικονίζει μια εριστική οικογένεια καθ' οδόν για τις καλοκαιρινές διακοπές προς το Τζέιγουικ Σαντς. Τα παραλιακά τοπία και μια παράκτια “τσίτα” επηρεάζουν αυτό το βάνουσο και κακόφωνο φιλικό κόσμο.

■ Inspired by adolescent angst and familial backstory, the film depicts a quarrelsome family en route to Jaywick Sands for their summer holidays. Seaside iconography and the coastal ‘edge’ influence this cruel and discordant universe.

Σκηνοθεσία - Σενάριο / Director - Scriptwriter: Andrew Kötting
Φωτογραφία / Cinematography: Gary Parker
Μοντάζ / Editing: Cliff West
Μουσική / Music-Score: John Wall, Andrew Kötting
Ηθοποιοί / Cast: Billy Old, Andrew Kötting
Παραγωγή / Production: Badblöod & Sibyl
Προέλευση Κόπιας / Print Source: Lux

Εκδρομή

Jaunt

Πειραματικό / Experimental, H.B. / UK, 1995, 6', Έγχρωμη και Ασπρόμαυρη / Color and Black & White, Αγγλικά / English

■ Η ταινία, μικρότερη εκδοχή της ταινίας “Το Σουλάτσο” που ο Κέτινγκ υλοποίησε λίγα χρόνια αργότερα, είναι μια “ψυχογεωγραφική” καταστασιακή περιπλάνηση που έλαβε χώρα κατά μήκος αυτοκινητοδρόμων, δρόμων και καναλιών του ποταμού Τάμεση. Ξεκινά από το Σάουθεντ και καταλήγει στο Βρετανικό Κοινοβούλιο δίπλα στη γέφυρα του Γουέστμινστερ.

■ Developed and reduced from the treatment that the director had already written for “Gallivant”, this is a “psychogeographical” dérive conducted along the high ways, by ways and waterways of the River Thames. It begins at Southend-on-Sea and ends up by the Houses of Parliament next to Westminster Bridge.

Σκηνοθεσία - Σενάριο / Director - Scriptwriter: Andrew Kötting
Φωτογραφία / Cinematography: Nick Gordon Smith
Μοντάζ / Editing: Andrew Kötting
Μουσική / Music-Score: Andrew Kötting, Victoria de los Angeles
Ηθοποιοί / Cast: Yumino Seki
Παραγωγή / Production: Badblöod & Sibyl
Προέλευση Κόπιας / Print Source: Andrew Kötting, Badblöod & Sibyl

Κλίπερτι Κλοπ - Διαχωρισμένη οθόνη

Klipperty Klöpp - Split screen

Πειραματικό / Experimental, H.B. / UK, 2017, 13', Έγχρωμη και Ασπρόμαυρη / Color and Black & White, Αγγλικά / English

■ Ο καλλιτέχνης και κινηματογραφιστής Άντριου Κέτινγκ επανέρχεται στην πτυχιακή του ταινία “Klipperty Klöpp”. Σε αυτό το ποστ-πανκ παγανιστικό έργο ένας άντρας επαναληπτικά και δυναμικά τρέχει γύρω-γύρω σε έναν δημόσιο χώρο του Γκλοστερσάιρ, κρατώντας παλαιολιθικές ζωγραφιές αλόγων. Εν μέρει Μπένι Χιλ, εν μέρει Γιόζεφ Μπίους, πρόκειται τόσο για ένα έργο περφόρμανς όσο και για μια άσκηση στην παρωδία του Σάμουελ Μπέκετ. Στη νεότερη εκδοχή, μια γυναίκα πρωταγωνίστρια κινείται πολύ αργά στον ίδιο χώρο και με ακριβώς την ίδια ηχητική και μουσική επένδυση. Επεξεργασμένο και συνδυασμένο σε κάθε κόψιμο του μοντάζ της παλιότερης εκδοχής του φιλμ σούπερ 8, ο Κέτινγκ βλέπει αυτό το έργο ως μια ανεσκαμμένη ψηφιακή εκδοχή, η οποία παρουσιάζεται σε διαχωρισμένη οθόνη 33 χρόνια μετά.

■ Artist and film-maker Andrew Kötting revisits his graduation film “Klipperty Klöpp”. A post punk piece of pagan sensibility in which a man repeatedly and energetically runs round and round in circles on common ground in Gloucestershire, carrying palaeolithic paintings of horses. Part Benny Hill part Joseph Beuys, the work is as much a performance piece as it is a exercise in Samuel Beckett parody. In the re-make Kötting’s protagonist is a woman moving very slowly within the almost identical landscape to exactly the same soundtrack. Married up edit for edit with the original super 8 footage, Kötting sees the work as a digital artefact dug up and re-presented as a split screen 33 years after the event.

Τι μπορείς να δεις;

What can you see?

Πειραματικό / Experimental, H.B. / UK, 2019, 3', Έγχρωμη / Color, Αγγλικά / English

■ Ένα βίντεο καρτ-ποστάλ: «Ubi amor ibi oculus» (“Εκεί που υπάρχει αγάπη, υπάρχει ενόραση”).

■ A video postcard: “Ubi amor ibi oculus” (“Where love is, there is insight”).

Σκηνοθεσία - Σενάριο / Director - Scriptwriter: Andrew Kötting
Φωτογραφία / Cinematography: Nick Gordon Smith
Μοντάζ / Editing: Andrew Kötting
Μουσική / Music-Score: David Bloor
Ηθοποιοί / Cast: Eden Kötting
Παραγωγή / Production: Badblöod & Sibyl
Προέλευση Κόπιας / Print Source: Andrew Kötting, Badblöod & Sibyl

Σκηνοθεσία - Σενάριο / Director -
Scriptwriter: Andrew Köttling
Φωτογραφία / Cinematography:
 Anonymous Bosch **Μοντάζ / Editing:**
 Andrew Köttling **Μουσική / Music-Score:**
 Andrew Köttling, Jem Finer **Ηθοποιοί**
/ Cast: Eden Köttling, A Straw Bear
Παραγωγή / Production: Badblöod &
 Sibyl **Προέλευση Κόπιας / Print Source:**
 Andrew Köttling, Badblöod & Sibyl

Ο ήλιος λάμπει σαν χρυσός

The sun came dripping a bucket full of gold

Πειραματικό / Experimental, H.B. / UK,
 2014, 4', Έγχρωμη / Color, Αγγλικά / English

■ “Στο κατώφλι του τελευταίου μυστηρίου κοίταξες στα μάτια το πλάσμα που είναι ο εαυτός σου και είδες τον ήλιο να λάμπει σαν χρυσός”. Η Χαρά του να Γεννιέσαι – Μπάρι Μπάντμπλαντ

■ “At the threshold of the last mystery you have looked into the eyes of your creature self and watched the sun come dripping a bucket full of gold”. The Fun of Being Born - Barry Badblood

Σκηνοθεσία - Σενάριο / Director -
Scriptwriter: Andrew Köttling
Φωτογραφία / Cinematography: Andrew
 Köttling **Μοντάζ / Editing:** Andrew Köttling
Μουσική / Music-Score: Jem Finer,
 Andrew Köttling **Ηθοποιοί / Cast:**
 Eden Köttling **Παραγωγή / Production:**
 Badblöod & Sibyl **Προέλευση Κόπιας /**
Print Source: Andrew Köttling,
 Badblöod & Sibyl

Τα πράγματα δεν είναι αυτό που φαίνονται

Things are not as they appear

Πειραματικό / Experimental, H.B. / UK, 2016, 4', Έγχρωμη και
 Ασπρόμαυρη / Color and Black & White, Χωρίς διάλογο / No dialogue

■ Η ταινία μπορεί να ιδωθεί ως ένα μωσαϊκό από τις ταινίες του Κέτινγκ “It’s All In The Mind”, “All At Sea”, “Combat - Black Apples” και “Bouyed By The Irrelevance Of Their Own Insignificance”. Περιλαμβάνει σχέδια και ζωγραφιές της Ίντεν Κέτινγκ και animation απο τον Γκλεν Γουάτινγκ. Ο ήχος περιλαμβάνει στοιχεία από τον Τζεμ Φάινερ και τον Μπάστερ Γκρέι-Γιανγκ.

■ The work might be seen as a mash-up of the films “It’s All In The Mind”, “All At Sea”, “Combat - Black Apples” and “Bouyed By The Irrelevance Of Their Own Insignificance”. Drawings and paintings by Eden Köttling and animations by Glenn Whiting. The sound includes elements by Jem Finer and Buster Grey-Jung.

Σκηνοθεσία - Σενάριο / Director -
Scriptwriter: Andrew Köttling
Φωτογραφία / Cinematography:
 Andrew Köttling
Μοντάζ / Editing: Andrew Köttling
Μουσική / Music-Score:
 Toby McMillan, Andrew Köttling
Παραγωγή / Production: Badblöod & Sibyl
Προέλευση Κόπιας / Print Source:
 Andrew Köttling, Badblöod & Sibyl

Πυρήνας αμφισημίας

Nucleus ambiguous

Πειραματικό / Experimental, H.B. / UK, 2002, 2', Έγχρωμη και
 Ασπρόμαυρη / Color and Black & White, Χωρίς διάλογο / No dialogue

■ Ενώ έφτιαχνε το πολυμεσικό έργο “Mapping Perception” ο Κέτινγκ ανακάλυψε αυτό το αρχαιακό υλικό, προερχόμενο από κάπου στη Γαλλία, και ένιωσε επιτακτικά την ανάγκη να το ενσωματώσει σε κάποιο έργο του. Σε αυτό είδε ότι υπάρχει άμεση συσχέτιση με τις έννοιες του “κανονικού” και του “ανώμαλου” και του “άξιου” και του “ανάξιου” που διατρέχουν το έργο του. Αρχικά σχεδιάστηκε για να εκτεθεί σε λούπα σε μια γκαλερί, με μουσική από τον Τόμπι Μακμίλαν.

■ Whilst making the multi media project “Mapping Perception” Andrew Köttling discovered this found footage, originating from somewhere in France and felt compelled to incorporating it into a piece of work. There is a direct correlation with his interests in the “normal” and the “abnormal”, the “valid” and the “invalid”, the “worthy” and the “unworthy” that has informed a lot of his work. Designed originally to run on a loop in a gallery with music provided by Toby McMillan.

Σκηνοθεσία - Σενάριο / Director -
Scriptwriter: Andrew Köttling
Φωτογραφία / Cinematography: Andrew
 Köttling **Μοντάζ / Editing:** Andrew Köttling
Μουσική / Music-Score: Dirch Blewn,
 David Bloor, Andrew Köttling, Alex
 Rodgers, John Wall **Ηθοποιοί / Cast:**
 (φωνές) Marcia Farquhar, Mikhail Karikis,
 Eden Köttling, Miranda Pennell, Alex
 Rodgers, John Smith
Παραγωγή / Production: Badblöod & Sibyl
Προέλευση Κόπιας / Print Source:
 Andrew Köttling, Badblöod & Sibyl

Σε μια χώρα μακριά

In far away land

Πειραματικό / Experimental, H.B. / UK,
 2019, 6', Έγχρωμη / Color, Αγγλικά / English

■ Ύπτιο, πεταλούδα, ελεύθερο, πλέουμε σε έναν ωκεανό από μπουρμπουλήθρες. Την ίδια στιγμή ο κάπτεν Άχαμπ σαλπάρει με το μαγικό χαλί του σε αναζήτηση της φάλαινας. Δεν πάνε όλα καλά στον κόσμο, αλλά η Ίντεν είναι εδώ, φρέσκια από τον κήπο της, ακούγοντας το “The Far Away Land”. Είμαστε βαθιά μέσα στο σύννεφο που εμείς δημιουργήσαμε, αλλά η βοήθεια έρχεται και όλα μπορεί να πάνε καλά.

■ Back stroke butterfly, front crawl and bras, we are awash in an ocean of bubbles. Meanwhile Captain Ahab sets sail on his magic carpet in search of the whale. All is not well in the world but Eden is there, fresh from her garden, tuning into “The Far Away Land”. We are deep in the cloud of our own making but help is at hand, and everything might yet be alright.

Ντενί Κοτέ

// Τα Δύο Πρόσωπα του Ντενί Κοτέ

Η βασική ιδέα του αφιερώματος είναι να αναδείξει τους δύο διαφορετικούς άξονες της παραγωγής του γάλλο-καναδού δημιουργού Ντενί Κοτέ. Για κάθε ταινία υψηλού προϋπολογισμού που σκηνοθετεί, δημιουργείται μια μικρή ημι-αυτοσχέδιαστική ταινία ή ντοκιμαντέρ. Οι ταινίες “Η Βικ + Η Φλο Είδαν Μια Αρκούδα”, “Μπόρις Χωρίς Βεατρίκη και “Ανθολογία Μιας Πόλης Φάντασμα” είναι ταινίες υψηλού προϋπολογισμού, με εκτενή σενάρια και επαγγελματίες ηθοποιούς. Το “Γουίλκοξ” και το ντοκιμαντέρ “Η Χαρά Των Ανθρωπίνων Πόθων” για τη σχέση των ανθρώπων με τον εργασιακό μόχθο, είναι χαμηλού προϋπολογισμού ταινίες, φτιαγμένες χωρίς πίεση και χωρίς λεπτομερή σενάρια. Μοιάζουν περισσότερο με “εξερευνησεις”, όπου ο Κοτέ μοιάζει να “εκδικείται” την κινηματογραφική βιομηχανία και τους αμέτρητους κανόνες και προσδοκίες που θέτει στους κινηματογραφιστές. Οι χαρακτήρες του Κοτέ κινούνται είτε στο περιθώριο της κοινωνίας, είτε είναι εγκλωβισμένοι στην κοινότητα ή και στους εαυτούς τους. Ως εκ τούτου, το έργο του Κοτέ θέτει ζητήματα διαφορετικότητας, ετερότητας και αποδοχής του Άλλου. Οι δύο πρώην φυλακισμένες στο “Η Βικ + Η Φλο Είδαν Μια Αρκούδα” αγωνίζονται να ξαναφτιάξουν τη ζωή τους, μόνες τους, σε μια καλύβα στο δάσος. Οι βεβαιότητες και οι πεποιθήσεις του καλοβαλμένου Μπόρις στο “Μπόρις Χωρίς Βεατρίκη” κλονίζονται από την έλευση ενός μυστηρίου ξένου. Οι 10 κύριοι χαρακτήρες μιας εσωστρεφούς κοινότητας σε μαρασμό στο “Ανθολογία Μιας Πόλης Φάντασμα” στοιχειώνονται από τραύματα του παρελθόντος και αδυνατούν να προσαρμοστούν. Ο μοναδικός χαρακτήρας του “Γουίλκοξ” μοιάζει να θέλει να φτιάξει τη δική του αποκλειστική ουτοπία. Ο Κοτέ συνδυάζει μυθοπλασία και ντοκιμαντέρ με δεξιοτεχνικό τρόπο, οι ταινίες του κυρίως ρωτούν παρά απαντούν και απευθύνονται σε ενεργούς θεατές που καλούνται να καλύψουν οι ίδιοι τα κενά της αφήγησης.

Επιλογή ταινιών, προγραμματισμός, εισαγωγικό κείμενο: Νίνα Βελιγράδη

Denis Côté

// The Two Faces of Denis Côté

The main idea of the tribute is to showcase the two distinct axes of production, of the French-Canadian creator, Denis Côté. For every high-budget film he directs, a small self-improvised, film or documentary accompanies it. The films “Vic + Flo Saw a Bear”, “Boris Without Beatrice” and “Ghost Town Anthology”, are high-budget films, with comprehensive screenplays and professional actors. “Wilcox” on the other hand, and the documentaries — “Joy of Man’s Desiring”, concerning the relationship of man with hard-earned labour— are low-budget films, made without pressures of production or analytical screenplays. They are more like “explorations”; where Côté seems to “take revenge”, on the film industry and its countless rules and expectations, set forth on its filmmakers. Côté’s characters, exist either on the fringes of society, or are trapped inside their community —or even inside their own selves. Consequently, Côté’s work raises issues of diversity, otherness and an acceptance of the Other, or lack-of. The two ex-convicts in “Vic + Flo Saw a Bear” struggle to rebuild their lives, in a cabin inside the woods. The certainties and beliefs, of well-to-do Boris, in “Boris Without Beatrice”, are greatly unsettled, with the arrival of a mysterious stranger. The ten main characters, of an inward-looking community in decline, in “Ghost Town Anthology”, are haunted by wounds of the past—unable to adapt themselves, to the present. The unique character of “Wilcox”, appears in want of creating, his own, exclusive utopia. Côté combines fiction with documentary, with great prowess—his films are mainly concerned with asking, rather than answering, and address active audiences, who are called to fill-in, any narrative gaps, themselves.

Film selection, programming, introduction: Nina Veligradi

Μυθοπλασία / Fiction,
Καναδάς / Canada, 2019, 97',
Έγχρωμη / Color, Γαλλικά / French

Σκηνοθεσία - Σενάριο /

Director - Scriptwriter

Denis Côté

Φωτογραφία / Cinematography

François Messier-Rheault

Μοντάζ / Editing

Nicolas Roy

Μουσική / Music-Score

Yann Cleary, Glovis Gouaillier,
Frederic Cloutier

Ηθοποιοί / Cast

Robert Naylor, Josée Deschênes,
Jocelyne Zucco, Normand Carrière,
Rachel Graton, Hubert Proulx,
Diane Lavallée, Rémi Goulet,
Larissa Corriveau, Jean-Michel Anctil

Παραγωγή / Production

Couzin Films

Προέλευση Κόπιας / Print Source

Films Boutique

Η ανθολογία μιας πόλης φάντασμα

Répertoire des villes disparues

Ghost town anthology

■ Η αυτοκτονία ενός 21χρονου νεαρού έρχεται να προστεθεί σε μια σειρά τραγωδιών που συνέβησαν στο παρελθόν και να στοιχειώσει την καλυμμένη με χιόνι και εσωστρεφή μικρή κοινότητα στην περιοχή του Κεμπέκ. Καθώς η οικογένεια και η κοινότητα πενθούν, οι κάτοικοι αρχίζουν να ακούν ανεξήγητους θορύβους και να βλέπουν αμίλητες φιγούρες να εμφανίζονται φευγαλέα. Γυρισμένη σε φιλμ 16mm και με απόκοσμο ηχητικό σχεδιασμό, με τις συμβάσεις των ταινιών με φαντάσματα, δημιουργεί μια ατμοσφαιρική και αινιγματική αλληγορία για την απώλεια, το πένθος, το μαρasmus των μικρών κοινοτήτων και τη δυσκολία αποδοχής του Άλλου.

■ The suicide of a 21-year-old man comes as yet another tragedy and haunts the insular and snow-covered small community in the area of Quebec. As the family and the community grieve, the residents start hearing mysterious sounds coming from nowhere and seeing muted silhouettes appearing out of the blue. Shot in 16mm film and with an eerie sound design, Côté in this film creates an atmospheric allegory for grief and mourning, the withering of small communities and the fear of the Other.

Σκηνοθεσία - Σενάριο / Director - Scriptwriter: Denis Côté
Φωτογραφία / Cinematography: Jessica Lee Gagné
Μοντάζ / Editing: Nicolas Roy
Μουσική / Music-Score: Ghislain Poirier
Ηθοποιοί / Cast: James Hyndman, Simone-Élise Girard, Denis Lavant, Isolda Dychauk, Dounia Sichov, Laetitia Isambert-Denis, Louise Laprade, Bruce La Bruce
Παραγωγή / Production: Metafilms
Προέλευση Κόπιας / Print Source: Films Boutique

Μπόρις χωρίς Βεατρίκη

Boris sans Béatrice

Boris without Beatrice

Μυθοπλασία / Fiction, Καναδάς / Canada, 2016, 93', Έγχρωμη / Color, Γαλλικά, Αγγλικά, Ρωσικά / French, English, Russian

■ Ο Μπόρις Μαλινόβσκι θεωρεί τον εαυτό του επιτυχημένο: έχει ισχυρή θέληση, είναι περήφανος και αλαζονικός. Όταν η σύντροφός του Μπεατρίς πέφτει σε μια περίεργη κατάθλιψη, ο Μπόρις ενδίδει σε μια ερωτική σχέση με τη συνάδελφό του Χέλγκα. Η έλευση ενός μυστηρίου ξένου προκαλεί στον Μπόρις την αναθεώρηση των πεποιθήσεων του και τη δοκιμασία των βεβαιότητών του.

■ Boris Malinovsky has achieved all of his life goals: he's strong willed, independent, proud and arrogant. After his wife Beatrice falls into a mysterious depression, Boris indulges in a love affair with his colleague, Helga. When a mystical stranger appears, Boris must confront his world view and put his achievements and his certainties to the test.

Η χαρά των ανθρώπων πόθων

Que ta joie demeure

Joy of man's desiring

Ντοκιμαντέρ / Documentary, Καναδάς / Canada, 2014, 70', Έγχρωμη / Color, Γαλλικά / French

■ Μια ανοιχτή εξερεύνηση των μονότονων διαδικασιών και των δυναμικών του εργασιακού μόχθου, όπως αναπτύσσονται σε διάφορους χώρους εργασίας, μεταξύ των εργαζομένων και των μηχανημάτων, των χειρών και των προσώπων τους, και κατά τη διάρκεια των διαλειμμάτων. Τα ερωτήματα που θέτει το ντοκιμαντέρ αφορούν τη δυνατότητα έναρξης ενός αφηρημένου και παράλογου διάλογου για τη σχέση των ανθρώπων με την εργασία. Ποια είναι η αξία του χρόνου που αφιερώνουμε επαναλαμβάνοντας και πολλαπλασιάζοντας τις ίδιες κινήσεις, όταν τελικά ο σκοπός είναι μια ακαθόριστη κατάσταση ανάπαυσης και απραγίας;

■ An open-ended exploration of the energies and rituals of various workplaces. From one worker to another and one machine to the next; hands, faces, breaks, toil: what kind of absurdist, abstract dialogue can be started between human beings and their need to work? What is the value of the time we spend multiplying and repeating the same motions that ultimately lead to a rest – a state of repose whose quality defies definition?

Σκηνοθεσία - Σενάριο / Director - Scriptwriter: Denis Côté
Φωτογραφία / Cinematography: Ian Lagarde
Μοντάζ / Editing: Nicolas Roy
Μουσική / Music-Score: Melissa Lavergne
Ηθοποιοί / Cast: Pierrette Robitaille, Romane Bohringer, Marc-André Grondin, Marie Brassard, Pier-Luc Funk, Olivier Aubin
Παραγωγή / Production: La Maison de Prod
Προέλευση Κόπιας / Print Source: Films Boutique

Η Βικ + η Φλο είδαν μια αρκούδα

Vic + Flo ont vu un ours

Vic + Flo saw a Bear

Μυθοπλασία / Fiction, Καναδάς / Canada, 2013, 95', Έγχρωμη / Color, Γαλλικά / French

■ Η Βικτόρια, μια αποφυλακισθείσα γυναίκα στα εξήντα της, θέλει να ξεκινήσει μια καινούργια ζωή σε μια φάρμα επεξεργασίας ζάχαρης. Υπό την επίβλεψη του Γκιγιόμ, ενός συμπαθητικού αστυνομικού, προσπαθεί να ξαναφτιάξει τη ζωή της, μαζί με τη Φλόρενς, με την οποία μοιραζόταν για χρόνια το ίδιο κελί της φυλακής. Το νέο τους ξεκίνημα όμως στοιχειώνεται και κινδυνεύει από φαντάσματα του παρελθόντος.

■ Victoria, an ex-convict in her sixties, wants to start new life in a remote sugar shack. Under the supervision of Guillaume, a young, sympathetic parole officer, she tries to get her life back on track along with Florence, her former cellmate with whom she shared years of intimacy in prison. Stalked by ghosts of the past, their new life together is unexpectedly jeopardized.

Σκηνοθεσία - Σενάριο / Director - Scriptwriter: Denis Côté
Φωτογραφία / Cinematography: Jessica Lee Gagné
Μοντάζ / Editing: Nicolas Roy
Μουσική / Music-Score: Nicolas Gagnon
Ηθοποιοί / Cast: Olivier Aubin, Ted Pluviose, Hamidou Savadogo, Emilie Sigouin, Guillaume Tremblay, Cassandre Émanuel
Παραγωγή / Production: Metafilms
Προέλευση Κόπιας / Print Source: Films Boutique

Σκηνοθεσία - Σενάριο / Director - Scriptwriter: Denis Côté
Φωτογραφία / Cinematography: François Messier-Rheault
Μοντάζ / Editing: Matthew Rankin
Μουσική / Music-Score: Roger Tellier
Ηθοποιοί / Cast: Guillaume Tremblay
Παραγωγή / Production: Inspiratrice & Commandant
Προέλευση Κόπιας / Print Source: GreenGround

Γουίλκοξ

Wilcox

Πειραματικό / Experimental, Καναδάς / Canada, 2019, 66', Έγχρωμη / Color, Χωρίς διάλογο / No dialogue

■ Για τον άντρα που χάνεται στο δάσος δεν μαθαίνουμε τίποτα, παρά μόνο ότι πιθανόν λέγεται Γουίλκοξ, αφού αυτό το όνομα αναγράφεται στα στρατιωτικά του ρούχα. Στα σύνορα της μυθοπλασίας και του ντοκιμαντέρ, η πειραματική αυτή ταινία είναι μια μυστηριώδης περιπέτεια. Ενώ σε κάποια σημεία ο διάλογος εσκεμμένα δεν ακούγεται, ο σχεδιασμός του ήχου είναι εγκεφαλικός, ενώ οι παράξενα φιλτραρισμένες εικόνες λειτούργουν αποστασιοποιητικά από την αφήγηση. Το μη επικριτικό βλέμμα του Κοτέ, χωρίς να εξηγεί, αφορά αυτούς που για τον έναν ή τον άλλο λόγο θέλουν να αποσυρθούν από τα εγκόσμια.

■ We know nothing about the man who goes into the woods alone, apart that he might be called Wilcox, as the name-tag in his military attire indicates. Between documentary and fiction, this experimental film is a mysterious adventure. With encounters whose dialogue is inaudible, a sound design that transports reality into the world of the mind, and strangely filtered images to distance us from the narrative, "Wilcox" is a nonjudgmental perspective on people who decide to remove themselves from the world, giving no clues as to why.

Μπρους Μπέιλι /

Ο Θωρώ της Δυτικής Ακτής

Το 11ο ΦΠΚΑ, στη μνήμη του Μπρους Μπέιλι που πέθανε φέτος τον Απρίλιο, παρουσιάζει μια επιλογή 9 ταινιών από το πρωτοποριακό έργο του. Ο Μπέιλι υπήρξε μία από τις πιο σημαντικές φιγούρες της αμερικανικής αβάν-γκαρντ της Δυτικής Ακτής, τόσο λόγω των πειραματικών φιλμ του, όσο και λόγω του ρόλου του στη δημιουργία χώρων και μηχανισμών υποστήριξης και προβολής πειραματικών κινηματογραφιστών. Ξεκινώντας, στην αρχή της δεκαετίας του 1960, με προβολές πάνω σε ένα σεντόνι στην αυλή του σπιτιού, ίδρυσε έπειτα την κοοπερατίβα Canyon Cinema και τη μη-κερδοσκοπική εταιρεία San Francisco Cinematheque. Όσον αφορά το έργο του, αν ισχύει αυτό που λέει ένας φιλόσοφος, ότι τα τοπία συνιστούν κατά κάποιο τρόπο τα πρόσωπα της γης, τότε τα κινηματογραφικά τοπία του Μπέιλι μας δείχνουν τα πρόσωπα της αμερικανικής γης αλλά και της λεηλασίας της. Είχε δηλώσει: “Υπήρχαν εποχές πίστης, όταν οι άνθρωποι έκαναν φυσικές συνδέσεις με τους τόπους που ζούσαν, τα φυτά που καλλιεργούσαν, το καύσιμο που χρησιμοποιούσαν για ζεστασιά, τα ζώα τους και τους προγόνους τους. Η δουλειά μου είναι να βρίσκω στην αμερικανική ζωή αυτές τις φυσικές και αρχαίες επαφές μέσω της τέχνης του κινηματογράφου!” Παρατηρώντας για τρεις μέρες τα παιχνιδίσματα του φωτός, τα κινηματογράφησε στο φιλμ “Όλη Η Ζωή Μου”. Με την ανεπιτήδευτη επινοητικότητα και δεξιότητες του στην επεξεργασία του φιλμ, δημιούργησε οράματα του αμερικανικού τοπίου και των προσώπων του στις ταινίες, “Κος Χαγιάσι”, “Εδώ Είμαι”, “Στον Πάρσιφαλ”, “Δέηση Για Τους Σιου Της Ντακότα”, “Βαλεντίν Των Βουνών”, καθώς και στην πιο γνωστή ταινία του “Οδός Κάστρο”. Θα ήταν παράλειψη να μην σημειωθεί η ευαισθησία του Μπέιλι για τους κοινωνικές αγώνες στην Αμερική, η οποία, μαζί με τους κινηματογραφικούς οραματισμούς του αμερικανικού τοπίου, εκφράστηκε στην πειραματική ταινία επικαίρων “Τα Νέα #3 (Η Πορεία Ειρήνης)” και στην ταινία “Κιχώτης”.

Επιλογή ταινιών, προγραμματισμός: Ιάκωβος Σκενδερίδης
Εισαγωγικό κείμενο: Ιουλία Μέρμηγκα

Bruce Baillie /

The West-Coast Thoreau

The 11th AAGFF, in memory of Bruce Baillie who passed away last April, presents a selection of nine films from his groundbreaking oeuvre. Baillie, was one of the most important figures of the American West Coast avant-garde—as much for his experimental films, as for his role in the creation of spaces and mechanisms to support and promote, experimental filmmakers. Starting, in the early 1960s, with film-screenings, projected on a bedsheet in his backyard, he later founded the Canyon Cinema cooperative and the non-profit San Francisco Cinematheque. As for his work, if what a philosopher says is true, that landscapes are in some sort of way, the faces of the earth—then Baillie's cinematic landscapes, seem to reveal, the face of the American earth and its plunder. He

once said: “There where ages of faith, when men made natural connections between themselves and the place in which they lived, the plants they cultivated, the fuel they used for warmth, their beasts, and their ancestors. My work will be discovering in American life, those natural and ancient contacts, through the art of cinema!” Observing the play of sunlight for three days, he captured it in the film “All My Life”. With his unadorned ingenuity and craftsmanship, in film processing and also editing, he created visions of the American landscape and its faces in the films “Mr. Hayashi”, “Here I Am”, “To Parsifal”, “Mass for the Dakota Sioux”, “Valentin de las Sierras”, as well as his most famous film “Castro Street”. It would be an improper omission, to overlook Baillie's sensitivity on the social struggles in America; which besides his cinematic visions of the American landscape, he expressed in the topical, experimental film “The News #3 (Peace Rally)” as well as in “Quixote”.

Film selection, programming: Iakovos Skenderis
Introduction: Youlia Mermigka

Οδός Κάστρο

Castro street

Πειραματικό / Experimental,
Η.Π.Α. / USA, 1966, 10', Έγχρωμη
και Ασπρόμαυρη / Color and
Black & White,
Χωρίς διάλογο / No dialogue

Σκηνοθεσία - Σενάριο /

Director - Scriptwriter

Bruce Baillie

Φωτογραφία / Cinematography

Bruce Baillie

Μοντάζ / Editing

Bruce Baillie

Προέλευση Κόπιας / Print Source

Canyon Cinema

■ Με τα λόγια του Μπρους Μπέιλι, “η ταινία εμπνεύστηκε από ένα μάθημα του Ερίκ Σατί, μια ταινία με τη μορφή ενός δρόμου –η οδός Κάστρο διατρέχει το διυλιστήριο πετρελαίου της Στάνταρτ στο Ρίτςμοντ της Καλιφόρνια... λοκομοτίβες από τη μια μεριά, δεξαμενές, φουγάρα και κτίρια από την άλλη– ο δρόμος και το φιλμ τελειώνουν σε μια εταιρεία κόκκινης ξυλείας. Όλα τα ηχητικά και τα οπτικά στοιχεία από τον δρόμο αναπτύσσονται από την αρχή έως το τέλος του δρόμου, μια μεριά ασπρόμαυρη (δευτερεύουσα) και μια μεριά έγχρωμη –όπως τα αρσενικά και τα θηλυκά στοιχεία”. Το 1992, η ταινία επιλέχθηκε για συντήρηση από το Εθνικό Αποθετήριο Φιλμ της Βιβλιοθήκης του Κογκρέσου των Η.Π.Α., “ως πολιτισμικά, ιστορικά και αισθητικά σημαντική”.

■ In Bruce Baillie's words: “Inspired by a lesson from Erik Satie; a film in the form of a street –Castro Street running by the Standard Oil Refinery in Richmond, California ... switch engines on one side and refinery tanks, stacks and buildings on the other– the street and film, ending at a red lumber company. All visual and sound elements from the street, progressing from the beginning to the end of the street, one side is black-and-white (secondary), and one side is colour –like male and female elements”. In 1992, the film was selected for preservation in the United States National Film Registry by the Library of Congress as being “culturally, historically, or aesthetically significant”.

Σκηνοθεσία - Σενάριο / Director - Scriptwriter: Bruce Baillie
Φωτογραφία / Cinematography: Bruce Baillie
Μοντάζ / Editing: Bruce Baillie
Προέλευση Κόπιας / Print Source: Canyon Cinema

Κος Χαγιάσι

Mr. Hayashi

Πειραματικό / Experimental, Η.Π.Α. / USA, 1961, 3',
 Ασπρόμαυρη / Black & White, Αγγλικά / English

■ Γι' αυτό το σύντομο λυρικό πορτρέτο του εν λόγω γιαπωνέζου κηπουρού εν ώρα εργασίας, ο Μπρους Μπέιλι έχει πει: "Ένας ζωντανός άγιος στην οθόνη. Γιατί έκανα αυτήν την ταινία; Ήθελα να βοηθήσω τον φίλο μου να βρει δουλειά στο Μπέρκλεϊ. Ήταν μια από τις πρώτες μου απόπειρες να δημιουργήσω μια ταινία χρήσιμη αλλά και καλλιτεχνική. Ο κινηματογράφος θα πρέπει μεμιας, στην κάμερα και στο μυαλό, να έχει νόημα και ομορφιά. Η ταινία "Κος Χαγιάσι" προέκυψε από μια εμπειρία σε μια δημόσια πηγή στο Ζάγκρεμπ και ήταν το δικό μου παράδειγμα για την ελεύθερη ροή νερού και κουτσομπολιού."

■ For this very brief lyrical portrait of the eponymous Japanese gardener at work, Bruce Baillie has said: "A living saint projected onto the silver screen. Why did I make this film? I wanted to help my friend find a job in Berkeley. It was one of my first attempts to create film as both utilitarian and Art. Cinema must be meaningful and wonderful in a single stroke of camera and mind. Mr. Hayashi was my own, simple example, derived from an experience in a Zagreb city well, where water and daily gossip flowed freely."

.

Σκηνοθεσία - Σενάριο / Director - Scriptwriter: Bruce Baillie
Φωτογραφία / Cinematography: Bruce Baillie
Μοντάζ / Editing: Bruce Baillie
Προέλευση Κόπιας / Print Source: Canyon Cinema

Εδώ είμαι

Here I am

Πειραματικό / Experimental, Η.Π.Α. / USA, 1962, 11',
 Ασπρόμαυρη / Black & White, Αγγλικά / English

■ Στο λυρικό αυτό πορτρέτο μαθητών με συναισθηματικές διαταραχές σε ένα σχολείο του Όουκλαντ, ο Μπρους Μπέιλι προσεγγίζει τη σχολική τάξη με ανοιχτόκαρδη περιέργεια. Η κάμερα παρακολουθεί αβίαστα τις κινήσεις των μαθητών και την ομίχλη. Κάθε νέα οπτική σύνθεση είναι ένα νέο παράθυρο προς τον χώρο του σχολείου. Το ιμπρεσιονιστικό ύφος δείχνει τις επιφοιτήσεις των παιδιών για παιχνίδι και τις ονειροπολήσεις τους. Η ηχητική και μουσική επένδυση με τραγούδι πουλιών και τσέλο ενισχύει την αίσθηση της ηρεμίας. Παρόλο που το ύφος προσομοιάζει με αυτό του κινηματογράφου-αλήθεια, το "Εδώ Είμαι" ρέει σαν ποίημα.

■ Bruce Baillie's lyrical portrait of an Oakland school for emotionally disturbed children regards the world of the classroom with open curiosity. His camera thrives on the unpredictable movement of students and fog; every new composition is a new window unto the school space. This impressionistic style realizes many small epiphanies of play and private reverie. A soundtrack of bird-song and cello only deepens the quietude. Though filmed in a style akin to cinéma-verité, "Here I Am" flows as a poem.

Σκηνοθεσία - Σενάριο / Director - Scriptwriter: Bruce Baillie
Φωτογραφία / Cinematography: Bruce Baillie
Μοντάζ / Editing: Bruce Baillie
Προέλευση Κόπιας / Print Source: University of California, Berkeley Art Museum and Pacific Film Archive

Τα νέα #3 (Η πορεία ειρήνης)

The news #3 (Peace rally)

Πειραματικό / Experimental, Η.Π.Α. / USA, 1962, 3',
 Ασπρόμαυρη / Black & White, Αγγλικά / English

■ Ένα από τα "επίκαιρα" του Μπρους Μπέιλι από τη δεκαετία του 1960, "Η Πορεία Ειρήνης" εναλλάσσει εικόνες από μια πορεία διαμαρτυρίας ενάντια στα πυρηνικά όπλα με σχηματισμούς βράχων στην Καλιφόρνια. Η πρόσφατη ψηφιοποίηση της ταινίας προβάλλεται με την ευγενική παραχώρηση του Μουσείου Τέχνης και Κινηματογραφικού Αρχείου Ειρηνικού του Πανεπιστημίου της Καλιφόρνια στο Μπέρκλεϊ.

■ One of Bruce Baillie's "newsreels" from the early 1960s, "The Peace Rally" intercuts footage from an anti-nuclear rally with California rock formations. This recent digital transfer is courtesy of the University of California Berkeley Art Museum and Pacific Film Archive.

Ευγενική παραχώρηση του BAMPFA // Courtesy of BAMPFA (Berkeley Art Museum and Pacific Film Archive)

Σκηνοθεσία - Σενάριο / Director - Scriptwriter: Bruce Baillie
Φωτογραφία / Cinematography: Bruce Baillie
Μοντάζ / Editing: Bruce Baillie
Μουσική / Music-Score: Richard Wagner
Προέλευση Κόπιας / Print Source: Canyon Cinema

Στον Πάρσιφαλ

To Parsifal

Πειραματικό / Experimental, Η.Π.Α. / USA, 1963, 16',
 Έγχρωμη / Color, Με Ήχο / Sound, Αγγλικά / English

■ Σύμφωνα με τον Μπρους Μπέιλι: "Αυτή ήταν μάλλον η πρώτη ταινία στην οποία συνειδητοποιούσα ότι αρχίζα να έχω τον έλεγχο του μέσου. Υπάρχουν ωστόσο κάποιες γκάφες, όπως τα κομμένα πλάνα των δέντρων, μου με ενοχλούν ακόμη. Πέρα από αυτά όμως, πρόκειται για μια αρκετά ενδιαφέρουσα απόδοση τιμής στον Βάγκνερ, στον θρύλο του Ιερού Δισκοπότηρου και στον ήρωα Πάρσιφαλ. Ήμουν πάνω σε μια ψαρόβαρκα, αναλογιζόμενος ιδέες για μια νέα ταινία, ο αέρας μύριζε άνοιξη και διαισθανόμουν ότι θα αφιερωνόμουν στην ανοιξιάτικη χάριν, όταν από το ηχοσύστημα της βάρκας άκουσα αυτή τη μουσική."

■ According to Bruce Baillie: "This was probably the first film in which I realized I was starting to master the medium. There are still a few blunders that bother me, particularly some cuts of the frames in the trees. But for the most of it, it's a rather interesting tribute to Wagner, the legend of the Holy Grail, and the hero Parsifal. I was on a fishing boat, mulling over ideas for a new film; spring was in the air, I could feel an oncoming tribute to springtime grace, and then I heard this music coming from the boat's sound system."

Σκηνοθεσία - Σενάριο / Director - Scriptwriter: Bruce Baillie
Φωτογραφία / Cinematography: Bruce Baillie
Μοντάζ / Editing: Bruce Baillie
Προέλευση Κόπιας / Print Source: Canyon Cinema

Δέηση για τους Σιου της Ντακότα

Mass for the Dakota Sioux

Πειραματικό / Experimental, Η.Π.Α. / USA, 1964, 20',
Ασπρόμαυρη / Black & White, Αγγλικά / English

■ Ο Μπρους Μπέιλι συνέλαβε την ταινία τη στιγμή της δολοφονίας του προέδρου Κένεντι. “ [...] πρόκειται για ένα ρέκβιεμ. [...] Είχα μόλις επιστρέψει από ένα μακρύ μοναχικό ταξίδι στον τόπο καταγωγής μου στις πολιτείες Ντακότα. Μια νύχτα έκατσα ξύπνιος και άκουσα όλα τα ρέκβιεμ που παιζόντουσαν στο ραδιόφωνο, ιδιαίτερα του Μότσαρτ. Ένας από τους πιο καλούς τρόπους ανταπόκρισης με τον κόσμο είναι μέσω της λύπης. [...] Η επιμνημόσυνη δέηση είναι ένας τρόπος να τιμάς τον θάνατο με χαρά. Ο ήρωας της ταινίας αποτίνει φόρο τιμής στους ιθαγενείς της Ντακότα, τους Ινδιάνους Σιου της Λακότα και στις άλλες φυλές. [...] Πρόκειται επίσης για απόδοση τιμής στον Ζαν Κοκτώ. Η ταινία είναι ένα τελετουργικό για ό,τι πέθανε και έφυγε από τον υστερικό υλιστικό και τεχνολογικά ανεγκέφαλο κόσμο μας.»

■ Bruce Baillie conceived this film on the occasion of President Kennedy's murder. “[...] it is a requiem. [...] I had just come back from a long lonely trip to where I'd been born in the Dakotas. One night after I was back I stayed up all night and listened to the requiem masses being played on the radio, especially Mozart's. One of the many really nice ways to respond to the world is through sadness. [...] The requiem mass is a way of celebrating death joyfully. The hero in the film was a tribute to the native people of Dakota, the Lakota Sioux and all their tribes. [...] It was also a tribute to Jean Cocteau. The film is a celebration of what has passed away from our hysterical milieu of materialism and technological redneckery!”

.

Όλη η ζωή μου

All my life

Πειραματικό / Experimental, Η.Π.Α. / USA, 1966, 3',
Έγχρωμη / Color, Χωρίς διάλογο / No dialogue

■ Η κάμερα κινείται κατά μήκος ενός ξύλινου φράχτη τις πρώτες μέρες του καλοκαιριού και ανεβαίνει προς ένα λαμπερό γαλάζιο ουρανό, καθώς ακούγεται το τραγούδι “All My Life” της Έλα Φιτζέραλντ.

■ The camera pans left across a wooden picket fence during early summer and tilts up into a brilliant blue sky as Ella Fitzgerald's plays on the soundtrack.

Ευγενική παραχώρηση του BAMPFA // Courtesy of BAMPFA
(Berkeley Art Museum and Pacific Film Archive)

Σκηνοθεσία - Σενάριο / Director - Scriptwriter: Bruce Baillie
Φωτογραφία / Cinematography: Bruce Baillie
Μοντάζ / Editing: Bruce Baillie
Προέλευση Κόπιας / Print Source: Canyon Cinema

Κιχώτης

Quixote

Πειραματικό / Fiction, Η.Π.Α. / USA, 1965, 45',
Έγχρωμη και Ασπρόμαυρη / Color and Black & White, Αγγλικά / English

■ Αφιερωμένη στον πατέρα του, στην ταινία “Κιχώτης” αντικατοπτρίζονται πολλές θεματικές με τις οποίες είχε καταπιαστεί ο Μπέιλι στο προγενέστερο έργο του, συμπεριλαμβανομένων των αναστοχασμών του για την έννοια του ήρωα, των αντιπολεμικών και αντιφασιστικών δράσεων, των ιστοριών των κοινωνικών αγώνων, καθώς και της ομορφιάς του αμερικανικού τοπίου. Για τον Μπέιλι η ταινία είναι “Το ταξίδι διάρκειας ενός χρόνου εν μέσω μιας χώρας σε αδιάκοπη ανάπτυξη, στο οποίο διερευνήθηκαν εκείνες οι πρωταρχικές πηγές που είκοσι χρόνια αργότερα ήγγειραν το ερώτημα της επιβίωσης.»

■ Dedicated to his own father, Quixote reflects many of Baillie's themes from earlier work, including reflections on the hero, anti-war and anti-fascist actions, the histories of social struggles, and the beauty of American landscapes. In Bruce Baillie's words: “One-year journey through the land of incessant progress, researching those sources which have given rise twenty years later to the essential question of survival.”

Βαλεντίν των βουνών

Valentin de las sierras

Πειραματικό / Experimental, Η.Π.Α. / USA,
1968, 10', Έγχρωμη / Color, Ισπανικά / Spanish

■ Με τα λόγια του Μπρους Μπέιλι η ταινία “Γυρίστηκε στη Τσαπάλα, στη Χαλίσκο στο Μεξικό. Τίτλοι στα ισπανικά. Δέρμα, μάτια, γόνατα, άλογα, μαλλιά, ήλιος, γη. Ένα παλιό τραγούδι για τον ήρωα του Μεξικού Βαλεντίν, τραγουδισμένο από τον τυφλό Χοσέ Σαντόγιο Νασίδο εν λα Σάντα Κρουζ ντε λα Σολεδάδ. [...] Το φιλμ προέκυψε από την πάντοτε οδυνηρή και πάντοτε παρούσα αδυνατότητα να κινηματογραφήσει κανείς την ίδια του τη ζωή! Θυμάμαι ότι η σφοδρότητα των καθημερινών μου εντυπώσεων ήταν τόσο μεγάλη που νόμιζα ότι δεν θα τα βγάλω πέρα. [...] Οδηγήθηκα [...] στο ερώτημα της ουσίας της καταγραφής, της ίδιας της πράξης της κινηματογράφησης.»

■ In Bruce Baillie's words: “Filmed in Chapala, Jalisco, Mexico. Titles in Spanish. Skin, eyes, knees, horses, hair, sun, earth. Old song of a Mexican hero, Valentin, sung by the blind Jose Santolillo Nacido en Santa Cruz de la Soledad... The film emerges from the always painful, continuing impossibility of recording one's own life! I remember that the strength of my daily impressions there was so severe that I really thought I couldn't live through it. [...] It led me [...] into an essential question about recording, filming itself.”

Σκηνοθεσία - Σενάριο / Director - Scriptwriter: Bruce Baillie
Φωτογραφία / Cinematography: Bruce Baillie
Μοντάζ / Editing: Bruce Baillie
Μουσική / Music-Score: Ella Fitzgerald, Teddy Wilson
Προέλευση Κόπιας / Print Source: University of California, Berkeley Art Museum and Pacific Film Archive

Μπερτράν Μαντικό

// Αισθητηριακές Μαγγανείες

Μετά από πληθώρα μικρού και μεσαίου μήκους ταινιών που εξωθούν στα άκρα τον υβριδισμό του είδους, ο Μπερτράν Μαντικό έγινε γνωστός και αγαπήθηκε από το διεθνές και ελληνικό κοινό με την πρώτη μεγάλου μήκους ταινία του “Άγρια Αγόρια” (2017). Με το αφιέρωμα του 11ου ΦΚΠΑ “Μπερτράν Μαντικό: Αισθητηριακές Μαγγανείες” δίνεται η ευκαιρία στο ελληνικό κοινό να γνωρίσει 17 μικρού και μεσαίου μήκους ταινίες από το πειραματικό έργο του, το οποίο διατρέχεται από την έντονη κλίση του για παρεκβατικές αφηγήσεις και μία ριζοσπαστική προσωπική αισθητική.

Από την πρώτη μικρού μήκους ταινία του “Ο Μπλε Ιππότης”, το μοτίβο της ιεροτελεστίας χαρακτηρίζει μεγάλο κομμάτι της αταξινόμητης δουλειάς του, αφορώντας τότε τελετές στο εσωτερικό των οργάνων μίας γυναίκας στο “Προϊστορικό Καμπαρέ” και τότε αινιγματικά θανατικά παιχνίδια στο “Λέει Ότι Έχει Πεθάνει”. Η εμμονή αυτή δεν λείπει ούτε από το “Ο Μπορό Στο Κουτί” που εμπνέεται ελεύθερα από τη ζωή του Βαλεριάν Μπορόβτσικ. Οι ταινίες που Μαντικό χαρακτηρίζονται από έναν καταϊγισμό ποίησης και αλλοκοτίας: φουτουριστικοί μύθοι με κατατρεγμένες από τον πόθο υστεροφημίας καλλιτέχνιδες στο “Αποκάλυψη Μετά”, μπαρόκ ιστορίες για απωθημένες παρορμήσεις που ξεφεύγουν, με χαρακτήρες πολύχρωμους, υπέρμετρους, διαχυτικούς στο “Η Παναγία Των Ορμονών” σκετσάκια μίξης αυτοαναφορικότητας και εγκιβωτισμού των κάδρων στο “Ό,τι Είδατε Είναι Αλήθεια”, επαναπροσέγγιση κι εκτίναξη θρυλικών μύθων στο “Έχει Μείνει Καμιά Παρθένα Ζωντανή;”, ηρωίδες στοιχειωμένες από δαίμονες και φαντασιώσεις στο “Φεμινισμός Και Πολιτική” ή από παλιές αναμνήσεις στο “Σ... Σα... Σαλάμ... Σαλαμπό...”, λαμβάνουν χώρα άλλοτε σε μελαγχολικά τοπία του παγωμένου Βορρά κι άλλοτε σε ανύπαρκτους πλανήτες. Ο Μαντικό ορκίζεται ότι τα φαινόμενα απατούν στο “Καταθλιπτικός Μπάτσος” και, άλλωστε όπως λέει ο ίδιος, “το τέλος του κόσμου δεν είναι ποτέ μακριά”.

Σαν μετεωρίτης από ένα παράλληλο σύμπαν, ανατινάζει στερεότυπα και νόρμες, και μοιράζεται μαζί μας τις δικές του ουτοπίες, κούρη, παιχνιδιάρικες και αισθησιακές.

*Επιλογή ταινιών, προγραμματισμός, εισαγωγικό κείμενο:
Όλια Βερροιοπούλου*

Bertrand Mandico

// Sensory Witchcraft

After a plethora of short and mid-length films, which exhausted the limits of his hybrid genre, Bertrand Mandico became known and loved, by international and Greek audiences with his debut, feature film “The Wild Boys” (2017). With the 11th AAGFF’s tribute “Bertrand Mandico: Sensory Witchcraft”, an opportunity is given to Greek audiences to acquaint themselves, with seventeen short and mid-length films, from Mandico’s experimental oeuvre—permeated throughout, by its strong inclination for digressive narratives and a radical, personal aesthetic.

From his very first, short film “The Blue Chevalier”, the motif of ritual ceremony, defined a large portion of his unclassifiable work that would follow—concerning at times, rituals on a woman’s internal organs as in “Prehistoric Cabaret” and at others, enigmatic fatal games as in “He Says He’s Dead”. This obsession of his, is not absent from “Boro in the Box”, which is freely inspired from the life of Polish auteur Walerian Borowczyk. Mandico’s films are characterised by a stormy barrage of poetry and strangeness: futuristic myths and female artists persecuted by their lust for legacy, in “Ultra Purple”; baroque stories on repressed impulses escaping—with colourful, excessive, effusive characters in “Our Lady of Hormones”; sketches combining self-referentiality and mise en abyme in “All You Have Seen Is True”; reappraisal and explosion of legendary myths in “Any Virgin Left Alive?”; heroines haunted by demons and fantasies in “Feminisme, Rafale Et Politique”; by old memories in “S... Sa... Salam... Salammbô...” —mainly taking place in melancholy landscapes of the frozen north, or even in non-existent planets. Mandico swears, that appearances deceive in “Depressive Cop”, and that anyway, as he himself says, “the end of the world is never far away”.

Like a meteor, arriving from a parallel universe, he blows up stereotypes and norms from our world—sharing with us, his own utopias—queer, playful and sensual.

Film selection, programming, introduction: Olia Verriopoulou

Μυθοπλασία / Fiction,
Γαλλία / France, 2013,
10', Έγχρωμη / Color,
Αγγλικά / English

Σκηνοθεσία / Director

Bertrand Mandico

Σενάριο / Scriptwriter

Bertrand Mandico, Elina Löwensohn

Φωτογραφία / Cinematography

Bertrand Mandico

Μοντάζ / Editing

George Cragg

Μουσική / Music-Score

Enrico Fiocco, Bertrand Mandico

Ηθοποιοί / Cast

Elina Löwensohn

Παραγωγή / Production

Ecce Films, Emmanuel Chaumet

Προέλευση Κόπιας / Print Source

Ecce Films

Προϊστορικό καμπαρέ

Prehistoric cabaret

■ Arnarstrápi, Ισλανδία. Σε ένα καμπαρέ, μια γυναίκα άρχουσα του τελετουργικού επιτελεί μια εσωτεριστική τελετή σωματικής ενδοσκόπησης με μια παράξενη οργανική κάμερα. Οι εικόνες της κάμερας προβάλλονται πίσω της. Η τελετάρχης μας προσφέρει ένα ταξίδι στο κέντρο των σπλάχνων της, για να γνωρίσουμε το πλάσμα που ζει μέσα της, μέσα σε όλους και όλες εμάς... το πρωταρχικό ον. Κατά τη διάρκεια αυτού του ταξιδιού, το κοινό μετέρχεται από την καταληψία στην έκσταση. Μετά το τέλος της τελετής, η τελετάρχης βρίσκεται ολομόναχη.

■ Arnarstrapi, Iceland. In a cabaret, a woman master of ceremonies performs an esoteric coloscopy act with a strange organic camera. The images of the camera are screened behind her. The master of ceremonies offers us a journey into the center of her organs, to meet a creature that lives within her, within all of us... the original being. During this journey, the audience gets into a state of trance that reaches ecstasy. Once the act completed, the master of ceremonies is left aside.

Μυθοπλασία / Fiction,
Γαλλία / France, 2018, 37',
Έγχρωμη / Color, Γαλλικά / French

Σκηνοθεσία - Σενάριο /

Director - Scriptwriter

Bertrand Mandico

Φωτογραφία / Cinematography

Sylvain Verdet

Μοντάζ / Editing

Georges Cragg

Μουσική / Music-Score

Pierre Desprats, Xavier Thieulin

Ηθοποιοί / Cast

Lola Créton, Pauline Jacquard,
Pauline Lorillard, Elina Löwensohn,
Anne-Lise Maulin, Vimala Pons,
Nathalie Richard, Jean Le Scouarnec

Παραγωγή / Production

Ecce Films, Emmanuel Chaumet

Προέλευση Κόπιας / Print Source

Ecce Films

Αποκάλυψη μετά

Ultra pulpe / Apocalypse after

■ Ένα εγκαταλελειμμένο παραθαλάσσιο θέρετρο. Τα γυρίσματα μιας ταινίας φαντασίας για το τέλος μιας εποχής τελειώνουν. Δύο γυναίκες, από την ομάδα της ταινίας, η μία ηθοποιός και η άλλη σκηνοθέτις, η Απόκαλιψ και η Τζόι (Χαρά), είναι στα πρόθυρα ολοκλήρωσης της ερωτικής τους σχέσης. Για να κρατήσει περισσότερο η τελευταία αγκαλιά με την Απόκαλιψ, η Τζόι, η μεγαλύτερη από τις δύο, αφηγείται πέντε παραμύθια από ηλιοβασιλέματα. Πέντε ιστορίες γυναικών που δεν θέλουν να μεγαλώσουν, πέντε περιπέτειες επιστημονικής φαντασίας, χυδαιότητας, νεκροφιλίας και ποίησης. Πέντε σεκάνς που παραπέμπουν στη δημιουργία μιας ταινίας φαντασίας για το τέλος μιας εποχής..

■ An abandoned seaside resort. The shooting for a fantasy film about the end of an era wraps up. Two women, both members of the film crew, one an actress, the other a director, Apocalypse and Joy, are on the verge of concluding their love affair. To keep Apocalypse the time of one last embrace, Joy, the eldest of the two, recites five tales of sunsets. Five stories of women who do not want to age, five adventures of science fiction, vulgarity, necrophilia and poetry. Five sequences that reference the making of a fantasy film about the end of an era.

Σκηνοθεσία - Σενάριο / Director - Scriptwriter: Bertrand Mandico
Φωτογραφία / Cinematography: Sébastien Ronceray
Μοντάζ / Editing: George Cragg
Ηθοποιοί / Cast: Elina Löwensohn, Sergei Ivanov, Makino Takashi
Παραγωγή / Production: Julie Billy
Προέλευση Κόπιας / Print Source: Ecce Films

Καταθλιπτικός μπάτσος

Depressive cop

Πειραματική / Experimental, Γαλλία / France, 2016, 12', Έγχρωμη / Color, Αγγλικά / English

■ Ο Ελρόι, ένας καταθλιπτικός μπάτσος, με εγκαύματα στο πρόσωπο, διερευνά μια υπόθεση σε ένα νησί της Σκωτίας. Ένα κορίτσι στην εφηβεία έχει εξαφανιστεί, και η μητέρα της καταθέτει με μια φαινομενική απάθεια. Η έφηβη επανεμφανίζεται, όμως πρόκειται για τη μητέρα που υποδύεται την κόρη. Ο μπάτσος, χαμένος βαθιά στην κατάθλιψή του, δεν φαίνεται να αντιλαμβάνεται και πολλά.

■ Elroy, a depressive cop with burned facial skin, is doing an investigation on a Scottish island. A teenage girl has disappeared, and her mother testifies, seemingly unaffected. The teenager reappears, in fact it is the mother who plays at being her daughter. The cop doesn't seem to be aware of anything, too lost in his depression.

Σκηνοθεσία - Σενάριο / Director - Scriptwriter: Bertrand Mandico
Σενάριο / Scriptwriter: Bertrand Mandico
Φωτογραφία / Cinematography: Pascale Granel
Μοντάζ / Editing: George Cragg
Μουσική / Music-Score: Erwan Eyck, Ghedalia Tazartes
Ηθοποιοί / Cast: Elina Löwensohn, Thierry Benoiton, Benoît Serre, Elise Hôte, Laure Lapeyre, Jacques Malnou
Παραγωγή / Production: Julie Billy
Προέλευση Κόπιας / Print Source: Coproduction Office

Ο Μπορό στο κουτί

Boro in the box

Πειραματική / Experimental, Γαλλία, Γερμανία / France, Germany, 2011, 40, Ασπρόμαυρη / Black & White, Με ήχο / Sound, Γαλλικά / French

■ Η φαντασματική ιστορία της ζωής του κινηματογραφιστή Βαλεριάν Μπορόβτσικ, από τη μέρα της σύλληψής του μέχρι τον κινηματογραφικό θάνατό του. Ο Μπορό “στο κουτί του” ανακαλύπτει έναν σκληρό και χυδαίο κόσμο. Σε ένα φαντασιακό Αλφάβητο, από την Πολωνία μέχρι το Παρίσι, βιώνει κοινότοπες καίτοι πολύχρωμες περιπέτειες.

■ From the day he was conceived to his cinematographic death, the fantastic life-story of filmmaker Walerian Borowczyk. Boro-in-his-box discovers a cruel and obscene world. He experiences banal yet colorful adventures, from Poland to Paris, in an imaginary Alphabet.

Σκηνοθεσία / Director: Bertrand Mandico
Σενάριο / Scriptwriter: Elina Löwensohn, Bertrand Mandico
Φωτογραφία / Cinematography: Pascale Granel
Μοντάζ / Editing: Laure Saint-Marc
Ηθοποιοί / Cast: Elina Löwensohn, Eva Maloisel, Olmo Mayakoff
Παραγωγή / Production: Ecce films
Προέλευση Κόπιας / Print Source: Ecce Films

Έχει μείνει καμιά παρθένα ζωντανή;

Y-a-t'il une vierge encore vivante

Any virgin left alive?

Μυθοπλασία / Fiction, Γαλλία / France, 2015, 9', Έγχρωμη / Color, Γαλλικά, Αγγλικά / French, English

■ Σύμφωνα με έναν αγγλικό θρύλο, η Ιωάννα της Λωραίνης δεν πέθανε στην πυρά. Της έκαψαν τα μάτια και ένα βρετανικό άλογο ξεπαρθένεψε το λουλούδι της. Έκτοτε λυσσομανούσε στα πεδία της μάχης, γυρνούσε σαν ρακοσυλλέκτρια, ψάχνοντας για ζωή και παρθένες ακόμα ζωντανές.

■ According to an English legend, Joan of Arc did not die at the stake. Her eyes were burned, and she was deflowered by a British stallion. She was then bound to ramble on battlefields, as a scavenger, on the lookout for life, in search of virgins still alive.

Σκηνοθεσία - Σενάριο / Director - Scriptwriter: Bertrand Mandico
Φωτογραφία / Cinematography: Pascale Granel
Μοντάζ / Editing: Laure Saint-Marc
Ηθοποιοί / Cast: Elina Löwensohn, Nathalie Richard, Michel Lebayon, Agnes Berthon
Παραγωγή / Production: Ecce Films, Emmanuel Chaumet
Προέλευση Κόπιας / Print Source: Ecce Films

Η Παναγία των ορμονών

Notre Dame des hormones

Our Lady of hormones

Μυθοπλασία / Fiction, Γαλλία / France, 2014, 31', Έγχρωμη / Color, Γαλλικά / French

■ Δύο γυναίκες ηθοποιοί κάνουν πρόβες για ένα θεατρικό, ένα Σαββατοκύριακο στην επαρχία. Ενόσω κάνουν περίπατο στο δάσος, η μία από τις δύο ξεθάβει ένα περίεργο πράγμα. Το πλάσμα γίνεται αντικείμενο του πόθου και για τις δύο γυναίκες. Δεν ξέρουν όμως ότι μόλις βρήκαν την “Παναγιά των Ορμονών”.

■ Two actresses are rehearsing a play over a weekend in a country house. While walking in the woods, one unearths a strange thing. The creature becomes an object of desire for both women, desperate to own the thing. But what they don't know is that they just found “Our Lady of Hormones”.

Η Ανάσταση της νεκρής φύσης

La Résurrection des natures mortes

Living still life

Πειραματική / Experimental, Γαλλία, Γερμανία, Βέλγιο / France, Germany, Belgium, 2012, 16', Έγχρωμη / Color, Γαλλικά / French

Σκηνοθεσία - Σενάριο / Director - Scriptwriter: Bertrand Mandico

Φωτογραφία / Cinematography: Pascale Granel

Μοντάζ / Editing: George Cragg, Laure St. Marc

Μουσική / Music-Score: Tazartes, Bertrand Mandico

Ηθοποιοί / Cast: Elina Löwensohn, Jean-Marc Montmont, Chloé Deborde

Παραγωγή / Production: Philippe Bober, Philippe Kauffmann, Susanne

Marian **Προέλευση Κόπιας / Print Source:** Coproduction Office

■ Η Φιεβρ, μια αινιγματική γυναίκα (το όνομά της σημαίνει πυρετός), συλλέγει νεκρά ζώα από την άγρια ύπαιθρο. Τα φέρνει πίσω στη ζωή μέσω κινουμένων σχεδίων. Μια μέρα, ένας άντρας επισκέπτεται τη Φιεβρ, η γυναίκα του έχει πεθάνει...

■ Fièvre, an enigmatic woman, collects dead animals in the wild. She brings them back to life through animated films. One day, a man comes to see Fièvre: his wife is dead...

Ο μπλε ιππότης

Le cavalier bleu / The blue knight

Κινούμενο σχέδιο, Πειραματική / Animation, Experimental, Γαλλία / France, 1998, 11', Σέπια / Sepia, Χωρίς διάλογο / No dialogue

Σκηνοθεσία - Σενάριο / Director - Scriptwriter: Bertrand Mandico

Φωτογραφία / Cinematography: Bertrand Mandico, Christophe Grelidé

Μοντάζ / Editing: Vonnick Guénée

Μουσική / Music-Score: Frédéric Acquaviva

Παραγωγή / Production: Les Télécréateurs

Προέλευση Κόπιας / Print Source: Ecce Films

■ Ο μπλε καβαλάρης, γεννημένος στις κουζίνες της κολάσεως, δραπετεύει και φεύγει για να εξερευνήσει έναν περίεργο και ονειρώδη κόσμο. Έχοντας εμπλακεί σε κάθε είδους χειρισμούς, καταλήγει να γίνει θρύλος.

■ The blue horseman, born in the kitchens of hell, escapes and sets off to discover, a strange, dreamlike world. Caught up in all kinds of manipulations, he ends up becoming a legend himself.

Δοκίμιο 135

Essai 135

Πειραματική / Experimental, Γαλλία / France, 2007, 4', Έγχρωμη / Color, Γαλλικά / French

Σκηνοθεσία - Σενάριο / Director - Scriptwriter: Bertrand Mandico **Φωτογραφία / Cinematography:** Pascale Granel **Μοντάζ / Editing:** Véronique Lange **Μουσική / Music-Score:** Radiohead (Groupe) **Ηθοποιοί / Cast:** Patrick Dumont, Aline Ahond, Katia Golubeva (narrator) **Παραγωγή / Production:** L'oeil qui Ment **Προέλευση Κόπιας / Print Source:** Ecce Films

■ Ο Αντρέι ερευνά την ηχητική μνήμη των φυτών. Έχει αναπτύξει μια τεχνική για να φέρνει πίσω ήχους από το παρελθόν. Ο Αντρέι θέλει να διαφυλάξει στεγανές τις ανακαλύψεις του. ■ Andreï researches the sonic memory of plants. He has developed a technique for making sounds come back from the past. Andreï wants to keep a tight lid on his discoveries.

Λέει ότι έχει πεθάνει

Il dit qu'il est mort / He says he's dead

Μυθοπλασία / Fiction, Γαλλία / France, 2006, 12', Ασπρόμαυρη / Black & White, Γαλλικά, Ρωσικά / French, Russian

Σκηνοθεσία - Σενάριο / Director - Scriptwriter: Bertrand Mandico **Φωτογραφία / Cinematography:** Pascale Granel **Μοντάζ / Editing:** Julien Lacheray **Μουσική / Music-Score:** Claire-Anne Langeron, Erwan Eyck **Ηθοποιοί / Cast:** Yekaterina Golubeva, Augustin Legrand, Jean-Marc Stehlé **Παραγωγή / Production:** Centrale Électrique **Προέλευση Κόπιας / Print Source:** Ecce Films

■ Ένας κρεμασμένος, με το σχοινί σφιγμένο, αιωρείται προς τα πάνω από την ταλάντωση των κλαδιών ενός δέντρου. Τη στιγμή που ανέρχεται ταλαντευόμενος προς τον ουρανό και τον θάνατο, η γυναίκα που τον κατηγορήσε για έγκλημα τον εξιλεώνει. Εκείνος μαλακά επανέρχεται στη ζωή, ξαπλωμένος σε ένα λιβάδι, κοιτάζοντας τα πάντα γύρω του. ■ Hoisted by his rope, a hanged man is lifted up through the branches of a tree. While he is in the middle of his ascent toward the heavens and death, the woman who'd accused him of a crime clears him of it. He gently comes back to life, lying in a field, gazing at everything around him.

Η αυτού μεγαλειότης μικρή γενειάδα

Sa majesté petite barbe

Πειραματική / Experimental, Γαλλία / France, 2009, 6', Ασπρόμαυρη / Black & White, Γαλλικά / French

Σκηνοθεσία - Σενάριο / Director - Scriptwriter: Bertrand Mandico **Μοντάζ / Editing:** Laure Saint-Marc **Ηθοποιοί / Cast:** Anna M **Παραγωγή / Production:** L'oeil qui Ment **Προέλευση Κόπιας / Print Source:** Ecce Films

■ Τρεις απόπειρες ύπνωσης πάνω σε παιδιά. ■ Three attempts of hypnosis on children..

Αναμνήσεις ενός επιδειξία βυζιών

Souvenir d'un montreur de seins / Memories of a boobs flasher

Πειραματική / Experimental, Γαλλία / France,
2014, 10', Ασπρόμαυρη / Black & White , Γαλλικά / French

Σκηνοθεσία - Σενάριο / Director - Scriptwriter: Bertrand Mandico

Φωτογραφία / Cinematography: Bertrand Mandico

Μοντάζ / Editing: Laure Saint-Marc

Ηθοποιοί / Cast: Elina Löwensöhn

Παραγωγή / Production: L'Oeil qui Ment, Bertrand Mandico, Elina Löwensöhn

Προέλευση Κόπιας / Print Source: Ecce Films

■ Ένας επιδειξίας βυζιών μας μιλάει, ένας επιδειξίας βυζιών μας αφήνει να δούμε. ■ A boobs flasher tells us, a boobs flasher lets us see.

Φεμινισμός και πολιτική

Feminisme, rafale et politique

Μυθοπλασία / Fiction, Γαλλία / France,
2013, 10', Έγχρωμη / Color, Αγγλικά / English

Σκηνοθεσία-Σενάριο / Director-Scriptwriter: Bertrand Mandico **Φωτογραφία**

/ Cinematography: Bertrand Mandico **Μοντάζ / Editing:** Laure Saint Marc

Μουσική / Music-Score: Fall of Saigon **Ηθοποιοί / Cast:** Elina Löwensohn

Παραγωγή / Production: L'oeil qui ment, Venin Films **Προέλευση Κόπιας / Print Source:** Ecce Films

■ Μια ηθοποιός αντιμέτωπη με τους εσωτερικούς της δαίμονες. ■ An actress confronted with her inner demons.

Ό,τι είδατε είναι αλήθεια

Tout ce que vous avez vu est vrai / All you have seen is true

Πειραματική / Experimental, Γαλλία / France,
2004, 2', Έγχρωμη / Color, Με ήχο / Sound, Γαλλικά / French

Σκηνοθεσία - Σενάριο / Director - Scriptwriter: Bertrand Mandico

Φωτογραφία / Cinematography: Kathy Sebbah

Μοντάζ / Editing: Marielle Babinet **Μουσική / Music-Score:** Laurent Dherbecourt

Ηθοποιοί / Cast: Nathalie Hauwelle, Pons, Stéphane Rozenbaum, Walter

Schnorkel **Παραγωγή / Production:** L'oeil qui Ment **Προέλευση Κόπιας / Print Source:** Ecce Films

■ Μια φανταστική αυτοβιογραφία γύρω από τη δημιουργία μιας πραγματικής ταινίας. ■ A fantasized autobiography around the making of a real film.

Σ... Σα... Σαλάμ... Σαλαμπό...

S... Sa... Salam... Salammbô...

Πειραματική / Experimental, Γαλλία / France,
2013, 7', Έγχρωμη / Color, Αγγλικά / English

Σκηνοθεσία-Σενάριο / Director-Scriptwriter: Bertrand Mandico

Φωτογραφία / Cinematography: Bertrand Mandico **Μοντάζ / Editing:** Laure

Saint-Marc **Μουσική / Music-Score:** Ghédalia Tazartès **Ηθοποιοί / Cast:** Elina

Löwensöhn, Vilhelmina Magnúsdóttir, **Παραγωγή / Production:** Bertrand

Mandico, Alix Pennequin, Lola Norda

Προέλευση Κόπιας / Print Source: Ecce Films

■ Η γέρο-Σαλαμπό ζει μονάχη της, σε απόλυτη ένδεια, σε ένα νησί στα βόρεια. Στοιχειωμένη από τις αναμνήσεις της, η Σαλαμπό κακοποιείται από το φάντασμα της νιότης της, το οποίο άλλοτε την κοροϊδεύει και άλλοτε κυρτώνει την πλάτη της τόσο που δεν μπορεί πια να δει τον γαλανό ουρανό. ■ The old Salammbô lives alone on a northern island, in total destitution. Haunted by her memories, Salammbô is mistreated by the phantom of her youth, which sometimes taunts, sometimes bends her back so that she no longer sees the blue of the sky.

Η Οντίλ της κοιλάδας

Odile dans la vallée / Odile of the valley

Πειραματική / Experimental, Γαλλία / France, 2017, 3',
Ασπρόμαυρη / Black & White, Αγγλικά / English

Σκηνοθεσία / Director: Elina Löwensohn & Bertrand Mandico **Σενάριο /**

Scriptwriter: Bertrand Mandico **Φωτογραφία / Cinematography:** Pascale Granel

Μοντάζ / Editing: Laure Saint-Marc

Μουσική / Music-Score: Ghédalia Tazartès

Ηθοποιοί / Cast: Mika'Elia Fisher, Elina Löwensohn **Παραγωγή / Production:**

L'oeil qui ment, Venin Films **Προέλευση Κόπιας / Print Source:** Ecce Films

■ Μικρού μήκους ταινία για τη θηλυκή έκσταση. ■ Short film about female ecstasy.

Μπουρλέσκ και κρύο

Burlesque et froid

Πειραματική / Experimental, Γαλλία / France,
2010, 2', Έγχρωμη / Color, Γαλλικά / French

Σκηνοθεσία - Σενάριο / Director - Scriptwriter: Bertrand Mandico

Φωτογραφία / Cinematography: Bertrand Mandico **Μοντάζ / Editing:** Laure

Saint-Marc **Μουσική / Music-Score:** Erwan Eyck **Παραγωγή / Production:** L'oeil

qui ment, Venin Films **Προέλευση Κόπιας / Print Source:** Ecce Films

■ Είσοδος προς την αθανασία. ■ Enter so as not to die.

Χάρμονι ο Ανάρμοστος

Ο Χάρμονι Κορίν δεν ήταν ποτέ καλλιτέχνης του περιθωρίου, αντίθετα μπήκε πολύ νέος στο σύστημα του σινεμά και των γκαλερί. Η πρώτη του ταινία, “Gummo” (1997), παρά τα υλικά χαμηλής ευκρίνειας, κόστισε ένα εκατομμύριο δολάρια, προϋπολογισμός ιδιαίτερα υψηλός για τον αμερικανικό ανεξάρτητο κινηματογράφο. Από έναν τυφώνα γκροτέσκων εικόνων στο “Gummo” και στην ταινία “Julien Donkey-Boy” (1999), η οποία χαρακτηρίστηκε ως η πρώτη αμερικανική ταινία που ακολούθησε το κινηματογραφικό μανιφέστο του δανέζικου Δόγματος 95, ο Κορίν πέρασε σε μια ταινία αφιερωμένη στους σωσίες διανοημάτων στο “Mister Lonely” (2007), συνεχίζοντας με την ωμή καταγραφή του “Trash Humpers” (2009), για να καταλήξει στην ηλιοφάνεια των “Spring Breakers” (2012) και “The Beach Bum” (2019). Η νεότητα, τα φαντάσματα, το σκέιτμπορντ σαν σανίδα σωτηρίας, το περιθώριο και η κουλτούρα του Νότου είναι τα βασικά θέματα του έργου του, τα οποία αναπτύσσονται μέσα από ταινίες, φωτογραφίες, εγκαταστάσεις, μουσικά βίντεο, κολάζ, ζωγραφίες, φανζίν, κείμενα. Το έργο του είναι ταυτόχρονα απωθητικό και ελκυστικό, αυθάδες και κυνικό αλλά ειλικρινές όπως το ημερολόγιο ενός εφήβου. Θυμίζει φάρσα. Οι ταινίες του έχουν παρουσιαστεί στα μεγαλύτερα κινηματογραφικά φεστιβάλ, εκπροσωπείται από την γκαλερί Γκαγκόσιαν και το 2017 πραγματοποιήθηκε αναδρομική έκθεση στο Κέντρο Πομπιδιού με το εικαστικό και κινηματογραφικό του έργο. Στο αφιέρωμά μας προβάλλονται οι τρεις τελευταίες του ταινίες, “Trash Humpers”, “Spring Breakers” και “The Beach Bum”.

*Επιλογή ταινιών, προγραμματισμός,
εισαγωγικό κείμενο: Φαίδρα Παπαδόπουλου*

Harmful Harmony

Harmony Korine was never a fringe artist, on the contrary he entered the system of cinema and galleries very young. His first film, “Gummo” (1997), despite its low-definition media, cost a million dollars, a very high budget for American independent cinema. From a hurricane of grotesque images in “Gummo” and the film “Julien Donkey-Boy” (1999), which became the first American film made in accordance with the filmmaking manifesto of Danish Dogme 95, Korine moved on to a film dedicated to celebrity impersonators in “Mister Lonely” (2007), continuing with the raw recording of “Trash Humpers” (2009), to end up in the sunshine of “Spring Breakers” (2012) and “The Beach Bum” (2019). Youth, ghosts, skateboarding as a lifeline, the fringe and culture of the South are the main themes of his work, which are developed through films, photographs, video-installations, music videos, collages, paintings, fanzines, texts. His work is both repulsive and appealing, cheeky and cynical but honest as a teenager’s diary. It is reminiscent of a prank. His films have been presented at major film festivals, he is represented by the Gagosian Gallery, and in 2017 a retrospective exhibition was held at the Pompidou Center with his visual and cinematic work. Our tribute showcases his last three films, “Trash Humpers”, “Spring Breakers” and “The Beach Bum”.

Film selection, programming, introduction: Phaedra Papadopoulou

Μυθοπλασία / Fiction,
Η.Π.Α. / USA, 2009, 78',
Έγχρωμη / Color,
Αγγλικά / English

Σκηνοθεσία - Σενάριο /
Director - Scriptwriter

Harmony Korine

Φωτογραφία / Cinematography

Harmony Korine

Μοντάζ / Editing

Leo Scott

Μουσική / Music-Score

Harmony Korine

Ηθοποιοί / Cast

Rachel Korine, Brian Kotzur,

Travis Nicholson, Harmony Korine

Παραγωγή / Production

Alcove Entertainment, Warp Films

Προέλευση Κόπιας / Print Source

Visit Films

Σαβουρογάμηδες

Trash humpers

■ Η ταινία “Σαβουρογάμηδες” δεν είναι τόσο μια ταινία μυθοπλασίας όσο μια σειρά από γκαγκ όπου πρωταγωνιστούν τέσσερις βλάσφημοι γέροι με νεανικά σώματα. Ακόμη περισσότερο, πρόκειται για μια θολή τοπιογραφία του Νάσβιλ, γυρισμένη με μια κάμερα VHS. Τα φώτα των δρόμων, οι αυλές των σπιτιών, τα υπαίθρια πάρκινγκ, τα χορταριασμένα οικόπεδα είναι το πραγματικό θέμα της ταινίας: «Μερικές φορές όταν οδηγώ σ’ αυτούς τους δρόμους νύχτα, μπορώ να μυρίσω τον πόνο των ανθρώπων που ζουν εδώ», λέει ο σκηνοθέτης στην ταινία. Το 2009 βραβεύτηκε με το μεγάλο βραβείο στο Διεθνές Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ της Κοπεγχάγης CPH:DOX.

■ “Trash Humpers” is not so much a fiction movie as a series of gags starring four blasphemous old men with youthful bodies. Still more, it is a blurry landscape of Nashville, shot with a VHS camera. The streetlights, the backyards, the parking lots, the grassy empty spaces are the main themes of the film: “Sometimes when I drive on these streets at night, I can smell the pain of the people who live here,” says the director in the film. In 2009 he was awarded the Grand Prix at the CPH: DOX Copenhagen International Documentary Festival.

Σκηνοθεσία - Σενάριο / Director -

Scriptwriter: Harmony Korine

Φωτογραφία / Cinematography:

Benoît Debie **Μοντάζ / Editing:** Douglas

Crise **Μουσική / Music-Score:**

Skrillex, Cliff Martinez

Ηθοποιοί / Cast: James Franco, Selana

Gomez, Vanessa Hudgens,

Ashley Benson, Rachel Korine

Παραγωγή / Production: Muse Productions,

Annapurna Pictures, Division Films,

Radar Productions **Προέλευση Κόπιας /**

Print Source: Kinology

Σκηνοθεσία - Σενάριο / Director -

Scriptwriter: Harmony Korine

Φωτογραφία / Cinematography: Benoît

Debie **Μοντάζ / Editing:** Nick Fenton,

Colby O'Brien **Μουσική / Music-Score:**

John Debney **Ηθοποιοί / Cast:** Matthew

McConaughey, Snoop Dog, Isla Fischer,

Stefanie LaVie Owen

Παραγωγή / Production: Iconoclast,

Anonymous Content, Le Grisbi

Productions, SPK Pictures, Vice Films

Προέλευση Κόπιας / Print Source: Odeon

Spring breakers

Μυθοπλασία / Fiction, Η.Π.Α. / USA,
2012, 92', Έγχρωμη / Color, Αγγλικά / English

■ Στην Αμερική, το spring break είναι η περίοδος των ανοιξιάτικων φοιτητικών διακοπών: άγρια πάρτι, αλκοόλ, ναρκωτικά, σεξ. Ο Κορίν αφηγείται την ιστορία μιας παρέας κοριτσιών που μπερδεύει τη διασκέδαση στη Φλόριντα με την παρανομία, όταν γνωρίζει τον Άλιεν (Τζέιμς Φράνκο), έναν ράπερ με ροπή προς το έγκλημα και τα όπλα. Η κινηματογράφηση δομείται γύρω από την επανάληψη: ηλιοβασίλεμα, κέφι, φόνος.

■ In America, the spring break is the period of the spring student holidays: wild parties, alcohol, drugs, sex. Korine tells the story of a group of girls who confuse fun in Florida with illegality, when they meet Alien (James Franco), a rapper with a penchant for crime and guns. The filming is structured around repetition: sunset, fun, murder.

Ο παραλίας

The beach bum

Μυθοπλασία / Fiction, Η.Π.Α. / USA,
2019, 95', Έγχρωμη / Color, Αγγλικά / English

■ Ο ποιητής Μούντογκ, τον οποίο υποδύεται ο Μάθιου Μακόνναχι, ζει στο Μαϊάμι διασκεδάζοντας. Γράφει στην παλιά του γραφομηχανή δίπλα στη θάλασσα, διαβάζει τα ποιήματά του σκανδαλίζοντας το ακροατήριο, κάνει φάρσες σαν έφηβος, του αρέσει το σεξ, το ποτό και το χόρτο. Είναι ένας απολίτικος γραφικός τύπος, ταυτόχρονα τρυφερός αλλά και κυνικός, που περνά την ώρα του χαμένος στις απολαύσεις, ακόμη κι όταν τα πράγματα παίρνουν απρόσμενες τροπές.

■ Poet Moondog (Matthew McConaughey) lives in Miami having fun. He writes on his old typewriter by the sea, reads his poems by offending the audience, makes jokes like a teenager, likes sex, booze and weed. He is an apolitical one-of-a kind type, at the same time tender but also cynical, who spends his time wasted on pleasures, even when things take unexpected turns.

Αποκατεστημένες και υπέροχες

Το φετινό αφιέρωμα στις “Αποκατεστημένες και Υπέροχες” είναι στην ευχάριστη θέση να προβάλλει πρόσφατα αποκατεστημένες ταινίες από όλο τον κόσμο: Γαλλία, Ηνωμένες Πολιτείες, Μεξικό, Σουηδία, Τσεχία και φυσικά από την Ελλάδα. Σε 45 χρόνια κινηματογραφικής ιστορίας -από το 1923 έως το 1968- βλέπουμε πώς δημοφιλείς ταινίες επηρεάστηκαν από πειραματικές μορφές και πρωτοπορίες, αλλά και την άνοδο του νέου ανεξάρτητου κινηματογράφου της δεκαετίας του 1960. Μέσα από την ανάπτυξη των κινηματογραφικών ειδών, παρακολουθούμε επίσης την εξέλιξη τεχνολογιών όπως ο ήχος, τα ειδικά εφέ και το χρώμα. Η φετινή επιλογή καταδεικνύει τον πολιτικό αντίκτυπο των ταινιών στην εποχή τους και τη λειτουργία τους ως καθρέφτες των κοινωνιών: οι αγώνες των γυναικών για τα δικαιώματά τους, η καταστροφή της οικογενειακής ζωής, τα μοντέρνα οράματα της αγάπης και το μέλλον της ανθρωπότητας. Το αφιέρωμα περιλαμβάνει 5 ενότητες:

Η Αθήνα του 1930: από την οπερέτα στην οθόνη: Παρουσιάζεται η πρώτη “ηχητική και άδουσα” ταινία του πρώιμου ελληνικού κινηματογράφου, “Οι Απάχηδες Των Αθηνών” (1930) του Δημήτρη Γαζιάδη.

Κυρίες, Στον Παράδεισο Τώρα: Όπως το συνεχές πηγαινέλα ανάμεσα στην κόλαση και τον παράδεισο, αυτή η ενότητα παρουσιάζει φιγούρες γυναικείων χαρακτήρων που αγωνίζονται για την ανεξαρτησία και την ευτυχία τους, μέσω της ιστορίας του κινηματογράφου, από την εποχή του βωβού έως την αρχή του ήχου και από το κλασικό Χόλιγουντ μέχρι το νέο κύμα της δεκαετίας του '60.

Οπουδήποτε αλλού, πέραν του κόσμου: Με αναφορά σε ένα ποίημα του Μποντλέρ, η ενότητα 3 ταινιών είναι αφιερωμένη στη διαφυγή, στο ταξίδι, και στο να είναι κανείς εντός του εαυτού του, σε έναν άγριο, όμορφο, κενό κόσμο ή σύμπαν.

Μεξικανικό Νουάρ: Ένα γοτθικό όραμα με “νουάρ” και κλειστοφοβικές ατμόσφαιρες, σε δύο ταινίες αντιπροσωπευτικές του είδους στο Μεξικό.

Μεταμεσονύκτια Ταινία: Παραδοσιακά, οι μεταμεσονύκτιες ταινίες παίζονταν στα σινεμά πολύ αργά το βράδυ κρυμμένες από ένα μεγαλύτερο κοινό, λόγω του περιεχομένου τους, το οποίο θα μπορούσε να ήταν είτε ανατρεπτικό, βίαιο και τρομακτικό, είτε θα μπορούσε να είχε τη γεύση των μη λογοκριμένων ταινιών Β προβολής. Η φετινή επιλογή επικεντρώνεται στον μεγάλο Ιταλό, δεξιόχρηνη τέτοιων παράξενων και τρομερών ταινιών, τον Μάριο Μπάβα.

*Επιμέλεια, προγραμματισμός, εισαγωγικό κείμενο: Σελίν Ρουιβό
(ανεξάρτητη ειδήμονας στην αποκατάσταση φιλμ)*

Restored and beautiful

This year's “Restored and Beautiful” programme is pleased to show newly restored films coming from all over the world: France, United States, Mexico, Sweden, Czech Republic and of course Greece. Across 45 years of filmmaking – from 1923 to 1968 – we see how mainstream movies were influenced by experimental forms and avant-gardes, but also the rise of the new independent cinema of the 1960s. Through the development of the film genres, we are also witnessing the evolution of technologies such as sound, special effects, and color in film. This year's selection demonstrates the political impact of the films in their time and their function as mirrors of societies: women's fights for rights, destruction of the family life, modern visions of love, and the future of humanity. The programme consists of five sections:

Athens in the 1930s: From the operetta to the screen: Showcasing the first “singing and sound” film or early Greek cinema, “The Apaches of Athens” (1930) by Dimitris Gaziadis.

Ladies, Paradise Now: Like a continuous back and forth between hell and paradise, this section introduces figures of women characters, fighting for independence and happiness, through cinema's history, from the silent era to the beginning of sound and from classical Hollywood until the new wave of the '60s.

Anywhere out of the world: In reference to a poem written by Baudelaire, this section, consisting of 3 films, is dedicated to escape, journey, and being inside oneself in a wild, beautiful, empty world or universe.

Mexican Noir: A vision of the Gothic, “noir” and claustrophobic atmospheres in two films, representatives of the genre in Mexico.

Midnight Movie: Traditionally, the midnight movies in theaters were scheduled very late, hidden from a larger audience, because of their content, which could have been either subversive, violent, scary or could have had the flavor of uncensored B movies. This year's selection focuses on the great Italian master of strange and dreadful films: Mario Bava.

*Curation, programming, introduction: Céline Ruivo
(independent expert in film restoration)*

Σκηνοθεσία / Director

Δημήτρης Γαζιάδης /
Dimitrios Gaziadis

Σενάριο / Scriptwriter

Γιάννης Πρινέας (βασισμένο στο λιμπρέτο του από την ομώνυμη οπερέτα του 1921, με μουσική του Νίκου Χατζηαποστόλου) / Yannis Prineas (based on his libretto of the same name operetta of 1921, with Nikos Hadjiapostolou's music)

Φωτογραφία / Cinematography

Μιχάλης Γαζιάδης / Mihalis Gaziadis

Μουσική / Music-Score

Γιάννης Τσελίκας (ανασυνθέση από την αρχική οπερέτα για την αποκατεστημένη έκδοση), Γιάννης Σαμπροβαλάκης (μουσικολογική έρευνα), από το Κέντρο Ελληνικής Μουσικής. Εκτέλεση της πρωτότυπης και ανασυσταμένης μουσικής από την Εθνική Συμφωνική Ορχήστρα της ΕΡΤ και τους Μονωδούς της Εθνικής Λυρικής Σκηνής υπό τη διεύθυνση του Αναστάσιου Συμεωνίδη / Yannis Tselikas, (reconstruction from the original operetta score for the restored version), Yiannis Sampovalakis (musicological research) from the Hellenic Music Centre. Original and reconstructed music performed by the Greek Radio Symphony Orchestra and the National Opera's Soloists, conducted by Anastasios Simeonidis.

Οι απάχηδες των Αθηνών

The apaches of Athens

Μυθοπλασία / Fiction, Ελλάδα / Greece, 1930, 92',
Ασπρόμαυρη / Black & White, Με Ήχο / Sound

■ Πρόκειται για την ιστορία του γοητευτικού αλλά απένταρου Πιερ Λαμπέτη, γνωστού ως “Πρίγκιπα”, την ερωτευμένη μαζί του ανθοπώλη Τιτίκα και τα δύο φιλαράκια του, το κωμικό ντουέτο του Καρούμπα (που τον υποδύεται ο λιμπρετίστας Γιάννης Πρινέας) και του Καρκαλέτσου. Στήνουν μια φάρσα στον πομπώδη και πλουσιότατο Ξενοφώντα Παραλή για να διεισδύσουν στο αρχοντικό του, λέγοντας ότι ο “Πρίγκιπας” είναι αριστοκράτης. Εκεί, ο “Πρίγκιπας”, ανακαλύπτει ότι η κόρη του πλούσιου άνδρα, η Βέρα, που τον γοητεύει, είναι η μυστηριώδης γυναίκα που διέσωσε νωρίτερα από ένα ατύχημα ιππασίας. Η τύχη θα χαμογελάσει στον Πρίγκιπα και θα κληρονομήσει ένα πλόυσιο θείο, και ο Παραλής θα τον συγχωρέσει. Θα διαλέξει τελικά όμως την Τιτίκα.

■ The story is about the charming but penniless Pierre Lambetis, known as “The Prince”, beloved by the flower-seller Titika, and his two chums, the comic duo Karoumbas (played by librettist Prineas) and Karkaletsos. To play a trick on the pompous nouveau riche Greek-American Xenofon Paralís, the friends hatch a scheme to infiltrate his mansion by having “The Prince” pretend to be an aristocrat. Once inside, he discovers that the rich man's daughter Vera is the mysterious woman he rescued earlier from a riding accident, and he's smitten. The Prince's destiny will change once he inherits his rich uncle. Paralís will also ask for forgiveness. Faced between Vera and Titika he will opt for Titika, and live happily ever after.

Ηθοποιοί / Cast

Πέτρος Επιτροπάκης,
Μαίρη Σαγιάνου-Κατσέλλη, Στέλλα Χριστοφορίδη, Γιάννης Πρινέας,
Γιώργος Χριστοφορίδης, Μαρία Μαντινείου, Μαρία Πρινέα, Όλγα Βαλτετσιώτη / Petros Epitropakis,
Mery Sayannou-Katselli, Stella Christoforides, Yannis Prineas, Petros Kyriakos, Georgios Hristoforidis, Marika Mantiniou, Maria J. Prineas,
Olga Valtetsioti

Παραγωγή / Production

Νταγκ Φιλμ – Αφοί Γαζιάδη / Dag Film –
Gasiades Brothers

Προέλευση Κόπας / Print Source

Ταινιοθήκη της Ελλάδος /
Greek Film Archive

Αποκατάσταση / Restoration

Αποκατάσταση: Ψηφιακή αποκατάσταση σε 4K, το 2019, από την Ταινιοθήκη της Ελλάδος σε συνεργασία με τη Γαλλική Ταινιοθήκη, υπό την αιγίδα του Κώστα Γαβρά, με τη δωρεά του Ιδρύματος Σταύρος Νιάρχος, στο εργαστήριο L'Imagine Ritrovata της Μπολόνια, από αρνητικό φιλμ 35mm σε βάση νιτρικής κυτταρίνης, με γαλλικούς μεσότιτλους από τη Γαλλική Ταινιοθήκη. Υπεύθυνη αποκατάστασης ήχου και εικόνας ήταν η Ηλέκτρα Βενάκη, με επικεφαλής την Μαρία Κομνηνού. / Digitally restored in 4K, in 2019, by the Greek Film Archive, in collaboration with the Cinémathèque française, under the auspices of Costas Gavras, with exclusive funding provided by the Stavros Niarchos Foundation, at the L'Imagine Ritrovata Laboratory in Bologna, from a positive nitrate 35mm print with French intertitles. Electra Venaki managed the image and sound restoration process, headed by Maria Komninos.

Για την ταινία

Πρόκειται για την πρώτη “άδουσα και ηχητική” ελληνική ταινία -με συγχρονισμένη ηχογράφιση της μουσικής και των τραγουδιών- που επί δεκαετίες θεωρείτο χαμένη. Η κόπια βρέθηκε πριν τέσσερα χρόνια στη Γαλλική Ταινιοθήκη. Η υβριδική αυτή ταινία ακολουθεί με ελεύθερο τρόπο την πλοκή της ομώνυμης οπερέτας και η κύρια δύναμή της έγκειται στο ότι καταγράφει έξοχα ορισμένα από τα σημαντικότερα τοπόσημα της Αθήνας και συλλαμβάνει την καθημερινότητα του 1930. Ο Γαζιάδης, ελλείψει κινηματογραφικών στούντιο, κινηματογράφησε πραγματικές τοποθεσίες και έτσι δημιούργησε “αυθεντικές εικόνες της Ελλάδας”. Αποκάλυψε, στις γειτονιές της Πλάκας και του Θησείου, την κοινωνική φτώχεια και τους οικισμούς των προσφύγων που μέχρι τότε δεν είχαν κινηματογραφηθεί σε μια δημοφιλή ταινία. Έτσι, η ταινία δίνει μια ρεαλιστική απεικόνιση μιας κοινωνίας που βιώνει βαθιές κοινωνικές διαίρεσεις και πράγματι αποκλύπτει την κοινωνική ψαλίδα που οδήγησε σε μια “θνησιγενή δημοκρατία”. Ακόμα κι αν το κωμειδύλλιο αποσπά τον θεατή, οι εικόνες της φτώχειας και της κοινωνικής ανισότητας εκτίθενται στα μάτια του.

Σελίν Ρουιβό και Μαρία Κομνηνού

About the film

This is the first “singing and sound” Greek film -with synchronized recording of music and songs- that for decades was considered lost. The copy was found four years ago in Cinémathèque française. This hybrid film freely follows the plot of the operetta of the same name and its main strength lies in the fact that it records some of the most important landmarks of Athens and captures the daily life of 1930. Gaziadis, for lack of studio settings, shot on location and thus created “authentic images of Greece”. He revealed, in the neighborhoods of Plaka and Thiseio, the social poverty and the settlements of the refugees that until then had not been filmed in a popular film. Thus, the film gives a realistic depiction of a society that experiences deep social divisions and indeed reveals the cleavages that led to a “stillborn democracy”. Even if the plot distracts the viewer, images of poverty and social inequality are exposed to the eye of the beholder.

Céline Ruivo and Maria Komninos

Σκηνοθεσία / Director

Ida Lupino

Σενάριο / Scriptwriter

Collier Young, Malvin Wald, Ida Lupino

Φωτογραφία / Cinematography

Archie Stout

Μοντάζ / Editing

Harvey Manger

Μουσική / Music-Score

Paul Sawtell

Ηθοποιοί / Cast

Mala Powers, Tod Andrews, Robert Clarke, Albert Mellen, Rita Lupino / Mala Powers, Tod Andrews, Robert Clarke, Albert Mellen, Rita Lupino

Παραγωγή / Production

Filmmakers, RKO

Προέλευση Κόπιας / Print Source

Lobster Films

*[Σ.τ.Ε] Ενώ η ορθή μετάφραση του τίτλου της ταινίας θα ήταν “Οργή” ή “Κατακραυγή”, διατηρούμε την απόδοση του τίτλου της πρώτης ελληνικής προβολής.

Ατιμασμένη παρθένα

Outrage

Μυθοπλασία / Fiction, Η.Π.Α / USA, 1950, 72',
Ασπρόμαυρη / Black & White, Με Ήχο / Sound

■ Η 20χρονη Αν Γουόλτον εργάζεται ως λογίστρια σε μια μικρή πόλη στα μεσο-δυτικά. Ο φίλος της Τζιμ παίρνει αύξηση και αποφασίζουν να παντρευτούν. Την επόμενη μέρα, η Αν, συμφωνεί να κάτσει μέχρι αργά στη δουλειά. Όταν φεύγει από το γραφείο, ο άντρας που έχει μια καντίνα εκεί κοντά την παρακολουθεί. Αυτή η δεύτερη ανεξάρτητη ταινία της Λουπινό ασχολείται με το επίμαχο θέμα του βιασμού - με μοντέρνους χαρακτήρες του μεταπολεμικού, μετα-κλασικού κινηματογράφου, με αποξενωμένες φιγούρες και θύματα που αγωνίζονται να βρουν μια ταυτότητα σε μια κοινωνία που δεν καταλαβαίνει.

■ 20 years old Ann Walton works as a book-keeper in a small Mid-west city. Her boyfriend Jim is given a salary increase and they decide to get married. The next day Ann agrees to cover for her friend by working late. As she leaves the office, she is followed by a man who runs a nearby lunch counter. This is Lupino's second independent feature and deals with the controversial subject of rape, with modern characters in post-war, post-classical cinema, alienated figures, victims of an uncomprehending society that struggle to find an identity.

Αποκατάσταση / Restoration

Αποκαταστάθηκε, το 2020, σε 4K από τη Lobster Films, από μια κόπια αρνητικού νιτρικού φιλμ του Βρετανικού Ινστιτούτου Κινηματογράφου (BFI). Ο ήχος αποκαταστάθηκε από την εταιρία L.E. Diapason. / Restored in 2020, in 4K by Lobster Films, using a duplicate nitrate negative from the British Film Institute (BFI). Sound restored by L.E. Diapason.

Για την ταινία

Η Άν κινηματογραφείται επανειλημμένα σαν να είναι στη φυλακή –στο πλαίσιο του κρεβατιού της, εν μέσω των αγροτικών μηχανημάτων όταν αγωνιά από τις ερωτήσεις της αστυνομίας για τον βιασμό της και από τον φράκτη, μετά την επίθεση του Μαρίνι–μέχρι να καταλήξει όντως πίσω από τα κάγκελα. Το “Ατιμασμένη Παρθένα”, εκτός από μελόδραμα, είναι επίσης μια ταινία για την αναπροσαρμογή και ανασυγκρότηση της μεταπολεμικής αμερικανικής συνειδησης. Καταπιάνεται με τον προσωπικό πόνο και την απελπισία – κι είναι σε συνάφεια με τις θεματικές των ταινιών των Νίκολας Ρέι, Σάμουελ Φούλερ, Ρόμπερτ Άλντριτς και Γουίλιαμ Γουίλερ. Ο τραυματικός βιασμός της Αν θεωρείται ως αποτέλεσμα της προηγούμενης ψυχολογικής διαταραχής και θυματοποίησης του βιαστή. [...] “Δεν έγραψα ποτέ απλούς ρόλους γυναικών, μου άρεσαν οι χαρακτήρες δυνατών γυναικών. Δεν εννοώ γυναίκες που ανδροφέρνουν, αλλά γυναίκες που έχουν ‘στομάχι’ και κότσια”, είχε δηλώσει η Ίντα Λούπινο.

*Ανέτ Κουν και Πάμελα Κουκ,
“Ida Lupino, Queen of the B’s”, 1995*

About the film

Ann is repeatedly filmed as if she is in prison - the bars of her bedstead framing, her distress when she is questioned by the police about the rape is echoed by the farm machinery and the fence, which ensnare her after Marini's assault - until of course she ends up behind the bars. “Outrage”, read as a melodrama, is also the product of a U.S. postwar consciousness still in the throes of re-adjustment and reconstruction, dealing with personal pain and devastation - close to the topics of Nicholas Ray, Samuel Fuller, Robert Aldrich, or William Wyler. Ann's traumatization by the rapist is seen as the outcome of his own prior psychological disturbance and victimization. [...] “I never wrote just straight women's roles, I liked strong characters. I don't mean women who have masculine qualities about them, but something that has some intestinal fortitude, some guts to it”, stated Ida Lupino.

*Annette Kuhn and Pamela Cook,
“Ida Lupino, Queen of the B’s”, 1995*

Σκηνοθεσία / Director

Gustav Machatý

Σενάριο / Scriptwriter

Gustav Machatý, František Horký

Φωτογραφία / Cinematography

Jan Stallich

Μοντάζ / Editing

Antonín Zelenka

Μουσική / Music-Score

Giuseppe Becce

Ηθοποιοί / CastHedy Lamarr, Aribert Mog,
Zvonimir Rogoz**Παραγωγή / Production**

Gustav Machatý, Elektafilm

Προέλευση Κόπιας / Print SourceΕθνικά Κινηματογραφικά Αρχεία της
Πράγας / National Film Archives of
Prague

Έκστασις

Ekstase / Ecstasy

Μυθοπλασία / Fiction, Τσεχοσλοβακία / Czechoslovakia, 1932, 90',
Ασπρόμαυρη / Black & White, Χωρίς Ήχο / Silent

■ Η Εύα, αμέσως αφού παντρεύτηκε έναν πλούσιο άντρα, τη νύχτα του γάμου, συνειδητοποίησε ότι παγιδεύτηκε σε μια φυλακή. Εγκαταλείπει τον σύζυγό της και γνωρίζει τον Εμίλ, έναν μηχανικό, ο οποίος θα την κάνει να ανακαλύψει την αγάπη, αλλά και θα της αποκαλύψει έναν νέο κόσμο επιθυμίας και αισθησιασμού. Πρόκειται για την απελευθέρωση μιας γυναίκας, η οποία ενσαρκώνεται από την όμορφη Χέντι Λαμάρ. Τολμηρή και αισθησιακή, για την περίοδο που προβλήθηκε πρώτη φορά, η ταινία προκάλεσε αναστάτωση στο Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου της Βενετίας το 1934. Η αρχική εκδοχή της ταινίας ήταν τρίγλωσση -σε τσέχικα, γερμανικά και γαλλικά.

■ Eva has just married a rich man when she realizes, on the wedding night, that she trapped herself into a prison. She leaves her husband and meets Emil, an engineer, who will make her discover love but also reveal to her a new world of desire and sensuality. It is about a woman's liberation, embodied by the beautiful Hedy Lamarr. Daring and sensual for its period, the film caused an uproar at the 1934 Venice International Film Festival. It was originally produced in a three-language version, Czech, German and French.

Αποκατάσταση / Restoration

Η ψηφιακή αποκατάσταση σε 4K υλοποιήθηκε, το 2019, από το εργαστήριο αποκατάστασης φιλμ L'Imagine Ritrovata στην Μπολόνια, υπό την επίβλεψη των Εθνικών Κινηματογραφικών Αρχείων της Πράγας, με την υποστήριξη του Διεθνούς Φεστιβάλ Κινηματογράφου του Κάρλοβι Βάρι. Πηγές για την αποκατάσταση αντλήθηκαν από τρεις κόπιες νιτρικού φιλμ, συντηρημένες από την Ελβετική Ταινιοθήκη, το Δανέζικο Ινστιτούτο Κινηματογράφου και το Μουσείο Κινηματογράφου του Μονάχου, καθώς και από ένα αρνητικό και ένα θετικό αντίγραφο, συντηρημένα από το Εθνικά Κινηματογραφικά Αρχεία της Πράγας. / A 4K digital restoration realized in 2019 at L'Imagine Ritrovata in Bologna, under the supervision of Národní filmový archiv, Prague, with the support of Karlovy Vary International Film Festival. Three nitrate prints, preserved by the Cinémathèque suisse, the Danish Film Institute and the Filmmuseum München, served as sources for the restoration, together with a duplicate negative and a duplicate positive preserved by Národní filmový archiv, Prague.

Για την ταινία

Η ταινία “Έκστασις” έχει από καιρό επισημανθεί σε ιστορίες του κινηματογράφου για το θράσος της και την απελευθερωτική, νατουραλιστική προσέγγιση του σωματικού έρωτα. Η ταινία ενθουσίασε το κοινό, ενώ ο Πάπας Πίος XI έπειτα την καταδίκασε ως πορνογραφική και γεμάτη με ανήθικες παραβολές. Σήμερα όμως δεν είναι πλέον αυτή η πλευρά της ταινίας που μαγεύει το κοινό. Παρακολουθώντας την ξανά, σχεδόν μισό αιώνα μετά, αποκαλύπτεται ως μια λυρική ταινία, τόσο στην εικόνα όσο και στον ήχο της. Σαν ένα τραγικό ποίημα, αφήνει τις εικόνες και τη μουσική να μιλάνε πάνω από τις λίγες ατάκες -συχνά μονολογικές- που συνθέτουν τον διάλογο. Φτιαγμένη με ένα πρώιμο ηχοσύστημα- μια σειρά από σεκάνς, σε αντίθεση με τον απαλό ρυθμό της ταινίας, εμπνέονται σαφώς από τα κάδρα και το μοντάζ του σοβιετικού κινηματογράφου. [...] Ο Μικελάντζελο Αντονιόνι είδε την ταινία στη Βενετία το 1934 και έγραψε: «Εκείνο το βράδυ, μπορούσε να ακούσει κανείς κάθε ανάσα του μαγεμένου κοινού και να νοιώσει τα ρίγη που το διαπερνούσαν.

Κριστιάν Μποσενό, “Revue du cinéma”, n°353, Σεπτέμβριος, 1980
Μικελάντζελο Αντονιόνι, “Review of the Venice Film Festival”, 1934.

About the film

“Ekstase” has long been marked out by histories of cinema for its audacities and its liberating, naturalist approach of physical love. The film was eagerly embraced by the audience, while Pope Pius XI subsequently condemned it as pornographic and replete with immoral parables. Today however, it is no longer this side of the film that enthalls the audience. Watching “Ekstase” again, almost half a century after it was shot, a lyrical film is revealed, both in its image and sound, built like a tragic poem, letting the images and the music speak above the few lines – often only of one word - that make up the dialogue. Made with an early sound system, a series of sequences, at odds with the soft rhythm of the film, are clearly inspired by the shots and editing of Soviet cinema. [...] Michelangelo Antonioni saw the film in Venice in 1934 and wrote: “In the Garden of the Excelsior that evening, you could hear every breath of the mesmerized audience, you could feel a chill running through the crowd.”

Christian Bosséno, “Revue du cinéma” n°353, September 1980.
Michelangelo Antonioni, “Review of the Venice Film Festival”, 1934.

Σκηνοθεσία - Σενάριο /**Director - Scriptwriter**

Bo Widerberg

Φωτογραφία / Cinematography

Jan Troell

Μοντάζ / Editing

Wic Kjellin

Μουσική / Music-Score

Jan Johansson

Ηθοποιοί / Cast

Inger Taube, Thommy Berggren,

Lars Passgard, Lena Brundin,

Ulla Akselson, Gunnard Öhlund

Παραγωγή / Production

Europa Film, Svensk Filmindustri

Προέλευση Κόπιας / Print Source

SF Studios

Το καροτσάκι

Barnvagnen / The pram

Μυθοπλασία / Fiction, Σουηδία / Sweden, 1963, 92',
Ασπρόμαυρη / Black & White, Με Ήχο / Sound

■ Σουηδία, δεκαετία του 1950. Η Μπριτ Λάρσον, μια νεαρή γυναίκα που ζει ακόμα με τους γονείς της, εργάζεται σε ένα εργοστάσιο, αλλά της αρέσει να αλλάζει συνεχώς δουλειές. Συναντά τον Μπγιρν, έναν καλλιεργημένο αλλά προβληματισμένο νεαρό αστό. Γυρνούν τους δρόμους όλη νύχτα και όταν βγαίνει ο ήλιος ο Μπγιρν εξαφανίζεται. Μετά από αυτήν την εφήμερη συνάντηση, ο Ρομπάν, ένας νεαρός κιθαρίστας και ροκ εν ρολ τραγουδιστής, μπαίνει στη ζωή της Μπρίτ. “Το Καροτσάκι” είναι το πορτρέτο μιας νεαρής γυναίκας, της οποίας η φαινομενική απερισκεψία είναι μια υπαρξιακή στάση διαφυγής από τις συντηρητικές αξίες και προς την κατάκτηση περισσότερης ελευθερίας.

■ Sweden, in the 1950's. Britt Larsson, a young woman still living in her parents place, works at a factory but likes to change jobs regularly. She meets Björn, a cultivated but tormented young bourgeois. They walk in the streets all night long and Björn disappears when the sun rises. After this ephemeral meeting, Robban, a young guitar player and rock'n' roll singer, enters into Britt's life. “Barnvagnen” is a portrait of a young woman, whose apparent recklessness, is an existential attitude to get around conservative values and to gain more freedom.

Αποκατάσταση / Restoration

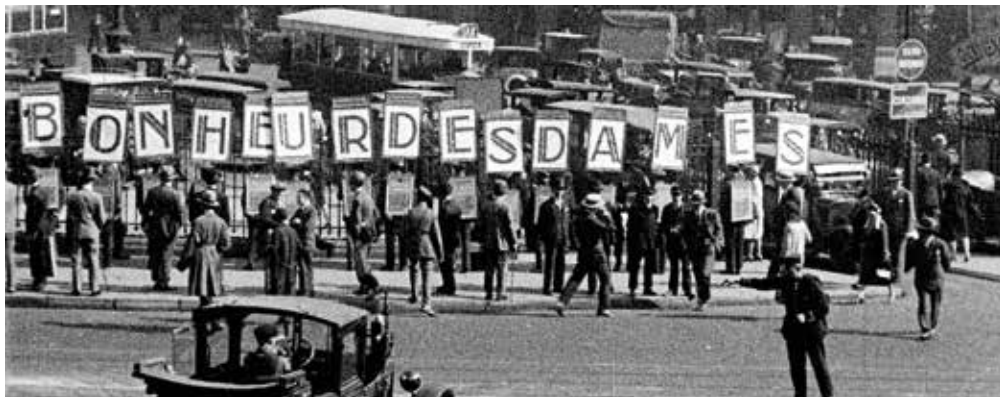
Αποκατάσταση σε 2K από την εταιρεία SF Studios το 2019, με τη συνεισφορά του Σουηδικού Ινστιτούτο Κινηματογράφου / A 2K restoration made by SF Studios in 2019, with the contribution of the Swedish Film Institute

Για την ταινία

Λέγεται ότι ο Γκούσταβ Σόιτς, ο ιδιοκτήτης της εταιρείας παραγωγής Europa Films στη Στοκχόλμη, έστειλε μια μέρα ένα τηλεγράφημα σε έναν οργισμένο νεαρό άνδρα από το Μάλμο, λέγοντας: “Πάρτε 250.000 κορώνες και κινηματογραφήστε την αλήθεια!”. Το αποτέλεσμα ήταν η πρώτη χαρακτηριστική ταινία του Βίντερμπεργκ “Barnvagnen” [“Το Καροτσάκι”]. Ακόμα κι αν η Μπρίτ, την οποία υποδύεται η νεαρή ηθοποιός και μοντέλο Ίνγκερ Τόουμπ, είναι μια σεξουαλικά ελεύθερη γυναίκα, αυτό που έχει σημασία στο σενάριο του Βίντερμπεργκ είναι να δείξει πώς γίνεται ανεξάρτητη στην, τότε ακόμα συντηρητική, σουηδική κοινωνία της δεκαετίας του 1950. Ο Τόμι Βέργκρεν, γνωστός και για τις ταινίες του με τον Μπέργκμαν, συνεργάστηκε αρκετές φορές με τον Βίντερμπεργκ, ο οποίος θαύμαζε το στιλ του, του “ηθοποιού του στούντιο”. “Το Καροτσάκι” είναι ένας δυνατός και συγκινητικός κινηματογραφικός πίνακας, για μια νεολαία που αναζητά ταυτότητα, απορρίπτοντας την υποκρισία, τα ταμπού και τις πλούσιες ζωές με υλικά αγαθά. Ο διευθυντής φωτογραφίας αυτής της ταινίας, Γιαν Τροέλ, έγινε αργότερα ένας σημαντικός σουηδός κινηματογραφιστής.

About the film

It is said that Gustav Scheutz, the owner of the production company Europa Films in Stockholm, one day sent a telegram to a young angry man from Malmö saying: “Take 250.000 crowns and film the truth!”. The result was Widerberg's first feature, “Barnvagnen”. Even if Britt, the young actress and model Inger Taube, is a sexually free woman, what really matters in Widerberg's script is to show how she gets to be independent in the Swedish and still conservative society of the 1950s. Thommy Berggren, also known for his films with Bergman, worked several times with Widerberg, who admired his “actor's studio” style. “Barnvagnen” is a strong and moving cinematic painting of a youth in quest of identity, rejecting hypocrisy, taboos, and wealthy materialistic lives. The cinematographer, Jan Troell, later became an important Swedish filmmaker.

Σκηνοθεσία / Director

Julien Duvivier

Σενάριο / ScriptwriterNoël Renard, διασκευή
μυθιστορήματος του Εμίλ Ζολά**Φωτογραφία / Cinematography**René Guychard Armand Thirard, Emile
Pierre, André Dantan**Μουσική / Music-Score**Gabriel Thibaudreau, Octuor de
France (πρωτότυπη μουσική για την
αποκατεστημένη εκδοχή)**Ηθοποιοί / Cast**Dita Parlo, Pierre De Guingand,
Germaine Rouer, Ginette Maddie,
Armand Bour, Andrée Brabant, Adolphe
Cande, Nadia Sibirskaja, Albert Bras,
Fabien Haziza**Αποκατάσταση / Restoration**

Lobster Films, 2007

Παραγωγή / Production

Film d'Art - Vandal et Delac

Προέλευση Κόπιας / Print Source

Lobster Films

*[Σ.τ.Ε.] Ενώ η ορθή μετάφραση του
τίτλου της ταινίας είναι "Ο Παράδεισος
των Κυριών", διατηρούμε την απόδοση
του τίτλου της πρώτης ελληνικής
προβολής.

Στον παράδεισο των γυναικών

Au bonheur des dames / Ladies' paradise

Μυθοπλασία / Fiction, Γαλλία / France, 1929, 90',
Ασπρόμαυρη / Black & White, Χωρίς Ήχο / Silent

■ Η Ντενίς Μπαντού, μια ορφανή, φτάνει στο Παρίσι και ελπίζει να εργαστεί στο κατάστημα ρούχων του θείου της, ο οποίος αντιμετωπίζει πτώχευση λόγω του νέου γείτονά του, του γιγαντιαίου καταστήματος που ονομάζεται "Στον Παράδεισο των Κυριών". Λόγω της κακής κατάστασης του θείου της, υποβάλλει αίτηση για δουλειά εκεί και προσλαμβάνεται σε αυτόν τον ελκυστικό νέο κόσμο που έχει τους δικούς του κανόνες, μαθαίνοντας για το εμπόριο και για τις διαφορετικές πτυχές της ασχημοσύνης του. Ενώ παλεύει ενάντια στην παρενόχληση και την πατριαρχία, παραδόξως ερωτεύεται τον πιο ισχυρό άντρα: τον διευθυντή.

■ Denise Baudu, an orphan, arrives in Paris and hopes to work in the clothing store of her uncle, who is facing bankruptcy because of his new neighbor, the gigantic store called "Lady's Paradise". Because of her uncle's bad situation, she applies for a job there and is hired in this attractive new world with its own rules, learning about merchandising and its different aspects of ugliness. While fighting against harassment and patriarchy, she paradoxically falls in love with the most powerful man: the director.

Για την ταινία

Ο Ντουβιβιέ επέλεξε να κινηματογραφήσει το ταχώς μεταβαλλόμενο Παρίσι της δεκαετίας του 1920, προκειμένου να εκφράσει το τότε σύγχρονο πλαίσιο, όπου η μηχανοποίηση εντατικοποιούσε την τροποποίηση των κοινωνικών σχέσεων και την ανάδυση του πολυαναμενόμενου καλύτερου κόσμου. Το μυθιστόρημα "Στον Παράδεισο των Κυριών" γράφτηκε από τον Εμίλ Ζολά το 1883 κι είναι ο ενδέκατος τόμος στη σειρά Rougon-Macquart. Ο Ζολά εμπνεύστηκε από τον Ογκούστ Εριό, συνιδρυτή των πολυκαταστημάτων Printemps du Louvre. Αυτή η ταινία, με τα εξπρεσιονιστικά σετ, παρέμεινε διάσημη για τις λήψεις που γυριστήκαν στο πολυκατάστημα Galeries Lafayette. Σε αντίθεση με αυτήν τη μεγαλοπρέπεια, ο αρχαίος κόσμος συρρικνωνόταν μέχρι την πλήρη εξαφάνισή του. Η επιρροή των γερμανικών και ρωσικών πρωτοποριών είναι ορατή στα οπτικά πειράματα και το ρυθμό της ταινίας, ενισχυμένη επίσης από την περίτεχνη μουσική επένδυση του Γκαμπριέλ Τιμποντό. Η Ντίτα Πάρλο ενσαρκώνει την αφέλεια, την ελευθερία και την ενδυνάμωση με ταλέντο, κι αργότερα θα βρεθεί σε πολλούς σπουδαίους ρόλους, ιδίως στη "Μεγάλη Χίμαιρα" του Ζαν Ρενουάρ, και στην "Αταλάντη" του Ζαν Βιγκό. Μια ηχητική εκδοχή της ταινίας διανεμήθηκε μόλις ένα έτος μετά την πρώτη βωβή προβολή το 1929, αλλά αυτή η εκδοχή έχει χαθεί.

Σερζ Μπρομπέργκ (Lobster Films) και Σελίν Ρουιβό

About the film

Duvivier chose to transpose this rapidly changing Paris in the 1920s, in order to express a contemporary context, where mechanization accentuated the modification of social relations and the emergence of this long-awaited better world. "Au Bonheur Des Dames" is the eleventh volume in the Rougon-Macquart series, written by Emile Zola in 1883. For his novel, Zola was inspired by Auguste Hériot, co-founder of the Louvre Department Stores. This film, with expressionist sets, remained famous for the shots in the department stores, executed in the hall of Galeries Lafayette. In opposition to this magnificence, the ancient world shrinks until its total disappearance. The influence of the German and Russian avant-garde is visible in the visual experiments and rhythm of the film, enhanced also by the elaborated score of Gabriel Thibaudreau. Dita Parlo, embodying naivete, freedom and empowerment with talent, would later play many great roles, notably in "La Grande Illusion", by Jean Renoir, or in "L'Atalante", by Jean Vigo. A sound version of the film was distributed just one year after the first silent screening in 1929, but this version is lost.

Serge Bromberg (Lobster Films) and Céline Ruivo

Σκηνοθεσία / Director

Buster Keaton

Σενάριο / ScriptwriterClyde Bruckman, Jean C. Havez,
Joseph A. Mitchell**Φωτογραφία / Cinematography**

Gordon Jennings, Elgin Lessley

Μουσική / Music-ScoreRobert Israël (πρωτότυπη μουσική για
την αποκατεστημένη έκδοχή / original
score for the new restored version)**Ηθοποιοί / Cast**Buster Keaton, Joe Roberts, Nathalie
Talmadge, Joe Keaton, Joseph Keaton-
Talmadge**Παραγωγή / Production**Buster Keaton Comedies / Metro
Pictures**Προέλευση Κόπιας / Print Source**

Lobster Films

Η φιλοξενία μας

Our hospitality

Μυθοπλασία / Fiction, Η.Π.Α. / USA, 1923, 73',
Ασπρόμαυρη / Black & White, Χωρίς Ήχο / Silent

■ Ο Γουίλι Μακ Κι φεύγει από την πόλη της Νέας Υόρκης, για να επιστρέψει στο σπίτι της οικογένειάς του στην επαρχία, όπου ο πατέρας του σκοτώθηκε από τον Τζόζεφ Κάνφιλντ, πριν από είκοσι χρόνια, όταν ήταν μωρό. Συναντά στο τρένο μια νεαρή όμορφη κοπέλα και την ερωτεύεται, χωρίς να γνωρίζει ότι είναι η κόρη του δολοφόνου του πατέρα του. Τον προσκαλεί για τσάι στο σπίτι της. Όλη η ταινία παίζει συνεχώς με το θέμα του κινδύνου, εντός ή εκτός, όπου η άγρια φύση είναι ασφαλέστερη από το σπίτι και το αντίστροφο.

■ Willie McKay leaves New York City to return to his family house in the countryside, where his father was killed by Joseph Canfield, twenty years ago, when he was just a baby. He meets, in the train, a young lovely lady, and falls in love with her, without knowing she is the daughter of his father's murderer. She invites him for tea at her house. The entire setting of the film plays continuously with the question of danger inside or outside, where the wild nature is safer than the house and vice versa.

Αποκατάσταση / Restoration

Αποκαταστάθηκε σε 4K, το 2019, από τη Lobster Films στο Παρίσι, σε συνεργασία με την εταιρεία Film Preservation Associates, από αντίγραφο αρνητικού φιλμ, συντηρημένο από την Ακαδημία των Όσκαρ, καθώς και από μια αρχική κόπια νιτρικού φιλμ, από τη συλλογή του Μουσείου Μοντέρνας Τέχνης της Νέας Υόρκης. / Restored in 4K, in 2019, at Lobster laboratories in Paris, in collaboration with Film Preservation Associates, from a duplicate negative preserved at the Academy of Oscars, and from an original nitrate print from the collections of the Museum of Modern Art, New York.

Για την ταινία

Εμπνευσμένη από την αντιπαλότητα μεταξύ των οικογενειών Χάρτφιλντ και Μακ Κόι, μιας βεντέτας που απασχολούσε τα πρωτοσέλιδα μεταξύ 1878 και 1890, η δράση της ταινίας τοποθετήθηκε πολύ νωρίτερα, γύρω στο 1830, για να μπορέσει ο Κίτον να χρησιμοποιήσει το τρένο – που αγαπούσε να κινηματογραφεί – ως έναν από τους βασικούς άξονες της ιστορίας. Πρόκειται για το Ρόκετ, το διάσημο τρένο Στέφενσον, που ανακατασκευάστηκε ειδικά για την ταινία. Κουρδισμένη σαν ρολόι, σχολαστική μέχρι τη μικρότερη λεπτομέρεια, αφήνοντας την ποίηση και το χιούμορ να διανθίσει το κλασικό αφηγηματικό πλαίσιο, “Η Φιλοξενία Μας” γυρίστηκε κυρίως στη Δυτική Ακτή, στο Τράκι, 400 χιλιόμετρα βόρεια του Λος Άντζελες, καθώς και στο Όρεγκον. Ο Κίτον τραυματίστηκε σοβαρά κατά τη διάρκεια των γυρισμάτων, όταν το καμουφλαρισμένο σχοινί ασφαλείας που τον συγκρατούσε, έσπασε, στη σκηνή που τον παρασύρει ένα ρέμα και τον Κίτον όντως τον πήρε το ρέμα. Η σκηνή συμπεριλήφθηκε στην ταινία, όπου φαίνεται σαφώς ότι ξαφνικά αναπτύσσει μεγάλη ταχύτητα και κοιτάζει την κάμερα απεγνωσμένα. Ως εκ θαύματος, την τελευταία στιγμή, πιάστηκε από ένα κλαδί που είχε κολλήσει ανάμεσα σε δύο βράχους, προτού τον διασώσει η ομάδα του.

Σερζ Μπρομπέργκ (Lobster Films)

About the film

Inspired by the rivalry between the Hartfield and McCoy families, the fight of two families across generations that hit the headlines between 1878 and 1890, the film's action is set much earlier in the century, around 1830, so as to be able to use the train - that Keaton loved to film - as one of the essential axes of the story. It is Rocket, the famous Stephenson train, built specially for the film. Paced like a clock, meticulous down to the smallest detail, letting poetry and humor flourish around a classic narrative framework, “Our Hospitality” was mainly shot on the West Coast, in Truckee, 400km north of Los Angeles, and Oregon. Keaton had a serious accident during the shooting. While he was secured by a cable submerged in the current swept scene, it broke, and Keaton was swept away by the current. The scene was retained in the editing, where it is clearly seen that he suddenly picks up tremendous speed, and glances at the camera with a cry for help. He will miraculously manage to grab a branch stuck between two rocks, before being rescued by his team.

Serge Bromberg (Lobster Films).

Σκηνοθεσία / Director

Jindřich Polák

Σενάριο / Scriptwriter

Jindřich Polák, Pavel Juráček,
based on the novel The Magellanic
Cloud (Oblok Magellana)
by Stanislaw Lem

Φωτογραφία / Cinematography

Jan Kališ

Μοντάζ / Editing

Josef Dobřichovský

Μουσική / Music-Score

Zdeněk Liška

Ηθοποιοί / Cast

Zdeněk Štěpánek, Radovan Lukavský,
Dana Medřická, Miroslav Macháček,
František Smolík, Jiří Vršťala

Παραγωγή / Production

Filmové Studio Barrandov

Προέλευση Κόπιας / Print Source

Εθνικά Κινηματογραφικά
Αρχεία της Πράγας / National Film
Archives of Prague

Ικαρία XB 1

Ikarie XB 1 / Voyage To The End Of The Universe

Μυθοπλασία / Fiction, Τσεχοσλοβακία / Czechoslovakia,
1963, 88', Ασπρόμαυρη / Black & White, Με Ήχο / Sound

■ Στο δεύτερο μισό του 22ου αιώνα, ένα διαστημόπλοιο που ονομάζεται Ικαρία XB 1 βρίσκεται καθ'οδον προς τον Άλφα Κένταυρο, για να αναζητήσει εξωγήινες μορφές ζωής. Το πλήρωμά του, αποτελούμενο κυρίως από διάφορους επιστήμονες, ταξιδεύει πολύ μακριά από το ηλιακό μας σύστημα κι εκτίθεται σε άγνωστους και αδιανόητους κινδύνους. Μια ταινία που έφερε τα πάνω-κάτω στο είδος της επιστημονικής φαντασίας, δείχνοντας ότι, πέρα από τα ειδικά εφέ, μια ταινία επιστημονικής φαντασίας μπορούσε να ανήκει στην υψηλή τέχνη – ένα εγχείρημα από τα πιο δύσκολα και αξιοθαύμαστα στο είδος του.

■ It is the second half of the 22nd century and a spaceship called Ikarie XB 1 is on its way to Alfa Centauri to search for extraterrestrial forms of life. Its crew, made up primarily of scientists from various fields, being far from our solar system, is exposed to unknown and unimaginable dangers. A game-changing film that profoundly influenced the genre and showed that science-fiction movies weren't only about special effects; they were also high art. The film is of the hardest and most admirable of its kind.

Αποκατάσταση / Restoration

Η αποκατάσταση έγινε σε 4K από το εργαστήριο Hungarian Filmlab στη Βουδαπέστη, υπό την επίβλεψη των Εθνικών Κινηματογραφικών Αρχείων της Πράγας, το 2016. / Restored in 4K, in 2019, at Lobster laboratories in Paris, in collaboration with Film Preservation Associates, from a duplicate negative preserved at the Academy of Oscars, and from an original nitrate print from the collections of the Museum of Modern Art, New York.

Για την ταινία

Η πρωτοποριακή και πολύ επιδραστική ταινία του Γίντριτς Πολάκ “Ικαρία XB 1” είναι ένας από τους ακρογωνιαίους λίθους του κινηματογράφου επιστημονικής φαντασίας. Προηγείται από το “Σταρ Τρεκ” και την “2001: Οδύσσεια Του Διαστήματος” του Κιούμπρικ, οι οποίες σαφέστατα επηρεάστηκαν από αυτή – όπως άλλωστε επηρέασε σχεδόν κάθε άλλη ταινία επιστημονικής φαντασίας που ακολούθησε, συμπεριλαμβανομένου του “Σολάρις” του Αντρέι Ταρκόφσκι. Ο εκλεπτυσμένος φανταστικός κόσμος ενός μακρινού μέλλοντος ζωντανεύει μέσω της ασπρόμαυρης φωτογραφίας, σε ευρεία οθόνη, του Καλίς και της καινοτόμου ηλεκτρονικής μουσικής του Λίσκα. Αξίζει επίσης να σημειωθεί, ότι ο Πολάκ και οι συντελεστές της ταινίας αντιστάθηκαν στις πολιτικές επιταγές της εποχής, στις οποίες συχνά υποβάλλονταν οι ταινίες επιστημονικής φαντασίας, καθιστώντας τες επιφανειακές. Αντί να βάλουν δύο αντίπαλα στρατόπεδα, δημιουργώντας έτσι μια προφανή διχοτόμηση της Ανατολής έναντι της Δύσης, απεικονίζουν την ελπίδα για μια καλύτερη, ηθικά πιο προηγμένη ανθρωπότητα, η οποία θα έχει ξεπεράσει τις μάταιες αντιπαλότητες του 20ου αιώνα – που στο πέρασμά τους τίποτα δεν άλλο άφησαν παρά μόνο καταστροφές.

About the film

Jindřich Polák's pioneering and much-imitated film “Ikarie XB 1” is one of the cornerstones of sci-fi cinema. It predates “Star Trek” and Kubrick's “2001: A Space Odyssey” and was clearly an influence on both, as well as on almost every other science-fiction work that followed, including “Solaris” by Andrei Tarkovsky. The stylistically refined fictional world of a distant future is brought to life through Kališ's black and white shots, in a wide screen format, and Liška's innovative electronic music. It is also worth mentioning that Polák and his crew resisted the politicization that sci-fi films of that time were frequently subjected to, which often made them fairly superficial. Instead of pitting two rival systems against one another, thus creating an obvious East versus West dichotomy, they portray the hope for a better, morally more advanced humankind, in place of the “riff raff” of the 20th century, which did not leave anything else but disasters in their wake.

Σκηνοθεσία / Director

Jean-Daniel Pollet

Σενάριο / Scriptwriter

Rémo Forlani, Jean Thibaudeau,
Jean-Daniel Pollet, δισκευή του
μυθιστορήματος του Daniel Defoe /
adapted from the novel by Daniel Defoe

Φωτογραφία / Cinematography

Yann Le Masson

Μοντάζ / Editing

Françoise Geissler

Μουσική / Music-Score

Jean Baronnet

Ηθοποιοί / Cast

Tobias Engel, Maria Lutrakis

Παραγωγή / Production

Argos / Films du Losange

Προέλευση Κόπιας / Print Source

Tamasa Distribution

Φαντάζεσαι τον Ροβινσώνα

Tu imagines Robinson / Imagine Robinson Crusoe

Μυθοπλασία / Fiction, Γαλλία / France,
1968, 86', Έγχρωμη / Color, Με Ήχο / Sound

■ Ο ουτοπικός μύθος της ταινίας, η οποία γυρίστηκε σε ένα νησί της Ελλάδας κι εμπνέεται ελεύθερα από το μυθιστόρημα του Ντάνιελ Ντεφόε, μιλάει πάνω από όλα για τη μοναξιά: η τεράστια αδυναμία του σημερινού ανθρώπου, αντιμέτωπου με τη μοναξιά του, δεν είναι πλέον εκείνη του ήρωα του 18ου αιώνα. Η ιστορία του Ροβινσώνα δεν είναι παρά μόνον η βάση της μυθοπλασίας, ώστε να ξεπεραστεί και να επιτευχθεί κάτι καθολικό που ο χρόνος δεν αλλάζει. Οι θεατές καλούνται να ενδιαφερθούν περισσότερο για το πώς γράφουν οι εικόνες παρά για την ιστορία του Ροβινσώνα, την οποία άλλωστε, πάνω-κάτω, γνωρίζουν.

■ This utopian fable that takes place on an island in Greece, is freely inspired by Daniel Defoe's novel and speaks above all about loneliness: the immense weakness of today's man, confronted by his loneliness, is no longer that of the hero of the 18th century. Robinson Crusoe's story is only seen as the fictional basis, which is surpassed to achieve something universal that time does not alter. The spectators are put in the condition of being interested above all in the writing of the images and not in Robinson's story, since in general they know it.

Αποκατάσταση / Restoration

Έγινε σε 2K από την εταιρεία Argos
στο Παρίσι, το 2019, από το αρχικό
αρνητικό φιλμ 35mm. / Done in 2K
by Argos in Paris, in 2019, using the
original 35 mm negative.

Για την ταινία

Σύμφωνα με τον σκηνοθέτη: “Πάντοτε ταλαντευόμουν στις ταινίες μου μεταξύ του εγκλεισμού και της διαφυγής, όπου το ένα συνεχώς οδηγεί στο άλλο. Ο Τομπίας Ένγκελ, ο ηθοποιός, ήταν χωρίς φαγητό και ποτό για σχεδόν τέσσερις ημέρες. Τότε ξεκίνησε πραγματικά η ταινία γι' αυτόν, όπως για μένα. Στον βαθμό που ο χαρακτήρας δεν μπορεί να ξεφύγει από τις φαντασιώσεις του, αυτές πολλαπλασιάζονται και δραματοποιούνται. Η αποσύνθεση της προσωπικότητας είναι αναπόφευκτη. Είδα τον χαρακτήρα με πολύ πιο εξωτερικό τρόπο, ως στοιχείο του τοπίου. Ήθελα πραγματικά ο χαρακτήρας να περιοριστεί σχεδόν στη θέση ενός αντικειμένου. Οι τροποποιήσεις του φαίνονται από έξω, καθώς βλέπει κανείς τη συνεχή αλλαγή των χρωμάτων της θάλασσας που τον περιβάλλει”. “Ανθρωποι, ζώα με λόγια, είμαστε όμηροι του σιωπηλού κόσμου”, αυτή η πρόταση, του γάλλου ποιητή Φρανσίς Πονζ, επηρέασε τον Ζαν Ντανιέλ Πολέ, ο οποίος πίστευε ότι ο καθένας έχει τη δική του εσωτερική χώρα.

Ζαν Ντανιέλ Πολέ, συνέντευξη, “La Terre intérieure [Η Εσωτερική Χώρα]”, Cahiers du Cinéma n° 204, 1968

Ζαν Ντανιέλ Πολέ, “Le Complexe de Robinson [Το Συμπλέγμα του Ροβινσώνα]”, Cahiers du cinéma n°509, 1997

About the film

According to the filmmaker: “I have always oscillated in my films between confinement and escape, the one constantly leading to the other. Tobias Engel, the actor, went without food and drink for almost four days. At that moment the film really started for him, as for me. Insofar as the character cannot escape his fantasies, they proliferate and become dramatized. The disintegration of the personality is inevitable. I saw the character in a much more external way as an element of the landscape. I really wanted the character to be almost reduced to an object. And its modifications are seen from the outside, as one sees the constant change of colors of the sea which surrounds it”. “Men, animals with words, we are the hostages of the silent world”, this sentence by the French poet Francis Ponge influenced Jean-Daniel Pollet who considered that everyone has an own inner land.

Jean Daniel Pollet, interview, “La Terre intérieure [The Inner Land]”, Cahiers du Cinéma n° 204, 1968

Jean Daniel Pollet, “Le Complexe de Robinson [Robinson's Complex]”, Cahiers du cinéma n°509, 1997

Σκηνοθεσία / Director

Luis Buñuel

Σενάριο / Scriptwriter

Luis Buñuel, Luis Alcorizan

Φωτογραφία / Cinematography

Gabriel Figueroa

Μοντάζ / Editing:

Carlos Savage

Μουσική / Music-Score

Raul Lavista

Ηθοποιοί / CastSilvia Pinal, Enrique Rambal,
Jacqueline Andere**Αποκατάσταση / Restoration**

2K restoration

Παραγωγή / Production

Gustavo Alatrister

Προέλευση Κόπιας / Print Source

Tamasa Distribution

Ο εξολοθρευτής άγγελος

El ángel exterminador / The exterminating angel

Μυθοπλασία / Fiction, Μεξικό / Mexico, 1962, 95',
Ασπρόμαυρη / Black & White, Με Ήχο / Sound

■ Οι καλεσμένοι μιας κοινωνικής μάζωξης σε μια πολυτελή βίλα, βρίσκονται παγιδευμένοι εντός του σπιτιού, περιορισμένοι από μια παράξενη αόρατη δύναμη. Οι μέρες περνούν και η στέρηση οδηγεί σε ένταση και βία, ανατρέποντας τον καθωσπρεπισμό τους. Ο Μπουνιουέλ καταφέρνει να μας συναρπάσει χρησιμοποιώντας ένα μόνο σκηνικό, έναν προνομιακό χώρο όπου παγιδεύονται οι ήρωες. Κι αν αυτό το σαλόνι μετατρέπεται ανεπαίσθητα σε φυλακή, η δεξίωση γίνεται σταδιακά μια αποτρόπαια αιωνιότητα, όπου οι συνήθειες διακυμάνσεις του χρόνου καταργούνται.

■ The guests of a social gathering in a luxurious villa find themselves trapped in the house, held back by a strange invisible force. Days go by, and deprivation leads to tension and violence, upsetting the established order. Buñuel manages to fascinate us by using a single setting, a privileged space where the heroes are hunted down. And if this living room is imperceptibly transformed into prison, the reception gradually becomes an abominable eternity, where the usual fluctuations of time are abolished.

Για την ταινία

Αρκετές ταινίες του Μπουνιουέλ έχουν ως πρωταρχική πηγή έμπνευσης την έκλαμψη μιας εικόνας ή την ανάμνηση ενός πίνακα. Σύμφωνα με τον γιο του, Χουάν, η ιδέα για τον “Εξολοθρευτή Άγγελο” προήλθε από τον περίφημο πίνακα “Η Σχεδία της Μέδουσας” του Ζερικό. Αυτή η αναλογία μπορεί να εκπλήσσει στην αρχή, αλλά είναι απολύτως δικαιολογημένη καθώς εκτυλίσσονται οι σκηνές της ταινίας. Επειδή αυτή η μεξικανική κοινωνική ελίτ - αριστοκράτες και μεγαλοαστοί που κατέχουν εξουσία, αξιωματούχοι του δικαστικού σώματος και του στρατού- καταδικάζονται, μετά το δείπνο, να παραμείνουν στο ευρύχωρο σαλόνι, η κομψότητα των κοστούμιών και οι καλοί τους τρόποι σύντομα δίνουν τη θέση τους στη χυδαιότητα των αμφιέσεων και των συμπεριφορών τους. Η πείνα και η δίψα σταδιακά επικρατούν. Στο τέλος της πρώτης νύχτας, οι απόκληροι του Ζερικό σίγουρα θα αναγνώριζαν τους εαυτούς τους σε αυτούς τους αγχωμένους μεταμεσονύκτιους επισκέπτες. Ο Μπουνιουέλ είχε ισχυριστεί ότι στην οθόνη “ο χρόνος και ο χώρος γίνονται ευέλικτοι, συρρικνώνονται ή εκτείνονται χωρίς όρια. Η χρονολογική σειρά και οι σχετικές μετρήσεις της διάρκειας δεν αντιστοιχούν πλέον στην πραγματικότητα”.

Μισέλ Εστέβ, “L’Ange exterminateur, le huit-clos de la condition humaine [Ο Εξολοθρευτής Άγγελος, πίσω από κλειστές πόρτες της ανθρωπίνης κατάστασης]”, Etudes cinématographiques, 1963.

About the film

Several Buñuel's films take their primary source in the emergence of an image or the memory of a painting. According to his son, Juan, the idea of “The Exterminating Angel” originates from the famous painting “The Raft of the Medusa” by Géricault. This analogy surprises at first, but it is fully justified as the sequences unfold. Because this Mexican social elite - holders of power, nobles, bourgeois, dignitaries of the judiciary and the army - find themselves, once the supper is over, condemned to remain in the spacious living room, the elegance of costumes and manners soon gives way to the vulgarity of outfits and attitudes. Hunger and thirst gradually extend their hold. At the end of the first night, the castaways of Géricault would certainly recognize themselves in these midnight guest-companions in distress. Buñuel asserted that on the screen “time and space become flexible, shrink or stretch without any limits; chronological order and relative values of duration no longer correspond to reality”.

Michel Estève, “L’Ange exterminateur, le huit-clos de la condition humaine [The Exterminating Angel, behind the closed doors of the human condition]”, Etudes cinématographiques, 1963.

Σκηνοθεσία / Director

Juan Bustillo Oro

Σενάριο / Scriptwriter

Juan Bustillo Oro,

Jose Manuel Cordero

Φωτογραφία / Cinematography

Augustin Jimenez, Jose Gutierrez

Zamora

Μοντάζ / Editing

Jose Marino

Ήχος / Sound

B. J. Kroger

Μουσική / Music-Score:

Raul Lavista, Max Urban

Ηθοποιοί / Cast

Victor Urruchúa, Carlos Villatoro,

Magda Haller, Beltrán de Heredia,

Emma Roldán

Παραγωγή / Production

Producciones PROA

Προέλευση Κόπιας / Print Source

Ταινιοθήκη του Αυτόνομου

Πανεπιστημίου του Μεξικού / Filmoteca

de la UNAM

Δυο καλόγεροι

Dos monjes / Two monks

Μυθοπλασία / Fiction, Μεξικό / Mexico, 1934, 85',

Ασπρόμαυρη / Black & White, Με Ήχο / Sound

■ Η ταινία αφηγείται την ιστορία δύο καλόγερων που εμπλέκονται σε έναν περίπλοκο ψυχολογικό αγώνα για την αγάπη της ίδιας γυναίκας, καθώς και την τελική κατάρρευσή τους. Μια ψευδαισθησιακή, παραληρηματική ιστορία, πάθους, αγάπης και τέχνης, με εξαιρετική φωτογραφία. Ένα όραμα για μια υπέροχη εμμονή, μια συντριπτική τρέλα.

*Ντανιέλα Μισέλ, Κλοέ Ρόντικ**(Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου της Μορέλια - FICM)*

■ The film tells the story of two monks who are embroiled in a complex psychological struggle for the love of the same woman, and of their eventual unraveling. A hallucinatory story of delirium, of a passion of love and art, realized in starkly reduced imagery. A vision of a magnificent obsession, an overwhelming madness.

*Daniela Michel, Chlöe Roddick**(Morelia International Film Festival - FICM)***Αποκατάσταση / Restoration**

Αποκατάσταση σε 4K, το 2017, από ένα αντίγραφο αρνητικού φιλμ, συντηρημένου στην ταινιοθήκη του Αυτόνομου Πανεπιστημίου του Μεξικού, Filmoteca de la UNAM, κι από ένα θετικό νιτρικό φιλμ 35mm από τη συλλογή της Γαλλικής Ταινιοθήκης. Αποκαταστάθηκε στο πλαίσιο του Film Foundation World's Cinema Project στο εργαστήριο L'Imagine Ritrovata στην Μπολόνια. / 4K digital restoration made in 2017 using a dupe negative preserved at the Filmoteca de la UNAM and a 35mm nitrate positive from the collections of the Cinémathèque française. Restored with the Film Foundation World's Cinema Project at l'Imagine Ritrovata laboratory in Italy.

Για την ταινία

Στα πρώτα χρόνια της δεκαετίας του 1930 του ηχητικού κινηματογράφου στο Μεξικό, στις αρχές της δεκαετίας του 1930, γεννήθηκε ένα παράξενο νέο είδος που θα μπορούσε εύλογα να ονομαστεί “Μεξικανικός Γοθικός Τρόμος”. Πράγματι, οι “Δύο Καλόγεροι” του Χουάν Μπουσιτίγιο Όρο άνοιξαν το δρόμο για έναν νέο τύπο κινηματογράφου, ο οποίος καταπιάστηκε με την παράνοια και τους απωθημένους φόβους, με ταινίες που έσπασαν τους καθιερωμένους κανόνες. Το “Δύο Καλόγεροι” παραμένει ένα από τα πιο σημαντικά και αντιπροσωπευτικά πρώτα έργα του είδους. Η επιρροή του γερμανικού εξπρεσιονισμού είναι εμφανής στην ατμοσφαιρική χρήση του ασπρόμαυρου και στη φωτογραφία του διάσημου μεξικανού φωτογράφου Ογκουστίν Χιμένες, μαζί με τον οποίο ο Όρο δημιούργησε μια παράξενη, παραμορφωμένη ατμόσφαιρα. Είχε διαδοθεί, ότι η ταινία είχε συνεπάρει τον γάλλο σουρεαλιστή και συγγραφέα, Αντρέ Μπρετόν, κατά τη διάρκεια επίσκεψής του στο Μεξικό, και πως την είχε χαρακτηρίσει “τολμηρό και ασυνήθιστο πείραμα”.

*Ντανιέλα Μισέλ, Κλοέ Ρόντικ**(Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου της Μορέλια – FICM),**κατάλογος του Φεστιβάλ II Cinema Ritrovato, 2017*

About the film

The beginnings of sound cinema in Mexico, in the early 1930s, saw the birth of a strange new genre that might reasonably be called ‘Mexican Gothic’. Indeed, Juan Bustillo Oro’s “Dos Monjes” paved the way for a new type of cinema, which dealt with paranoia and repressed fear through films that broke the established norms. “Two Monks” remains one of the most significant and representative early works of the genre. The influence of German expressionism is again evident in the film’s moody, nuanced use of black and white, and the photography of celebrated Mexican photographer Agustín Jiménez, together with whom Oro created a strange, distorted atmosphere. French surrealist and writer André Breton was reportedly taken by the film, which he saw during a visit to Mexico, dubbing it a “bold and unusual experiment”.

*Daniela Michel, Chlöe Roddick (Morelia International Film Festival –**FICM), Catalogue of the Festival II Cinema Ritrovato, 2017*

Σκηνοθεσία / Director

Mario Bava

Σενάριο / Scriptwriter

Marcello Fondato, Alberto Bevilacqua,

Ugo Guerra, Mario Bava

Φωτογραφία / Cinematography

Ubaldo Terzano, Mario Bava

Μοντάζ / Editing

Mario Serandrei

Μουσική / Music-Score

Roberto Nicolosi, Carlo Savina

Ηθοποιοί / Cast

Michèle Mercier, Lydia Alfonsi, Milo Quesada, Boris Karloff, Mark Damon, Susy Andersen, Massimo Righi, Glauco Onorato, Rika Dialina, Jacqueline Pierreux, Milly, Harriet Medin, Gustavo De Nardo, Alessandro Tedeschi

Παραγωγή / Production

Emmepe Cinematografica, Galatea Film, Société Cinématographique Lyre

Προέλευση Κόπιας / Print Source

Société Cinématographique Lyre

Τα τρία πρόσωπα του σατανά

I tre volti della paura / Black sabbath

Μυθοπλασία / Fiction, Ιταλία, Γαλλία/ Italy, France, 1963, 92', Έγχρωμη / Color, Με Ήχο / Sound

■ Ο θρυλικός ηθοποιός Μπόρις Καρλόφ εισάγει την ταινία στο στιλ του “Ο Χίτσκοκ Παρουσιάζει” και προειδοποιεί το κοινό για τις ιστορίες που πρόκειται να παρακολουθήσουν. Η ταινία απαρτίζεται από τρεις μικρές τρομακτικές ιστορίες - “Το Τηλέφωνο”, “Οι Βουρδάλακες” και “Η Σταγόνα Του Νερού”.

■ The legendary actor Boris Karloff introduces the film in a “Hitchcock Presents” way and warns the audience about the tales they are about to watch. The film consists of three short scary stories entitled “The Phone”, “The Wurdalaks” and “The Drop of Water”.

Για την ταινία

Ο ιταλός σκηνοθέτης Μάριο Μπάβα προσαρμόζει ελεύθερα τρεις ιστορίες, δύο από τους ρώσους συγγραφείς Άντον Τσέχοφ και Αλεξέι Τολστόι και μία από τον γάλλο Γκυ Ντε Μοπασάν, σε αυτήν την ταινία που αποτελείται από τρία διαφορετικά μέρη, και στην οποία τον ρόλο του τελετάρχη και των τριών παίζει ο θρυλικός ηθοποιός του κινηματογράφου του τρόμου, Μπόρις Καρλόφ. Στις αρχές της δεκαετίας του '60, ήταν συνηθισμένο στις ευρωπαϊκές συμπαραγωγές να χωρίζονται οι ταινίες σε διαφορετικά τμήματα, ιδιαίτερα οι κωμωδίες και οι ταινίες τρόμου και φαντασίας, όπως αυτές που έκανε ο Μπάβα εκείνη την περίοδο. Όντας μεν κάτι σαν μισθοφόρος της κινηματογραφικής βιομηχανίας, με μια καλλιτεχνική ευαισθησία δε, κρυμμένη μέσα σε ταινίες τέτοιου είδους

Αποκατάσταση / Restoration

Η αποκατάσταση σε 4K έγινε, το 2019, από την εταιρεία Société Cinématographique Lyre, σε συνεργασία με τη Γαλλική Ταινιοθήκη και την εταιρεία CNC, στο Παρίσι.

Το αρχικό αρνητικό φιλμ σαρώθηκε στα εργαστήρια L'Imagine ritrovata (Μπολόνια) και L'Image retrouvée (Παρίσι).

Ο ήχος αποκαταστάθηκε από τα στούντιο L.E. Diapason (Παρίσι). / A 4K Restoration made, in 2019, by Société Cinématographique Lyre in partnership with la Cinémathèque française and CNC in Paris.

The original negative was scanned at L'Imagine ritrovata Laboratory (Bologna) and L'Image retrouvée (Paris). The sound was restored at studio L.E. Diapason (Paris).

που παράγονταν για το ευρύ και κάπως περίεργο κοινό, ζωγράφιζε έναν κινηματογραφικό κόσμο των δικών του πλασμάτων κι εμμονών. Ένας δεξιοτέχνης στη δημιουργία δυνατών, εντυπωσιακών εικόνων, χρησιμοποιώντας τα χρώματα ως τα κύρια συστατικά των πλάνων του, ήταν πρώην διευθυντής φωτογραφίας, ο οποίος συνέβαλε επίσης στη δημιουργία του είδους ταινιών τζάλο. Στοιχεία τζάλο είναι εμφανή στο τμήμα “Το Τηλέφωνο”, όπου μια διεστραμμένη ιστορία λεσβιακού έρωτα συνδυάζεται με θάνατο. Μια γοτθική ιστορία βαμπίρ, για ένα νεκρό παιδί, το τμήμα “Οι Βουρδάλακες”, αποτελεί το επίκεντρο της ταινίας. Η ιστορία τρόμου και φαντασίας, “Η Σταγόνα Του Νερού”, καταδεικνύει το όραμα του Μπάβα για την ανθρωπότητα, με χιούμορ και σκότος, εν μέσω μια πλημμύρας ακτίνων φωτός.

Ζεράλντ Ντουσσό και Ρομάν Βαντεστισελέ, συγγραφείς του “Mario Bava, le magicien des couleurs [Μάριο Μπάβα, ο μάγος των χρωμάτων]”, Lobster Films, 2019

About the film

Italian director Mario Bava loosely adapted three stories, from Russian writers Anton Chekhov, Aleksei Tolstoy and French Guy de Maupassant, in this film made of three different parts with one-for-all master of ceremony, played by the icon of horror cinema, Boris Karloff. It was rather common at the beginning of the '60s, in European co-production to divide films into different segments and particularly comedies and horror/fantasy films, such as the ones Bava made at this period. Being a gun for hire in the cultural industry of the genre on the one hand, on the other hand - with an artistic sensibility hidden inside genre films made for wide and rowdy audiences - he painted a cinematographic world of his own creations and obsessions. A master at creating strong, striking images, using colors as the major components of his shots, he was a former cinematographer, who also contributed to the creation of the giallo genre. Giallo elements are apparent in “The Phone” segment, where a perverted lesbian sex love story is mingled with death. A vampire gothic story about a dead child, “The Wurdalaks” constitutes the centerpiece of the film. The horror, ghost story “The Drop Of Water” underlines Bava’s vision about humanity, with humor and darkness in a flood of light rays.

Gérald Duchaussoy and Romain Vandestichele, authors of “Mario Bava, le magicien des couleurs [Mario Bava, the magician of colors]” Lobster Films, 2019

Μερικοί το προτιμούν μικρό

Η ενότητα “Μερικοί Το Προτιμούν Μικρό” είναι ένας χώρος για ανεξάρτητους σκηνοθέτες που επιλέγουν να εκφράσουν το συλλογισμό τους με πιο περιεκτικό τρόπο. Η φετινή επιλογή εστιάζει στη μνήμη και τη γλώσσα του αρχαιακού υλικού, διαπιστώνοντας ότι η εικόνα πρέπει να προσπαθεί συνεχώς να κάνει περισσότερα από ό,τι η γλώσσα. Κάθε ταινία μαρτυρίας είναι μια πράξη μνήμης, όπου η εικόνα καταγράφει ό,τι δεν εκφράζουν οι λέξεις.

Το 1946, 8 μήνες μετά τον ατομικό βομβαρδισμό στη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι, ένα συνεργείο γύρισε ένα ντοκιμαντέρ στην Ιαπωνία. Οι μπομπίνες χαρακτηρίστηκαν άμεσα ως απόρρητες από τις αρχές των Η.Π.Α. Η Μιραμπέλ Φρεβίλ βρήκε την μπομπίνα με το νούμερο “11004” και αποφάσισε να μας αποκαλύψει ό,τι μας απέκρυψε η λογοκρισία. Συνδυάζοντας τεκμηρίωση και μυθοπλασία με εξαιρετικό τρόπο, η “Bella” της Θέλγας Πετράκη, εξερευνά μια στιγμή στο χρόνο. Μια στιγμή αμέσως μετά το τέλος του Ψυχρού Πολέμου και ακριβώς πριν από την πτώση του Τείχους του Βερολίνου, όταν όλα άλλαζαν τόσο για τον κόσμο όσο και για τους χαρακτήρες. Στο “Μελάνι Στο Γάλα” του Γκέρνουτ Βίλντ, η μνήμη της παιδικής ηλικίας δεν είναι πάντα ρεαλιστική, μπορεί να είναι ποιητική ή παράλογη, όπως το μελάνι που χύνεται μέσα στο γάλα. Τα παιδικά σχέδια, τα σχολικά τραύματα και οι εικόνες γυρισμένες σε φιλμ super 8 δημιουργούν έναν πολύπλοκο ιστό παιδικών αναμνήσεων. Ένα προσωπικό ταξίδι στο χρόνο προτείνεται, επίσης, στο “Ένα Φωτεινό, Καλοκαιρινό Ημερολόγιο” του Λέι Λέι, μια ταινία εμπνευσμένη από μία παλιά οικογενειακή φωτογραφία που ενεργοποιεί αναμνήσεις του παρελθόντος και ξεκινά ένα ταξίδι νοσταλγίας και μελαγχολίας. Στο “Ρούμπικον” του Μανουέλ Μούνιοθ, η μουσική μπόσα-νόβα και οι αναμνήσεις μιας γυναίκας που κολύπησε ώπου να φτάσει σε μια ανώνυμη ακτή, γίνονται η είσοδος σε μια άγνωστη χώρα της Νότιας Αμερικής. Η ταινία είναι ένα κινηματογραφικό ποίημα αβέβαιων μετακινήσεων στις αναχωρούσες ψυχές των ανθρώπων χωρίς διαβατήριο. Τέλος, το “Στα Βήματά Της” της Αναστασίας Κρατίδη, είναι μια ταινία κοινωνικού ρεαλισμού για την επανόρθωση της σχέσης μιας αποφυλακισμένης μητέρας με τον φυλακισμένο ανήλικο γιο της.

*Επιμέλεια, προγραμματισμός: Νίνα Βελιγράδη, Μαρία Κομνηνού
Εισαγωγικό κείμενο: Νίνα Βελιγράδη*

Some like it short

The “Some Like It Short” section is a space for independent filmmakers that choose a more concise way to express their reasoning. The theme of this year’s selection focuses on memory and archival language, emphasizing that image must constantly struggle to do more than what language does. Each testimonial film is an act of memory, where the image captures what words fail to express.

In 1946, eight months after the atomic bombing on Hiroshima and Nagasaki, a crew shot a documentary in Japan. The reels were instantly classified as top secret by the authorities of North America. Mirabelle Fréville found the reel number “11004” and decided to reveal what censorship hid. Combining documentary and fiction in an extraordinary way, “Bella” by Thelyia Petraki, explores a moment in time. A moment right after the end of the Cold War and right before the fall of the Berlin Wall, when everything was changing for both the world and the characters of the film. In “Ink In Milk” by Gernot Wieland memory doesn’t have a factual nor a linear truth in childhood, it can be poetic or absurd, like ink poured into milk. Children’s drawings, school traumas and super 8 images construct a complex web of childhood memories. A personal journey is also proposed in “A Bright Summer Diary” by Lei Lei, a film inspired by an old family photograph that triggers memories of the past and embarks into a journey of nostalgia and melancholy. In “Rubicón” by Manuel Muñoz, the bossa nova music and the memories of a woman that swam all the way to an unnamed coast, become the entrance into an unknown country in South America. The film is a cinematic poem of uncertain movements in the departing hearts of humans without a passport. Finally, “In Her Steps” by Anastasia Kratidis, is a social realist film referring to the redressing of the relationship between a released mother with her imprisoned minor son.

*Curation, programming: Nina Veligradi, Maria Komninos
Introduction: Nina Veligradi*

Σκηνοθεσία-Σενάριο / Director-Scriptwriter: Θέλγια Πετράκη / Thelyia Petraki **Φωτογραφία / Cinematography:** Μανού Τιλίνσκι / Manu Tilinski **Μοντάζ / Editing:** Μυρτώ Καρρά / Myrto Karra **Ήχος / Sound:** Βάλια Τσέρου / Valia Tserou **Μουσική / Music-Score:** Νάσος Σωπύλης / Nassos Sopilis **Ηθοποιοί / Cast:** Νίκος Κουρής, Έλενα Μεγγρελή, Έλενα Τοπαλίδου / Nikos Kouris, Elena Mengreli, Elena Topalidou **Παραγωγή / Production:** Κώστας Ταγκαλάκης, Ηλιάννα Ζακοπούλου / Kostas Tagalakis, Iliana Zakopoulou **Προέλευση Κόπιας / Print Source:** Κώστας Ταγκαλάκης / Costas Tagalakis

Σκηνοθεσία - Σενάριο / Director - Scriptwriter: Mirabelle Fréville **Φωτογραφία / Cinematography:** M. Hoover, Harry Mimura, O. A. Bohm, R.V. Wizbowski **Μοντάζ / Editing:** Denis Le Paven **Μουσική / Music-Score:** Marguerida Guia **Παραγωγή / Production:** Les 48° Rugissants Productions, viàVosges **Προέλευση Κόπιας / Print Source:** Les 48° Rugissants Productions

Bella

Πειραματικό / Experimental, Ελλάδα / Greece, 2020, 24', Έγχρωμη / Color, Αγγλικά / Greek, English

■ Λίγο πριν την πτώση του Τείχους του Βερολίνου και στο τέλος του Ψυχρού Πολέμου. Όλα περνούν και αλλάζουν στα μάτια της Ανθής και ο Χρίστος φαίνεται και αυτός να αλλάζει. Η "Bella" είναι η ιστορία μιας στιγμής στον χρόνο, αναδημιουργημένη σαν ένα πυρετώδες όνειρο, ένας καθηλωτικός και συναισθηματικός κινηματογραφικό κόσμος, όπου η μυθοπλασία και το ντοκιμαντέρ, η φαντασία και η πραγματικότητα, αλληλοεπικαλύπτονται άψογα. Η ταινία τιμήθηκε με ειδική μνεία στο Φεστιβάλ Visions du Réel, κέρδισε το βραβείο E-Flux στο Φεστιβάλ του Oberhausen και απέσπασε, εκτός των άλλων τιμητικών διακρίσεων, τον Χρυσό Διόνυσο στο 43ο Φεστιβάλ της Δράμας.

■ Just before the Berlin Wall came tumbling down, at the end of the Cold War. Everything is changing in front of Anthi's eyes and Christos seems to be changing, too. "Bella" is the story of a moment in time recreated as if in a feverish dream where fiction and documentary overlap perfectly, creating a striking and emotional cinematic universe. The film premiered at the Visions du Réel, where it was awarded with a special mention, won the E-Flux Prize at the Oberhausen Film Festival and won, among other distinctions, the Golden Dionysus at the 43th International Drama Film Festival.

Η μπομπίνα 11004

La bobine 11004 / The reel 11004

Ντοκιμαντέρ / Documentary, Γαλλία / France, 2020, 19', Έγχρωμη / Color, Γαλλικά, Αγγλικά / French, English

■ Το 1946, λίγο μετά τους πυρηνικούς βομβαρδισμούς, μια αμερικανική ομάδα γύρισε ένα ντοκιμαντέρ για την "ηττημένη Ιαπωνία". Η μπομπίνα 11004 για τη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι ήταν χαρακτηρισμένη ως άκρως απόρρητη για 36 χρόνια. Η Μιραμπέλ Φρεβίλ βρήκε το αρχείο και το μόνταρε εκ νέου ώστε να καταγγείλει την πρώτη λογοκρισία της ιστορίας του πυρηνικού πολέμου.

■ In 1946, shortly after the atomic bombings, an American army team shot a documentary about "defeated Japan". Reel 11004 concerning Hiroshima and Nagasaki would be classified top secret for 36 years. Mirabelle Fréville has found it and edited it to denounce the first censorship in nuclear history.

Σκηνοθεσία - Σενάριο / Director - Scriptwriter: Lei Lei **Φωτογραφία / Cinematography:** Lei Lei **Μοντάζ / Editing:** Lei Lei **Παραγωγή / Production:** Lei Lei **Προέλευση Κόπιας / Print Source:** Lei Lei

Σκηνοθεσία - Σενάριο / Director - Scriptwriter: Manuel Muñoz **Φωτογραφία / Cinematography:** Juan Fernando Collazos **Μοντάζ / Editing:** Manuel Muñoz, Clara Vieiro **Μουσική / Music-Score:** Sofia Abadi, Ángeles López, Ariel Sosa **Ηθοποιοί / Cast:** Sofia Grisales, Ariel Sosa **Παραγωγή / Production:** Manuela Erazo Díaz **Προέλευση Κόπιας / Print Source:** Manuela Erazo Díaz

Ένα φωτεινό καλοκαιρινό ημερολόγιο

A bright summer diary

Πειραματικό / Experimental, Η.Π.Α. / USA, 2020, 28', Έγχρωμη / Color, Κινεζικά / Chinese

■ Μια γυναίκα θυμάται την ιστορία πίσω από τη φωτογραφία μιας λαμπερής καλοκαιρινής μέρας τη δεκαετία του 1980. Η οικογένεια της κατέφυγε στη Λουσάν για να γλιτώσει από τον καύσωνα. Όσο ξετυλίγεται η μνήμη της, βλέπουμε την ξεχασμένη ιστορία και τα στίγματα του νερού στη φωτογραφία.

■ A woman is reminiscing about the story behind a photograph: it was a bright summer day in the 1980s. Her family traveled to Lushan to escape the heat. As her memory unfolds, we gradually come to see the forgotten history and that very photograph being damaged by water stain.

Rubicon

Μυθοπλασία / Fiction, Ονδούρα, Κολομβία, Αργεντινή / Honduras, Colombia, Argentina, 2020, 11', Έγχρωμη / Color, Ισπανικά / Spanish

■ Λίγες μέρες πριν μια αναχώρηση, περιηγούμεστε από τους μυστηριώδεις χαρακτήρες του "Rubicon" στους δρόμους μιας πόλης, μιας οποιαδήποτε παλιάς πόλης, σε μια άγνωστη χώρα. Το πυρακτωμένο φως του απογεύματος, μια ξεχειλισμένη βαλίτσα, ψιθυρίσματα... Μια ταινία αιωρούμενη στον χρόνο, όπως εκείνη η αίσθηση της ζαλάδας πριν μια αναχώρηση.

■ On the days before a departure, the mysterious characters of "Rubicon" take us around the streets of a town, any old town, in an unknown country. The burning light of the afternoon, a suitcase that is packed, whisperings... A film suspended in time, like a sense of dizziness before the departure.

Σκηνοθεσία - Σενάριο /

Director - Scriptwriter: Gernot Wieland

Φωτογραφία / Cinematography:

Konstantin von Sichert

Μοντάζ / Editing: Konstantin von Sichert

Μουσική / Music-Score: Konstantin von Sichert, Gernot Wieland

Παραγωγή / Production: Gernot Wieland

Προέλευση Κόπιας / Print Source:

Gernot Wieland

Μελάνι στο γάλα

Ink in milk

Πειραματικό / Experimental, Γερμανία, Αυστραλία / Germany, Australia, 2020, 12', Έγχρωμη / Color, Αγγλικά / English

■ Σε δώδεκα λεπτά ξετυλίγεται μια ολόκληρη ζωή: με σχέδια, με πλούσιες σε μεταφορές ακολουθίες εικόνων, ζωγραφιές και γλυπτά, ο Βίλαντ ανασταίνει τον διαταραγμένο κόσμο ενός παιδιού, λέει για το σκοτάδι και το φως της ασθένειας της σχιζοφρένειας. Η μίξη διαφορετικών υλικών είναι το κεντρικό μοτίβο του Βίλαντ ως καλλιτέχνη οπτικών τεχνών και κινηματογραφιστή.

■ Twelve minutes unfold a whole life: in sketches, metaphor-rich picture sequences, drawings and sculptures, Wieland resurrects the disturbing world of a child, tells of darkness in the light; of the illness schizophrenia. Mixing different materials is a central motif of Wieland's painting, both as a visual artist and filmmaker.

Σκηνοθεσία - Σενάριο / Director

- Scriptwriter: Αναστασία Κρατίδη

/ Anastasia Kratidi **Φωτογραφία /**

Cinematography: Γιώργος Βαλσάμης /

Yorgos Valsamis **Μοντάζ / Editing:** Ιωάννα

Πογιαντζή / Ioanna Pogiantzi

Ήχος / Sound: Νάσος Τσάλκας,

Περσεφόνη Μηλιού / Nasos Tsalkas,

Persefoni Miliou **Ηθοποιοί / Cast:** Μαντώ

Γιαννίκου, Μιχαήλ Ταμπακάκης / Mado

Yiannikou, Michael Tabakakis

Παραγωγή / Production: Φαντασία

Οπτικοακουστική / Fantasia Audiovisual

Προέλευση Κόπιας / Print Source: Στέλλα

Θεοδωράκη / Stella Theodorakis

Στα βήματά της

In her steps

Μυθοπλασία / Fiction, Ελλάδα / Greece, 2020, 25', Έγχρωμη / Color, Ελληνικά, Αγγλικά / Greek, English

■ Η Λένα είναι σε πρόγραμμα επανένταξης. Μέσα από την καινούρια της δουλειά αποκτά πρόσβαση σε αγροτική φυλακή ανηλίκων όπου καλείται να αντιμετωπίσει το παρελθόν της. Η ταινία βραβεύτηκε με την Ειδική Μνεία στο Φεστιβάλ του Σαράγεβο και έλαβε το βραβείο "Ανθρώπινες Αξίες" του Τηλεοπτικού Σταθμού της Βουλής των Ελλήνων στο Φεστιβάλ της Δράμας το 2020.

■ Lena is in a rehabilitation program. She finds a job that gives her access to a rural jail for juveniles, where she has to deal with her past. The film was awarded with Special Mention at the Sarajevo Film Festival and the "Human Values" award of the Television Station of the Hellenic Parliament at the Drama Festival in 2020.

Παράλληλες εκδηλώσεις

18 Κυριακή - Sunday

20:00 //

Masterclass**K για Κέτινγκ και πίσω στην αρχή... / K is for Kötting and way-back-to-the-beginning...**

Ο καλλιτέχνης **Άντριου Κέτινγκ** θα μιλήσει για το έργο και τις μεθόδους του από το πρώιμο έργο του έως τις πιο πρόσφατες συνεργασίες του με την κόρη του Ίντεν. / The artist **Andrew Kötting** will talk about his work and methods from the very early days through to his most recent collaborations with his daughter Eden.

Keywords: ψυχογεωγραφία / psychogeography, αυτοβιογραφία / autobiography, φασματολογία / hauntology

Συντονισμός / Coordination:

Εύα Στεφανή (ντοκιμαντερίστρια, Καθηγήτρια Κινηματογραφικών Σπουδών, Τμήμα Επικοινωνίας και ΜΜΕ, ΕΚΠΑ) / Coordination: **Eva Stefani** (documentarist, Professor of Film Studies, Media and Communications Department, University of Athens)

Η συζήτηση θα διεξαχθεί στα αγγλικά. / The discussion will be held in English.

19 Δευτέρα - Monday

19:00 //

Συζήτηση / Discussion**Τα αδημοσίευτα σενάρια του Μπορίς Βιάν: η συλλογή ταινιών “Κορίτσια Του Δρόμου Της Νύχτας” / Boris Vian’s unpublished screenplays: the film anthology “Ladies Of The Night’s Street”**

Στο αφιέρωμα “Μπορίς Βιάν: Κινηματογραφικά Όνειρα” περιλαμβάνεται η συλλογή “Rue

des Ravissantes” [“Κορίτσια Του Δρόμου Της Νύχτας”], με 5 αξιοσημείωτες μικρού μήκους ταινίες - μεταφορές από νέους σκηνοθέτες, αδημοσίευστων σεναρίων του Μπορίς Βιάν. / The tribute “Boris Vian: Dreams Of Cinema” includes the film anthology “Rue des Ravissantes” [“Ladies Of The Night’s Street”], consisting of five remarkable short films—cinematic adaptions by new directors, from unpublished screenplays by Vian.

Τρεις σκηνοθέτες συζητούν την προσαρμογή των αδημοσίευστων σεναρίων του Vian στην οθόνη / Three directors are discussing the adaptation of Vian’s unpublished screenplays to the screen:

Ζουλιέν Παολίνι / Julien Paolini

(Το Οτοστόπ / The Hitchhiker)

Κλεμάνς Μαντλέν Περντριγιά / Clémence**Perdrillat** (Ο Καουμπόι Της Νορμανδίας / The Cowboy Of Normandy)**Κλοέ Λαρουσί / Chloé Larouchi**

(Ο Φάουστ Μας / Our Faust)

Συντονισμός / Coordination:

Όλια Βερροιοπούλου / Olia Verriopoulou

Η συζήτηση θα διεξαχθεί στα γαλλικά με επιλογή ταυτόχρονης μετάφρασης στα ελληνικά από τα γαλλικά. / The discussion will be in French with the option of simultaneous translation into Greek from French.

Side Events

20 Τρίτη - Tuesday

18:00 //

Συζήτηση / Discussion**Ψευδαίσθηση και όνειρο: Ο Μπουνιουέλ στο Μεξικό, ή το πιο παράξενο θέαμα / Delusion and dream: Buñuel in Mexico, or the most peculiar sight**

Σύμβολο της κινηματογραφικής πρωτοπορίας του σουρεαλισμού, ο Λουίς Μπουνιουέλ πήγε τυχαία στο Μεξικό το 1946, όπου σκηνοθέτησε 20 από τις 32 χαρακτηριστικές ταινίες του, συμπεριλαμβανομένου του “Εξολοθρευτή Αγγέλου”. Αυτή η απροσδόκητη αλλαγή στην καριέρα του διαμόρφωσε τα μοναδικά έργα του, καθώς δημιούργησε παραλλαγές πάνω στον εγκλεισμό και ανεπανάληπτες σάτιρες για τη θρησκεία και τον ανδρισμό. / Symbol of the surrealist cinematographic avant-garde, Luis Buñuel arrived by chance in Mexico in 1946, where he directed 20 of his 32 features including The Exterminating Angel. This unexpected shift in his career shaped his unique works, as he created variations on imprisonment, as well as a necessary satire on religion and male chauvinism.

Ομιλήτρια / Speaker:

Γκαμπριέλα Τρουχίγιο / Gabriela Trujillo

Η **Δρ. Γκαμπριέλα Τρουχίγιο** είναι δοκιμιογράφος και πρώην καθηγήτρια Κινηματογραφικών Σπουδών στο Ecole du Louvre και NYU-Paris, ειδική στις πρωτοπορίες της Λατινικής Αμερικής, εργάζεται επί του παρόντος στη Γαλλική Ταινιοθήκη. Το 2020 θα δημοσιεύσει ένα βιβλίο για τον Μάρκο Φερέρι. / **Gabriela Trujillo, PhD.**, essayist and former professor in Film Studies at Ecole du Louvre and NYU- Paris, specialist of Latin American avant-garde, is currently working at the Cinémathèque française. She will publish in 2020 a book about Marco Ferreri (Marco Ferreri).

Le cinéma ne sert à rien, éd. Capricci).

Συντονισμός / Coordination:**Σελίν Ρουιβό** (ανεξάρτητη ειδήμονας στην αποκατάσταση φιλμ / **Céline Ruivo** (independent expert in film restoration)

Η συζήτηση θα διεξαχθεί στα αγγλικά. / The discussion will be held in English

22 Πέμπτη - Thursday

10:30 //

Συζήτηση / Discussion**Αποκατάσταση μιας αρχικής κόπιας φιλμ: Οι αποκαταστάσεις των ταινιών “Εκστασις” (1932) του Γκουστάβ Μαχατί και “Η Φιλοξενία Μας” (1923) του Μπάστερ Κίτον / Reconstruction of an original version: the restoration of the films “Ekstase” (1932) by Gustav Machatý and “Our Hospitality” (1923) by Buster Keaton.**

Υπεύθυνοι κινηματογραφικών αρχείων και ειδήμονες στην αποκατάσταση του φιλμ συζητούν για τις διαδικασίες αποκατάστασης δυο σημαντικών ταινιών του παγκόσμιου κινηματογράφου. / Heads of film archives and film restoration experts discuss the process of restoring two major films of world cinema.

Ομιλητές / Speakers:

Ματέι Στρναντ (Επικεφαλής των επιμελητών των Εθνικών Κινηματογραφικών Αρχείων της Τσεχίας, επικεφαλής του προγραμματισμού και της πρόσβασης στις συλλογές της Συνομοσπονδίας Κινηματογραφικών Αρχείων, FIAF) / **Matěj Strnad** (Head of Curators at the National Film Archives of Czech Republic - Národní filmový archiv, NFA - Head of FIAF Programming and Access to Collections Commission, PACC)

Μαρία Κομνηνού (Πρόεδρος του Δ.Σ. της

Παράλληλες εκδηλώσεις

Ταινιοθήκης της Ελλάδος, επικεφαλής της αποκατάστασης των “Απάχδων των Αθηνών”) / **Maria Komninos** (President of the Board of Directors of the Greek Film Archive, Head of the restoration of “The Apaches of Athens”) **Ζαν Πομό** (Αποκατάσταση και επιμέλεια, Εθνικά Κινηματογραφικά Αρχεία της Τσεχίας) / **Jeanne Pommeau** (Restoration and Curatorship at the National Film Archives of Czech Republic, NFA) **Σερζ Μπρόμπεργκ** (Διευθύνων Σύμβουλος στην εταιρεία Lobster Films, συντηρητής φιλμ) / **Serge Bromberg** (CEO of Lobster films, film preservationist)

Συντονισμός / Coordination:
Σελίν Ρουιβό (ανεξάρτητη ειδήμονας στην αποκατάσταση φιλμ / **Céline Ruivo** (independent expert in film restoration))

Η συζήτηση θα διεξαχθεί στα αγγλικά με επιλογή ταυτόχρονης μετάφρασης στα ελληνικά από τα αγγλικά. / The discussion will be in English with the option of simultaneous translation into Greek.

22 Πέμπτη - Thursday

20:00 //

Στρογγυλή τράπεζα / Round Table

Ελλάδα: Ο Κρυμμένος Πόλεμος: Σκέψεις για την αναπαράσταση του εμφυλίου πολέμου 34 χρόνια μετά την πρώτη του τηλεοπτική μετάδοση / The Hidden War: Reflections on the representation of the Greek civil war 34 years after its first broadcast

Το ντοκιμαντέρ της Τζέιν Γκάμπριελ για τον Εμφύλιο αντιπαραθέτει γα πρώτη φορά τους Βρετανούς πρωταγωνιστές της στρατιωτικής και πολιτικής παρέμβασης στην Ελλάδα με ηγετικά στελέχη του ΚΚΕ και του ΕΑΜ καθώς και με απλούς αγωνιστές της Αντίστασης. Αυτό το

ντοκιμαντέρ ξεσήκωσε “τη μεγαλύτερη συζήτηση στα χρονικά της βρετανικής τηλεόρασης”. 34 χρόνια μετά επιχειρούμε μια αποτίμηση. / Jane Gabriel’s documentary on the Greek civil war was the first to confront the British protagonists of the military and political involvement in the Greek affairs, with the Greek leaders and rank and file of the EAM resistance. This caused “one of the biggest public debates in British television”.

Ομιλητές / Speakers:

Τζέιν Γκάμπριελ (Παραγωγός και σκηνοθέτης της σειράς “Ελλάδα: Ο Κρυμμένος Πόλεμος”) / **Jane Gabriel** (Producer and director of the series “Greece: the Hidden War”)

Γιάννης Γιανουλόπουλος (Ιστορικός σύμβουλος της σειράς, Ομότιμος Καθηγητής, Πάντειο Πανεπιστήμιο / **Yanis Yanouloupoulos** (Historical advisor to the trilogy of “Greece: the Hidden War”, Emeritus Professor, Panteion University)

Τζέλα Βαρνάβα Σκούρα (Ερευνήτρια και υπεύθυνη συνεντεύξεων στην σειρά “Ελλάδα: Ο Κρυμμένος Πόλεμος”, Ψυχολόγος της εκπαίδευσης, Ομότιμη Καθηγήτρια ΕΚΠΑ) / **Gela Varnava Skouras** (Research and Greek interviews in “Greece: The Hidden War”, Educational Psychologist, Emeritus Professor National and Kapodistrian University of Athens).

Ηλίας Νικολακόπουλος (Πολιτικός επιστήμονας, Ομότιμος Καθηγητής Ε.Κ.Π.Α, Πρόεδρος του Δ.Σ. στα Α.Σ.Κ.Ι.) / **Ilias Nicolacopoulos** (Political scientist, Emeritus Professor National and Kapodistrian University of Athens, President of Bod of Contemporary Social History Archives).

Συντονισμός / Coordination:
Μαρία Κομνηνού / Maria Komninos

Στη συζήτηση θα υπάρχει η δυνατότητα ταυτόχρονης διερμηνείας από τα αγγλικά στα ελληνικά και από τα αγγλικά στα ελληνικά. / With the option of simultaneous translation from Greek to English and from English to Greek.

Side Events

23 Παρασκευή - Friday

20:00 //

Συζήτηση / Discussion

Το αφροαμερικανικό κινηματογραφικό κίνημα L.A. Rebellion: Τσαρλς Μπέρνκετ και Λάρι Κλαρκ / The African American film movement L.A. Rebellion: Charles Burnett and Larry Clark

Στα τέλη της δεκαετίας του 1960, μετά τις ταραχές στο Γουάτς του Λος Άντζελες, του συνεχιζόμενου Κινήματος Πολιτικών Δικαιωμάτων καθώς και του κλιμακούμενου πολέμου του Βιετνάμ, μια ομάδα αφροαμερικανών φοιτητών σπούδαζαν κινηματογράφο στο πανεπιστήμιου της Καλιφόρνια, UCLA. Αυτοί οι καλλιτέχνες δημιούργησαν το επονομαζόμενο κίνημα “L.A. Rebellion”. Πέρα από τις ίδιες τις ταινίες, το κίνημα “LA Rebellion” αξίζει να βρει μια θέση στην ιστορία του κινηματογράφου για το ουτοπικό όραμα για μια καλύτερη κοινωνία, για την ευαισθησία στα παιδιά και τα θέματα κοινωνικού φύλου, για την αμφισβήτηση της εξουσίας, την υποστήριξη των απελευθερωτικών κινήσεων του Τρίτου Κόσμου και βεβαίως για την έκφραση της μαύρης περηφάνιας και αξιοπρέπειας. Έχουμε την τιμή να παρουσιάσουμε μια εις βάθος συζήτηση με δύο από τους κορυφαίους σκηνοθέτες του κινήματος. / In the late 1960s, in the aftermath of the Watts Uprising and against the backdrop of the continuing Civil Rights Movement and the escalating Vietnam War, a group of African and African-American students entered the UCLA School of Theater, Film and Television. These artists created the so-called “L.A.Rebellion” film movement. Beyond the films themselves, the “LA Rebellion” deserves a place in the history of cinema for its utopian vision for a better society, for its sensitivity to children and gender issues, for its questioning of power, its support for liberation movements

of the Third World and of course for the expression of Black pride and dignity. We have the honor to have an in-depth discussion with two of the movement’s leading directors.

Ομιλητές / Speakers: Τσαρλς Μπέρνκετ, Λάρι Κλαρκ / Charles Burnett, Larry Clark
Συντονιστής / Coordination: Ιάκωβος Σκενδερίδης / Jacob Skenderidis

Η συζήτηση θα διεξαχθεί στα αγγλικά. / The discussion will be held in English.

24 Σάββατο - Saturday

18:00 //

Συζήτηση / Discussion

Νέες Τάσεις στον σύγχρονο πορτογαλικό κινηματογράφο / New Trends in contemporary Portuguese Cinema

Οι κινηματογραφίστριες Καταρίνα Βασκονσέλος (“Οι Μεταμορφώσεις Των Πουλιών”) και Λουίζα Όμεμ (“Σουζάν Νταβό”) συζητούν με την προγραμματίστρια Νίνα Βελιγράδη για την πορτογαλική σκηνή: ποια είναι τα χαρακτηριστικά του σύγχρονου πορτογαλικού κινηματογράφου, τα ζητήματα που αντιμετωπίζουν ως δημιουργοί καθώς και για τον ρόλο του κοινού και των θεσμών. / Filmmakers Catarina Vasconcelos (“The Metamorphosis Of Birds”) and Luisa Homem (“Suzanne Daveau”) discuss the Portuguese film scene with programmer Nina Veligradi: what are the characteristics of contemporary Portuguese cinema as well as the role of the audience and institutions.

Ομιλήτριες / Speakers:
Καταρίνα Βασκονσέλος (σκηνοθέτις και παραγωγός από τη Λισαβόνα) / **Catarina Vasconcelos** (director and producer living and working in Lisbon)
Λουίζα Όμεμ (σκηνοθέτις, ιδρύτρια και

Παράλληλες εκδηλώσεις

Side events

παραγωγός της εταιρείας Terratreme Filmes, με έδρα τη Λισαβόνα) / **Luisa Homem**, director, producer, founder and partner of Terratreme Filmes, living and working in Lisbon)
Συντονισμός / Coordination:
Νίνα Βελιγράδη / Nina Veligradi

Η συζήτηση θα διεξαχθεί στα αγγλικά. / The discussion will be held in English.

24 Σάββατο - Saturday

20:00 //

Συζήτηση / Discussion

Ο Ελληνικός Κινηματογράφος του Φανταστικού / Greek Fantasy Cinema

Με αφορμή το αφιέρωμα “Ο Ελληνικός Κινηματογράφος του Φανταστικού” το οποίο διοργανώνεται για πρώτη φορά, η συζήτηση θα φέρει στο φως το παραγνωρισμένο αυτό είδος του ελληνικού κινηματογράφου. / On the occasion of the tribute «The Greek Fantasy Cinema» which is organized for the first time, the discussion will bring to light this unrecognized genre of Greek cinema.

Ομιλητές / Speakers:

Μαρία Κομνηνού / Maria Komninos

Κυριάκος Αγγελάκος (σκηνοθέτης) / **Kiriakos Aggelakos** (director)

Δημήτρης Αθανίτης (σκηνοθέτης) / **Dimitris Athanitis** (director)

Αλέξης Αλεξίου (σκηνοθέτης) / **Alexis Alexiou** (director)

Νίκος Ζερβός (σκηνοθέτης) / **Nikos Zervos** (director)

Άγγελος Φραντζής (σκηνοθέτης) /

Aggelos Frantzis (director)

Συντονισμός / Coordination: Δημήτρης Παναγιωτάτος (σκηνοθέτης, συγγραφέας) / Dimitris Panagiotatos (director, author)

Η συζήτηση θα διεξαχθεί στα ελληνικά. / The discussion will be held in Greek.

Δ.Σ. ΤΑΙΝΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Πρόεδρος Μαρία Κομνηνού

Αντιπρόεδρος Αφροδίτη Λίτη

Γεν. Γραμματέας Βάλερυ Κοντάκου

Ταμίας Βάσω Καραμπέτσου

Μέλος Ευάγγελος Σόρογκας

11ο ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑΚΟΥ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

Πρόεδρος Θεόδωρος Αδαμόπουλος

Καλλιτεχνική Διευθύντρια Μαρία Κομνηνού

Γενικός Συντονισμός Φεστιβάλ και Εκδηλώσεων

Ηλέκτρα Βενάκη (altcine)

Συντονισμός και Οργάνωση Παραγωγής

Κατερίνα Κουτσογιαννάκη

Βοηθός Συντονισμού και Οργάνωσης Παραγωγής

Μιχάλης Αστράς

Διοικητική Υποστήριξη Σμάρω Σταυροπούλου

Οικονομικό Τμήμα Βασίλης Μπίμπας

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Επιλογή Ταινιών

Μαρία Κομνηνού (Διεθνές Διαγωνιστικό,

Τζέιν Γκαμπριέλ: Μαρτυρίες του 20ου αιώνα, Μερικοί το Προτιμούν Μικρό)

Νικόλ Μπρενέζ (Διεθνές Διαγωνιστικό, Πολίτες του Κινηματογράφου: Βιενέ Ρενέ & Χου Τζιέ)

Σελίν Ρουιβό (Αποκατεστημένες και Υπέροχες)

Νίνα Βελιγράδη (Διεθνές Διαγωνιστικό, Σύγχρονος Πορτογαλικός Κινηματογράφος, Τα Δυο Πρόσωπα του Ντενί Κοτέ, Μερικοί το Προτιμούν Μικρό)

Ηλέκτρα Βενάκη (Διεθνές Διαγωνιστικό)

Φαίδρα Παπαδοπούλου (Χάρμονι ο Ανάρμοστος)

Ιάκωβος Σκενδερίδης (Ο Περιπλανώμενος Άντριου Κέτινγκ, Μπρους Μπέιλι: Ο Θωρώ της Δυτικής Ακτής, Από τον Πρώιμο στον Ανεξάρτητο Αφροαμερικανικό Κινηματογράφο: 1920 – 1989)

Όλια Βερροιοπούλου (Οταρ Ιοσελιάνι: Ένας Κινηματογραφιστής Κότσουφας, Μπορίς Βιάν: Κινηματογραφικά Όνειρα, Μπερτράν Μαντικό: Αισθητηριακές Μαγανειές)

Δημήτρης Παναγιωτάτος

(Ελληνικός Κινηματογράφος του Φανταστικού)

GREEK FILM ARCHIVE BOARD OF DIRECTORS

President Maria Komninos

Vice President Aphroditi Liti

Secretary General Valerie Kontakos

Treasurer Vasso Karabetsou

Member Evangelos Sorogas

11th ATHENS AVANT-GARDE
FILM FESTIVAL

President Theodoros Adamopoulos

Artistic director Maria Komninos

General Coordinator Electra Venaki (altcine)

Production manager Katerina Koutsoyannaki

Assistant production manager Michalis Astras

Administration Smaro Stavropoulou

Accounts department Vassilis Bibas

PROGRAM

Film selection

Maria Komninos (International Competition, Jane Gabriel: Testimonies of the 20th century, Some Like It Short)

Nicole Brenez (International Competition, Citizens of Cinema: Viénet René & Hu Jie)

Céline Ruivo (Restored and Beautiful)

Nina Veligradi (International Competition, Contemporary Portuguese Cinema, The Two Faces of Denis Côté, Some Like It Short)

Electra Venaki (International Competition)

Phaedra Papadopoulou (Harmful Harmony)

Iakovos Skenderidis (The Wandering Andrew Kötting, Bruce Baillie: The West-Coast Thoreau, From the Early to the Independent African American Cinema: 1920 – 1989)

Olia Verriopoulou (Otar Iosseliani: A Blackbird Filmmaker, Boris Vian: Dreams of Cinema,

Bertrand Mandico: Sensory Witchcraft)

Dimitris Panagiotatos

(Greek Fantasy Cinema)

Προγραμματισμός Ταινιών

Νίνα Βελιγράδη (Διεθνές Διαγωνιστικό, Σύγχρονος Πορτογαλικός Κινηματογράφος, Τα Δυο Πρόσωπα του Ντενί Κοτέ, Μερικοί το Προτιμούν Μικρό)
Φαίδρα Παπαδοπούλου (Χάρμονι ο Ανάρμοςτος, Ελληνικός Κινηματογράφος του Φανταστικού)
Ιάκωβος Σκενδερίδης (Ο Περιπλανώμενος Αντρίου Κέτινγκ, Μπρους Μπέιλι: Ο Θωρς της Δυτικής Ακτής, Από τον Πρώιμο στον Ανεξάρτητο Αφροαμερικανικό Κινηματογράφο: 1920 – 1989, Πολίτες του Κινηματογράφου: Βιενέ Ρενέ & Χου Τζιε)
Όλια Βερροιοπούλου (Οταρ Ιοσελιάνι: Ένας Κινηματογραφιστής Κότσουφας, Μπορίς Βιάν: Κινηματογραφικά Όνειρα, Μπερτράν Μαντικό: Αισθητηριακές Μαγγανιές)
Σελίν Ρουιβό (Αποκατεστημένες και Υπέρχες)
Νίκος Μύρτου (Τζέιν Γκαμπριέλ: Μαρτυρίες του 20ου αιώνα)

ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΕΠΙΓΡΑΜΜΙΚΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ

Συντονισμός Ηλέκτρα Βενάκη (altcine)
Διαχείριση ιστοσελίδων, εφαρμογών & μέσων κοινωνικής δικτύωσης Ιωάννα Ι. Πιπίδη
Κίνηση, έλεγχος και μετατροπή ψηφιακών αρχείων ταινιών Νίκος Μύρτου
Βοηθός παραγωγής στην κωδικοποίηση των ταινιών Ζωή Χατζή
Βοηθός διοργάνωσης των online σεμιναρίων και παρουσιάσεων Μάρκος Ρεσβάνης
Συντονισμός παράλληλων εκδηλώσεων (masterclasses / webinars / παρουσιάσεις / συζητήσεις) Μαρία Κομνηνού, Σελίν Ρουιβό, Νίνα Βελιγράδη, Ιάκωβος Σκενδερίδης, Όλια Βερροιοπούλου, Δημήτρης Παναγιωτάτος

ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΥΠΟΥ

Υπεύθυνη γραφείου τύπου & επικοινωνίας Ευάννα Βενάρδου

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

Υπεύθυνη δημοσίων σχέσεων & φιλοξενίας Ελίζα Σόρογκα

Programming

Nina Veligradi (International Competition, Contemporary Portuguese Cinema, The Two Faces of Denis Côté, Some Like It Short)
Phaedra Papadopoulou (Harmful Harmony, Greek Fantasy Cinema)
Iakovos Skenderidis (The Wandering Andrew Kötting, Bruce Baillie: The West-Coast Thoreau, From the Early to the Independent African American Cinema: 1920 – 1989, Citizens of Cinema: Viénet René & Hu Jie)
Olia Verriopoulou (Otar Iosseliani: A Blackbird Filmmaker, Boris Vian: Dreams of Cinema, Bertrand Mandico: Sensory Witchcraft)
Céline Ruivo (Restored and Beautiful)
Nickos Myrtou (Jane Gabriel: Testimonies of the 20th century)

ONLINE FESTIVAL PRODUCTION

Coordination Electra Venaki (altcine)
Website & social media Ioanna H. Pipides
Digital film trafficking, format check and file conversion Nickos Myrtou
Digital file coding assistant Zoi Chatzi
Organization assistant of online side events (masterclasses / webinars / panels) Markos Resvanis
Coordination of side events (masterclasses / webinars / panels) Maria Komninos, Céline Ruivo, Nina Veligradi, Iakovos Skenderidis, Olia Verriopoulou, Dimitris Panagiotatos

PRESS OFFICE

Communication & publicity manager Evanna Venardou

PUBLIC RELATIONS

Public relations & hospitality manager Eliza Soroga

ΠΑΡΑΓΩΓΗ

Υποστήριξη Παραγωγής Τάσος Αδαμόπουλος
Βιντεοσκόπηση - παραγωγή trailer Νίκος Μύρτου
Παραγωγή προγραμμάτων βίντεο Στέφανος Μίνογλου
Μετάφραση/υποτιτλισμός «NEANIKO ΠΛΑΝΟ – SUBTITLES»
Γενική υπεύθυνη μετάφρασης/υποτιτλισμού Κατερίνα Ζαμπέλη
Υπεύθυνος μετάφρασης / υποτιτλισμού προγράμματος Παντελής Παντελόγλου
Ραδιοφωνικό προωθητικό σποτ Δημήτρης Βραχνός

ΕΚΔΟΣΗ

Έκδοση Μαρία Κομνηνού
Συντονισμός, παραγωγή και οργάνωση έκδοσης / web /online platform Σάββας Καρέλης
Συγγραφή, επιμέλεια και μετάφραση κειμένων Ιουλία Μέρμηγκα
Βοηθός μετάφρασης Στέφανος Μίνογλου
Κείμενα καταλόγου Μαρία Κομνηνού, Ιουλία Μέρμηγκα, Νικόλ Μπρενέζ, Νίνα Βελιγράδη, Όλια Βερροιοπούλου, Ιάκωβος Σκενδερίδης, Σελίν Ρουιβό, Φαίδρα Παπαδοπούλου, Δημήτρης Παναγιωτάτος, Γιάννης Γιανουλόπουλος
Υπεύθυνη βιβλιοθήκης / αρχείου Κατερίνα Γεωργίου
Δημιουργική εικόνα & σχεδιασμός εντύπων A4 ArtDesign
Ψηφιακές εκτυπώσεις Cloudprint IKE
Εκτυπώσεις καταλόγου Photolio

PRODUCTION

Technical support Tasos Adamopoulos
Video documentation, TV and promotional spot Nickos Myrtou
Video production Stefanos Minoglou
Translation/subtitling “NEANIKO PLANO – SUBTITLES”
Translation/subtitling general coordinator Katerina Zampeli
Programme translation/subtitling coordinator Pantelis Panteloglou
Radio promotional spot Dimitris Vrahnos

PUBLICATION

Publication Maria Komninos
Coordination, production and organization of publication / web / online platform Savvas Karelis
Writing, editing, copy-editing and translation Ioulia Mermigka
Translation assistant Stefanos Minoglou
Writing Maria Komninos, Ioulia Mermigka, Nicole Brenez, Nina Veligradi, Olia Verriopoulou, Iakovos Skenderidis, Phaedra Papadopoulou, Dimitris Panagiotatos, Yanis Yanouloupoulos
Library/Photo Archive Katerina Georgiou
Design A4 Art Design
Digital Printing Cloudprint
Publication Printing Photolio

Το 11ο Φεστιβάλ Πρωτοποριακού Κινηματογράφου της Αθήνας ευχαριστεί τους:
The 11th Athens Avant-Garde Film Festival wishes to thank:

Την Υπουργό Πολιτισμού και Αθλητισμού Λίνα Γ. Μενδώνη /
Minister of Culture and Sports Lina G. Mendoni

Τον Γενικό Γραμματέα Σύγχρονου Πολιτισμού Νικόλα Γιατρομανωλάκη /
General Secretary for Contemporary Culture Yatromanolakis Nicholas

Τον Περιφερειάρχη Αττικής Γεώργιο Πατούλη /
Regional Governor of Attica George Patoulis

Την Προϊσταμένη του Τμήματος Κινηματογράφου και Οπτικοακουστικών
Μέσων του Υπουργείου Πολιτισμού και Αθλητισμού Ελένη Τουμπάνακη /
Head of the Directorate of Cinema and Audiovisual Media of Ministry
of Culture and Sports Helen Toubanaki.

Τα στελέχη της Ειδικής Υπηρεσίας Διαχείρισης του ΠΕΠ και ιδιαίτερα
τον Προϊστάμενο Δημήτρη Δρόση, καθώς και τους Άγγελο Σπηλιώτη,
Ανδρέα Κατσάνικο, και Ελισάβετ Κωνσταντάκου /
The executives of the Special Management Service of the Regional Operational
Program of Attica and especially the Head Dimitris Drosis, and Angelos Spiliotis,
Andreas Katsanikos, and Elisavet Konstantakou

Το Γαλλικό Ινστιτούτο της Αθήνας και ιδιαίτερα τον Διευθυντή Πατρίκ Κομό,
τον Θοδωρή Κουτσαύτη, Ακόλουθο για τα Οπτικοακουστικά Μέσα
και Πωλίνα Μουρατίδου για τις Πολιτιστικές Βιομηχανίες /
The French Institute of Athens and especially its Director Patrique Comoy,
Théo Koutsaftis Attaché audiovisual and Polina Mouratidou Industries culturelles

Την Πρεσβεία της Πορτογαλίας στην Ελλάδα και ιδιαίτερα την Πρέσβειρα Α.Ε.
Helena Paiva, τον Πρώην Πρέσβη Α.Ε. Rui Alberto Manuppella Tereno
και τον Σύμβουλο της Πρεσβείας / Προϊστάμενο του Προξενικού Τμήματος
João Ricardo Mendes. /
The Embassy of Portugal in Greece and especially her H.E. the Ambassadress
Helena Paiva, his the former Ambassador H.E. Rui Alberto Manuppella Tereno
and Embassy Counsellor / Consul João Ricardo Mendes.

Την Πρεσβεία του Καναδά στην Ελλάδα και ιδιαίτερα τον Πρέσβη Α.Ε. Mark Allen,
τον Σύμβουλο Πολιτικής Walter Bernyck και την Υπεύθυνη Πολιτικών
και Δημοσίων Υποθέσεων Julie Papanicolaou. /
The Embassy of Canada in Greece and especially his H.E. the Ambassador
Mark Allen, the Political Counsellor Walter Bernyck and Political and Public
Affairs Officer Julie Papanicolaou.

Το Τμήμα Επικοινωνίας και Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης του Εθνικού
και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών και την Καθηγήτρια Εύα Στεφανή /
The Department of Media and Communication of the National and Kapodistrian
University of Athens and the Professor Eva Stefani

Ευχαριστούμε επίσης

Την Authorwave και ιδιαίτερα τον Γενικό
Διευθυντή Πάνο Μπίσδα για τη δωρεά
του βραβείου.

Τη ΣΤΑΔΙΟΝ ΑΕ και ιδιαίτερα
τον Αλέξη Φραγκιάδη

Το ΕΚΚ και ιδιαίτερα τον Γενικό Διευθυντή
Παντελή Μητρόπουλο, τη Διευθύντρια
Πρώθησης Αθηνά Καλκοπούλου
και τον Μαρίνο Κρητικό

Την ΣΤΑΣΥ (ΣΤΑΘΕΡΕΣ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΕΣ Α.Ε.) και
ιδιαίτερα τους Φώτη Γιαννακόπουλο
και Βασίλη Καρρά

To Instituto Camões

Τα μέλη της κριτικής επιτροπής: Xiaolu Guo,
Κωνσταντίνα Κοτζαμάνη, Θανάσης Νεοφώτιστος

Αρχεία και Εταιρίες: La Cinémathèque française,
UCLA Film & Television Archive, UC Berkeley
Art Museum and Pacific Film Archive (BAMPFA),
Black Film Center/Archive,Národní filmový
archive, Société Cinématographique Lyre, BFI,
UNAM, Janus Films/The Criterion, Avalon Films,
Rediance Films, Taskovski Films, Ro*co films,
Sine Olivia Pilipinas, Portugal Film, Terratreme,
Too Much Panama, Films Boutique,
Fantasia Audiovisual, ArgosLobster, SF Studio,
Lux, G. William Jones Film & Video Collection
at SMU, Dallas, Texas, Janus Films / The Criterion
Collection, Kino Lorber, Milestone Film & Video,
Icarus Films, Ecce films, Coproduction office,
Pastorale productions, Nolita cinemas,
Tf1 international, Theorem, Tamasa distribution,
Hiverty, Frameline, Canyon Cinema, Third World
Newsreel, Feelgood Entertainment, ODEON,
Kinology, Visit Films, Alatas Films, Διεθνές
Φεστιβάλ Κινημ/φου Θεσσαλονίκης.

Τους: Nicole Brenez, Claude Demers,
Baba Hillman, Catarina Vasconcelos,
Luísa Homem, Ana Elena Tejera, Júlio Alves,
Leonardo Mouramateus, Mariana Caló,
Francisco Queimadela, Pedro Neves Marques,
Teresa Villaverde, Denis Côté, Thelyia Petraki,
Manuel Muñoz, Mirabelle Fréville, Gernot
Wieland, Lei Lei, Anastasia Kratidis,
Otar Iosseliani, Bertrand Mandico,
Andrew Köttling René Viénet, Hu Jie Bertrand
Renaudineau, Gérard da Silva, , Larry Clark,
Charles Burnett, Julien Paolini, Chloé Larouchi,
Clémence Madeleine-Perdrillat, Harmony Korine,
Νίκος Ζερβός, Δημήτρης Αθανίτης, Πάνος
Κούτρας, Άγγελος Φραντζής, Αλέξης, Αλεξίου,
Αχιλλέας Κυριακίδης, Δημήτρης Παναγιωτάτος,

Κυριάκος Αγγελάκος, Συμεών Νικολαΐδης,
Ράνια Μπριλάκη, Keith Sanborn, Arnaud
Galliniere, Denis Garcia, Laurent Hadrien,
Du LiYan, Eden Köttling, Carolyn Schroeder
Albino Alvarez Gomez, Patricia Barsanti,
Michal Bregant, Serge Bromberg, Maria Chiba,
Joël Daire, Gérald Duchaussoy, Jose Manuel
Garcia Ortega, Hervé Pichard, Emilie Cauquy,
Jeanne Pommeau, Jean François Rauger,
Ellen Schaeffer, Thomas Sessler, Matěj Strnad,
Gabriela Trujillo, Hugo Villa Smythe,
Alfonso Villanueva García, Pascale Ramonda,
Jing Xu, Hazel Orencio, Marina Díaz-Cabrera,
Filipa Henriques, Pedro Paralta, Marta
Lemos, Mariana Vasco, Lidia Damatto, Rūta
Švedkauskaitė, Θάνος Αναστοπούλος, Στέλλα
Θεοδωράκη, Panos Bisdas, Διονύσης Ζιώτας,
Sandrine Pillon, Anaïs Gagliardi, Christina
Demetriou, Alice Lea, Charlotte Procter, Violette
Martin, Tony Dykes, Sandrine Pillon, Matthieu
Imbert, Emilie Cauquy, Anaïs Gagliardi, Christina
Demetriou, Sabrina Boudaoud, Jean-Baptiste
Rousseau, Juliette Basier, François Aunay,
Thibault Jacqui, Clara Giruzzi, Amber Bertin,
Jeremy Spracklen, Scott Martin, Jolene de
Verges, Brian Belovarac, Ben Crossley-Marra,
Linda Taremeredzwa, Chris Wells, Jonathan
Hertzberg, Todd Wiener, Steven K. Hill, Dennis
Doros, Amy Heller, Livia Bloom Ingram, Brian
Minahan, Lindsey Hodgson, Antonella Bonfanti,
Jon Shibata, Seth Mitter, Eugene Lee, Μαρίνα
Δημητρά, Βούλα Γεωργακάκου, Μαίρη
Παπαμιχάλη, Ελένη Παρδαλάκη, Ελίζ Ζαλαντό,
Ελένη Ανδρουτσοπούλου, Grégoire Graesslin,
Tarek Shoukri, Βασίλης Αλατάς, Esteban
Nayib, Γιάννης Παρασκευόπουλος, Κώστας
Λαμπρόπουλος, Λιζιάνα Δελβερούδη, Γιώργος
Παπακωνσταντίνου, Ρούλα Κυλιντηρέα,
Φωτεινή Αλευρά.

Τους συνεργάτες μας που κάνουν την πρακτική
τους εξάσκηση στην Ταινιοθήκη: Εβελίνα
Τσαλκτζή, Αθηνά Στάμου

Τους εθελοντές μας: Κούβαρης Γιώργος,
Κουτσούρη Έλλη, Λιμνιώτη Βικτωριάννα,
Μεταξά Ευγενία, Τσαλκτζή Εβελίνα,
Χιωτίδου Δέσποινα.

ΥΠΟ ΤΗΝ ΑΙΓΙΔΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Υπουργείο Πολιτισμού και Αθλητισμού

ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ

ΧΟΡΗΓΟΣ ΒΡΑΒΕΙΟΥ

ΧΟΡΗΓΟΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

ΤΑΙΝΙΟΘΗΚΗ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
> ΜΟΥΣΕΙΟ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

a4_artdesign

Έκδοση της Ταινιοθήκης της Ελλάδος

ΤΑΙΝΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ιερά Οδός 48 & Μεγάλου Αλεξάνδρου
Μετρό Κεραμεικός

Τηλ: 210-3612 046

www.tainiothiki.gr

online.tainiothiki.gr

ISSN 2653 - 861X

